HESAP GÜNÜ

ALTIN KİTAPLAR

Patricia Sargent

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

Kitabın Orijinal Adı	MORTAL ENCOUNTER
Yayın Hakları (c)	KESİM AJANSI
	ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Kapak Düzeni	YÜKSEL ÇETİN
Kapak Filmi	KOMBİ GRAFİK
Dizgi ve Baskı	ALTIN KİTAPLAR MATBAASI
	1. BASIM / HAZİRAN 1986

Bu kitabın her türlü yayın hakları
Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince
Altın Kitaplar Yayınevi'ne aittir.

Adres
Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu - İstanbul

Patricia Sargent

Hesap Günü

TÜRKÇESİ :

SERDAR TUĞCU

1

Lexington Bulvarıyla Sekseninci Caddenin kavşağındaki bir telefon kulübesinde, bir adam burnundan soluyarak konuşuyordu.

«Lanet olası yabaniler, sonunda yapacaklarını yaptılar... Evet, öldü. Sonunda onu öldürdüler... zavallı. Bu adamlarda hiç beyin yok ki, yalnızca zorbalık. İhtiyarı kendi haline bıraksalardı, bize ne güzel yol gösterirdi... Hey Tanrım, şu ya da bu şekilde hepimizin istediği aynı şey, değil mi?.. Elbette öfkeliyim, bu acemi, zorba çaylaklardan bıktım usandım... bir de pisliklerini temizleyeceğiz... O işle bir adamımı görevlendirdim. Evet, kadınla uğraşmak daha kolay olacak, haklısın. Daha orada... merak etmeyin. Yine ararım.»

Adam almacı kancasına bıraktı, kulübeden dışarı çıktı ve kendini yine o soğuk, yağmurlu şubat gecesinin içinde buldu. Caddenin karşı tarafındaki yirmi katlı apartmanın beşinci katında, perdeleri olmayan penceredeki karaltıyı seçebiliyordu. Dairenin içinin ve kadının ne halde

olduğunu bilmek için oraya gitmeye hiç gerek yoktu.

Buz gibi yağmur altında, pardösüsünün içinde sırtını daha da kamburlaştırıp cebinden yassı bir şişe çıkardı, deneyimli eliyle bir çırpıda kapağını açtı, bir yudum çektikten sonra kapadı ve cebine attı. Sonra telefon kulübesine dayanıp karanlıkta hareketsiz beklemeye başladı.

2

Kadın da hareketsiz duruyordu. Başı öne eğik, kolları sanki her an patlayacak gizli bir gücü zapt ediyormuşcasına göğsüne sımsıkı sarılıydı. Ölen adamın kâbus dolu hayalleri ölümle yaşam arasında bir köprü kurarak kadının üzerine çökmüş, onu kendi adalet arayışının karanlık yoluna çekiyordu. Ya da öç almaya...

Uzun boylu bir kadındı. İri kemikliydi, ama biçimli, zarif hatları vardı ve normalde muzip, zeki bakışlı olan gözleri, çıkık elmacık kemikleri, hafif kemerli burnuyla dikkat çekici bir güzelliğe sahipti. Ama şu an içinde bulunduğu koşullar hiç de normal sayılmazdı. Uğradığı şokun etkisiyle yüzü kireç gibi olmuştu, kupkuru dolgun dudakları sımsıkı kenetlenmişti. Yüzüne düşmüş simsiyah saçları arasından iri, koyu renk gözleri, ayaklarının dibinde yatan adamın acımasızca işkence edilmiş bedenine boş boş ba

kıyordu. Sırtüstü, boylu boyunca yatan adamın tanınmaz hale gelmiş başı yana düşmüş, cansız sabit gözleri odanın karanlık bir köşesindeki boş bir sandalyeye dikilmişti.

Acaba o sandalyede kim oturmuş ve kurbanına birbiri ardına inen darbeler arasında kim sorular sormuştu?

Ölü adamın hemen ağzının dibinde, kilimin üzerindeki kanlı salya iç kanama olduğunu gösteriyordu .Parmakları kırık, davul gibi şişmiş elleri aman dilercesine yukarı açıktı.

Çıplak ayak tabanları yuvarlak, derin yara izleriyle kaplıydı ve hâlâ odada yanık et kokusu vardı. Salya ve kanlar henüz yaştı. Adam öleli çok olmamıştı ve iri, güçlü bedenine bakılırsa ölmesi epey uzun sürmüş olmalıydı.

Oda da bu vahşetten nasibini almıştı. Masanın çekmeceleri yerlerinden sökülmüş kâğıtlar dört bir yana saçılmıştı. Sandalyeler ters dönmüş, derileri yarılmıştı. Raflardaki kitaplar yerlere fırlatılmış, plaklar, müzik aletleri parçalanmıştı. Perdeler bile kornişlerinden koparılıp yere yığın halinde bırakılmıştı.

Kentin tanıdık sesleri tüm bunlara kayıtsız, aldırmaz bir biçimde içeri doluyordu. Aşağı caddede gelip geçen arabaların gürültüsüne, yandaki bir dairede süren içkili bir partiden gelen sarhoş sesleri karışıyordu. «Tanrı neşemizi bozmasın...»

Judith, hayatım, sana söylediklerimi sakın unutma. Bir gün başıma bir şey gelecek olursa, bu her ne şekilde olursa olsun, ardımdan yas

tutarak boşa zaman harcama. Bir an önce kendini toparlayıp harekete geç.

Sanki ölü adam yüksek sesle söylemişcesine açık ve berrak olarak kulağında çınlayan bu sözler, onu yarı uyuşmuş halinden kurtarıp harekete geçirdi. Yerdeki kitap yığınlarından birine yöneldi, diz çöküp kitapları gözden geçirmeye başladı. Diğer yığınların da başına çökerek içlerinden bazılarını seçti. Bir ara deri kaplı, eskimiş bir kitap eline geçince, onu okşarcasına tutup boş rafa koydu.

Kanı çekilmiş yarı aralık dudakları arasından sık sık soluk almasına, şokun etkisiyle yüzünün hâlâ kireç gibi olmasına karşın, hareketleri aynı şeyi yüzlerce kez prova etmişcesine telaşsız, mekanikti.

Araştırmasını bitirdiğinde kollarında altı kitap vardı. Hepsini kapının yanındaki valize taşıdı, içindeki birkaç parça elbisenin üzerine koyup kapağını kapadı. Derisi parçalanmış bir sandalyenin üzerine rastgele fırlatılmış yağmurluğu alıp giydi, cebinden geniş kenarlı bir şapka çıkardı, başına geçirdi.

Elinde valizi, omzunda çantası, gitmek üzere kapıya yöneldi... onu böyle yerde bırakıp gitmek...

Kapıdan geri döndü, yalpalayarak yatak odasına girdi ve az sonra elinde bir battaniyeyle çıktı, cesetin yanına diz çöküp, onu incitmemeye çalışır gibi özenle üzerine battaniyeyi örttü. Adamın açıkta kalan bir elini örterken, elleri titremeye başladı. Gözlerini kapadı, bir inilti koy-

verdi ve titreme tüm bedenini sardı. Dairede bir yerde bir saatin gongunun çalmasıyla irkildi, yaprak gibi titremesi durdu, gözlerini açtı. Fırtına dinmişti.

«Gözün arkada kalmasın, baba,» diye fısıldadı soğuk eli dudaklarına götürürken. «Bu işin peşini bırakmayacağıma söz verdim ve sözümü tutacağım.»

Sonra kapıyı kararlı bir biçimde ardından kapayıp yürüdü.

Boş koridorda hızla ilerledi, asansörün yanından geçerek merdivene yöneldi. Nedense merdiveni kullanmak ona daha emin gelmişti. Yandaki dairedeki sarhoş sesler şimdi, «Sessiz Gece. Kutsal Gece» şarkısını söylüyordu.

Beş kat merdivenden birkaç kez tökezleyerek indi ve ağır yangın kapısını itip lobiye girdi. Loş merdivenlerden sonra, ansızın salonun ortasındaki ışıl ışıl Noel ağacıyla karşılaşınca gözleri kamaştı. Ağacın yanından içi sızlayarak, kaçarcasına geçti. Saat gece yarısını geçeli epey olmuştu. Salonda ihtiyar kapıcı dışında kimse yoktu. Adam sandalyesinde geriye kaykılmış, hafiften horlayarak kestiriyordu. Judith çıkış kapısını açarken, menteşelerin gıcırdamasıyla adam uyandı. Suçüstü yakalanmış gibi telaşla yerinden kalkarken sandalye devrildi.

«Bayan Weber... iyi geceler. Lütfen izin verin. Ne berbat bir hava, değil mi? Dışarı çıkmak zorunda olmanız ne kötü.»

Sandalyesini düzeltirken biraz daha gürültü çıkardı, sonra kapıya seğirtti. Nöbet sırasın-

da uyumanın ayıbını örtmek için yaşlı eklemlerinin elverdiği ölçüde hızla hareket ederken, bir yandan da aralıksız konuşuyordu. Evet, uyuması gerekirdi, ama yaşlılık işte... «Hiç de Noele benzemiyor, değil mi? Bu soğuk yağmur yerine kar yağsa fena mı olurdu? İnsan Noelde biraz kar görmek istiyor...»

Birlikte gecenin ayazına çıktılar.

«Bir taksi istersiniz, elbet. Bu saatte yürümek olmaz.» Keskin bir ıslık çaldı. «Babanız nasıllar, Bayan Weber?»

«Babam...» Dalgın, anlamsız gözlerle adama baktı.

«Sağlığı iyi değil mi? Artık eskisi kadar sık dışarı çıkmıyor da.»

«İyi,» dedi Judith cılız bir sesle. Sözcüğün onu boğmadan nasıl çıktığına kendi de şaştı.

«Eh, o da hepimiz gibi yaşlanıyor ne de olsa. Her geçen gün bir şeyler götürüyor bizlerden.»

«Sağlığı yerinde,» diye fısıldadı yine, bir yandan da birtakım yabancılar gelip onu bulana dek babasının battaniyenin altında öylece yatacağını acı acı düşünüyordu.

«Profesör Weber eskinin gerçek beyefendilerinden,» dedi kapıcı. Yaşlı gözlerini kısarak boş bir taksi bulmak için caddeye bakındı ve bir ıslık daha çaldı. «Aynı şeyi bu gece arkadaşlarına da söyledim.»

«Arkadaşlarına mı?»

«Eski dostları. Dediklerine göre yıllardır görüşmemişler. Çok değişip değişmediğini sor-

dular.. Beyefendiler değişmez dedim. Aynen öyle dedim.»

«Bu arkadaşları ...kaç kişiydiler, Pete?»

«Üç.»

«Nasıl birileriydiler?»

«Sıradan birileri işte. Biri ufak tefek, diğeri cüsseli... yani, anormalden daha iri. Yok, bayağı iriyarıydı. Güreşçiye benziyordu. Pek konuşmadı. Aslında hiç konuşmadı. Hep üçüncüsü konuştu... çok tatlı dilli bir beydi. Yani ne bileyim, öyle tuhaf bir şey yoktu hallerinde...» Adamın feri kaçmış gözlerinde bir endişe belirdi. «Bir terslik filan mı var, Bayan Weber?

İşkenceyi yapan, o iriyarı, hiç konuşmayan adam olmalıydı. Ya tatlı dilli bay? O da sandalyede oturup soruları soran mıydı?

Judith beti benzi atmış bir halde başını iki yana sallamaya başladı. Her şey yolunda diye adice yalan söylemek için kendini zorlarken, ihtiyar yola baktı, köşeyi dönen boş bir taksiye ıslık çaldı. Yanaşan taksiye Judith'in binmesine yardım etti. Bir yandan da kıkırdıyordu. Az önceki te dirginliğinden eser kalmamıştı. Bunu unutmuştu bile.

«Geldiklerini ona haber vermememi söylediler. Sürpriz yapmak istiyorlarmış. Eski dostların buluşması güzel şeydir, hele Noelde.»

İhtiyar kapıcı valizi onun yanına arabaya yerleştirirken, Judith gözlerini ondan alamadı. Eski bir taktik, ama hâlâ geçerli... Boşboğaz, yalnız bir ihtiyarla çene çal, samimiyet kur ve...

«Şoföre nereye gideceğinizi söyleyeyim mi?»

Pete onun düşmanıydı. Kendisi bunun farkında değildi, ama düşmanıydı.

«Nereye gidecektiniz, Bayan Weber?»

«Nereye?» Ani bir panikle soluğu kesildi. Nereye gidecekti? Düşünmek, plan yapmak için ona zaman gerekti. Birdenbire kendini dostların düşman, tanıdık yerlerin yabancı ve tehlikeli yerler olduğu bir dünyada buluvermişti. Babasının altı aylık kâbusu sona ermişti, onunsa yeni başlıyordu. Korku ve panikten kafası işlemez haldeydi, ama bu işten caymaya hiç niyeti yoktu. Sözünden dönmeyecekti.

«Plaza,» diye çıktı ağzından.

Pete adresi şoföre aktardı, kapıyı kapamak üzereyken Judith adamın eline biraz bahşiş sıkıştırdı.

«Hoşçakal, Pete,» dedi ve ardından hemen ekledi. «İyi Noeller.» Ve tanrı seni bağışlasın, Pete. Senin suçun değil.

«Sağolun, Bayan Weber.» İhtiyar gözlerini şaşkınlık içinde, elindeki paradan kadına çevirdi. Ama kadından bir yanıt gelmedi. Başını öte yana çevirmiş, onu unutmuş gibiydi. Artık burayla hiçbir bağlantısı yoktu.

3

Arkadaki taksinin onları uzun süredir bu kadar yakından izliyor olması bir rastlantı olamaz-

dı. Yağmurdan buğulanmış arka pencereden geriderki arabanın içini seçmeye çalıştı. Binadan ayrılmasından hemen sonra peşine takılmış olmalıydı. Ama onu biri izliyorsa, bunu ne diye böyle açıktan açığa yapıyordu? Kendini neyin beklediği hakkında en ufak fikri yoktu, değişik kuralları olan başka bir dünyaydı sanki. Onları dikkatle inceleyeceğim ve tanıyacağım, dedi içinden kararlı bir biçimde.

Paranoyak, demişti babası. **Ne zaman arkana baksan bir düşman göreceksin. Tam bir paranoya durumuna düşeceksin.** Ve dudaklarını ısırarak eklemişti. **Aynı benim gibi. En ağzından başkalarının benim hakkımdaki düşünceleri bu. Kimbilir belki de haklılar. Artık kendimden emin değilim.**

Şimdi çok iyi biliyoruz ki, paranoyak filan değildin, baba... ama ne pahasına öğrendik bunu. Judith arkadaki arabaya bakmaktan vazgeçip önüne döndü, bir köşeye büzüldü ve taksi otelin önüne gelene dek öylece durdu.

Şoföre parasını verdi, valizini aldı ve geniş taş merdivenlerden hızla yukarı çıktı. Otelin girişinde bir an durup arkaya baktı. Öteki taksi de otelin önünde durmuş, müşterisi inmişti. Elleriyle ceplerini yoklarken, kelimeleri ağzında yuvarlayarak şoföre bir şeyler diyordu. Yere para düşürdü, sallana tökezleye yere eğilip parayı aldı. Yoksa sarhoş muydu? Belki de... eğer değilse, çok inandırıcı rol yapıyordu. Peki, kime? Ona mı?

Adama arkasını dönüp otele girdi. Valizini

almak için ona doğru gelen komiyi başını iki yana sallayarak geri çevirdi. Adamın Noel gülücüğüne anlamsız, donuk bir gülümsemeyle karşılık vermişti. Bir an durup, küçük masalarında zarif insanların oturduğu, zarif Palm Court salonuna omzunun üzerinden baktı. Üçlü bir grup Franz Lehar'ın **Şen Dul**'undan neşeli potpuriler çalıyordu. Bir zamanlar o da bu gamsız tasasız görünümün bir parçasıydı... küçük masalardan birinde Max'la birlikte, loş ışıkların pırıltısında, baş başa...

Ansızın meraklı bakışların üzerine çevrildiğini fark etti. Buruşuk şapkası, gri yağmurluğu ve bembeyaz suratıyla orada dikilmekten vazgeçip resepsiyona doğru kararsız birkaç adım attı, durdu, bir rüyadan uyanıyormuşcasına elini yüzünde gezdirdi. Burada ne arıyordu? Vedalaşmaya mı gelmişti buraya? Ne aptallık! Artık karanlık, bambaşka bir dünyada yaşamayı öğrenmeliydi.

Salim kafayla düşünebileceği, plan yapabileceği sakin, emin bir yer... şimdi ona gereken buydu. Burası değil. Babasının dairesi gibi burada da artık onu bağlayan bir şey kalmamıştı. Ani bir kararla geri dönüp tam aksi yöndeki telefon kabinlerine yürüdü.

«Bayan Weber!»

Ses birkaç metre gerisinden gelmişti, ama Judith durmadı. Sesin sahibi yanıldığını sanabilirdi. Ama arkadaki yine seslendi, üstelik bu kez daha yakından. Çaresiz geri döndü.

«Ne hoş bir sürpriz, Bayan Weber. Yanılma-

dığımı biliyordum. Arkadan bile olsa sizi tanımamak olanaksız.»

«Bay Babcock.»

«Max sizle birlikte değil, tabii,» dedi anlayışlı bir tavırla. «Evet, Washington'da, işi başından aşkın, değil mi?»

Judith karşısında gülümseyip duran adamdan bir baş kadar daha uzundu. Kendini zorlayarak gülümsemeye karşılık verdi ve elini uzattı. Adam küçük, yumuşak eliyle onunkini sıktı.

Judith ortada belli bir neden olmamasına karşın, bu adamı bir türlü sevememişti. Babasının eski bir arkadaşı ve Dışişlerinde Max'ın amiriydi, ama adamdaki bir şey onunla samimi olmayı engelliyordu.

Kısa boylu, ince yapılıydı ve elli yedi yaşında biri için dinç sayılırdı. Yuvarlak, yumuşak hatlı yüzü Karayip güneşinden çok, güneş lambaları altında yanmışa benziyordu. Giyim konusunda her zaman titizdi. Hatta bir şey kanıtlamak istercesine aşırı titizdi. Birkaç yıl önce bir adamla yakın ilişki kurduğu hakkında dedikodular çıkmıştı, ama ortada hiçbir kanıt olmadığından dedikodular bir süre sonra kesilmişti. Babcock müzmin bekârdı ve gönül ilişkisi de yok gibiydi. Anlaşılan tüm enerjisini işine veriyordu. Eğer toplumca kabul edilmeyen zevkleri varsa da, bunu gizlemeyi çok iyi biliyordu. Atacağı her adımı önceden hesaplayan tiplerdendi.

Arada bir baş sallamaktan ve nezaketen gülümsemekten öte, aralarındaki konuşmaya pek bir katkıda bulunduğu yoktu Judith'in. A-

damın anlattıklarını da öylesine dinliyordu. Babcock şimdi de Max'a ne çok şey borçlu olduğundan ve ara sıra New York'a kaçamaklar yaptığında, nasıl tüm işlerin Max'a yıkıldığından söz ediyordu.

«İkimiz aynı anda bürodan ayrılamayız. Zamanımızın katı gerçeklerinden kurtuluş yok gibi. Ortadoğu bizde kötü bir alışkanlık gibi oldu... o kadar uzun süredir bu konuyla ilgileniyoruz ki, artık paçamızı kurtarmak hayal galiba.» Bir eliyle Judith'in kolunu tuttu. «Hadi gelin, bu akşam bizim gruba katılın.»

Judith suskun, başını iki yana salladı. Bir an önce buradan gitmeliydi, ama bu saatte otelde yalnız başına ne aradığına makul bir açıklama bulamamanın çaresizliği içindeydi. Eliyle yerdeki valizi gösterdi. «Gerçekten olanaksız. Bir arkadaşımı ziyarete gidiyorum. Beni bağışlayın.»

Adam üzüntüsünü belirten bir ses çıkararak yalanı yutmuş göründü, ama Judith'i o kadar kolay bırakacağa benzemiyordu. «Öyleyse izin verin, size bir taksi bulayım. Max sizi böyle yalnız bıraktığımı öğrenecek olursa, beni dünyada affetmez.»

Adam valize uzandı, ama Judith panik içinde valizi onun elinden kaparcasına aldı. «Hayır!» Sesi öylesine sert çıkmıştı ki, adam yarı eğilmiş durumda bir an donup kaldı ve Judith'e şaşkın şaşkın baktı.

«Özür dilerim, kusura bakmayın,» dedi Judith ve aklına ilk gelen bahaneye yapıştı. «Bir

konser için hazırlanıyorum ve her zamanki gibi beni çok yoruyor. Sinirlerim çok bozuk.»

«Anlıyorum,» dedi adam biraz bozulmuş olarak. «Aslında düşünmem gerekirdi. Birkaç gün önce Washington'da babanızı görmüştüm, o da söylemişti. Haa, aklıma gelmişken, babanız nasıl?»

İçerdeki üçlü şimdi Strauss'un bir valsini çalıyordu ve kemanlar çılgın bir tempo içindeydi. Salon ,insanlar, müzik birden Judith'in boğazını sıkıp soluğunu kesmeye başladı.

«Babanız nasıl?» diyordu adam yine. «Onu gördüğümde pek iyi görünmüyordu. Zayıflamıştı, benzi solgundu. Beni çok endişelendirdi.»

Babası ona Babcock'u geçen hafta gördüğünü söylemiş miydi? Hatırlayamıyordu. Sanki bunu bilmek çok önemliymiş gibi kendini zorladıysa da, hiçbir şey hatırlayamadı. Kafası karmakarışıktı, korkmuştu ve adamın kahverengi gözleri ona çok dikkatli bakıyordu, yoksa ona mı öyle geliyordu?

«Sanırım son zamanlarda çok çalışıyor. Zaten Leo her zaman kendini yıpratırcasına çalışır. Umarım gerçekten hasta filan değildir.»

«Hasta mı? Hayır!» Bağırıyor muydu, ne? «Hayır, hasta değil. Çok geç kaldım, Bay Babcock. Lütfen kusura bakmayın.» Ve elinden geldiğince tatlı bir biçimde ekledi. «Sizi gördüğüme çok sevindim.»

Judith adamın yanından kaçarcasına ayrıldı. Telefon kabinlerine giden yan koridora dönüp

gözden kaybolana dek adam onun peşinden baktı, sonra biraz asık bir suratla arkadaşlarının yanına, Palm Court'a geri döndü.

4

Judith uzaklaşırken Babcock'un bakışlarını sırtında hissediyordu. Eli ayağı buz kesmişti ve lobinin sıcaklığı onu ısıtmaya yetmiyordu. Üşümekten kalbine ağrı saplamıştı. Artık kendi çevresinde bir yabancıydı âdeta. İşkence görmüş bir beden, bir valizin ağırlığı, otuz yıllık bir hayaletin çağıran parmakları onu kendi dünyasından çekip almıştı.

Keşke geçmişe dönebilse... son altı ayı ve babasını yine o eski kâbusa döndüren **New York Times'**daki o yazıyı yaşamından silip atabilse... babasının o tatlı tatlı gülümseyen haliyle, huzurlu, kitap dolu evlerinde yine birlikte yaşayabilseler... şöminenin odayı ısıtan ateşine karşı otursalar, Max da olsa, havadan sudan konuşsalar...

Ansızın öfkeyle silkindi ve böyle düş kurduğu için kendine kızdı. Hiçbir yararı yoktu bunun, üstelik onu güçsüzleştiriyor, başarısızlığa itiyordu.

Telefon kabininde elinde jeton, kararsızlık içindeydi. Şu an Max'ı bulması çok zordu. Bu saatte bile büroda çalışıyor olabilirdi. Ya da bir

işin peşinde. Hem olayı ona açıklama gücünü kendinde bulabilecek miydi? Hayır, onu yarın arayacaktı. Kararını verip bir New York numarası çevirdi ve kısa bir konuşmadan sonra telefonu kapadı. Valizini yerden almak üzereyken, yandaki kabindeki adam ölçülü hareketlerle, yavaş yavaş dönüp ona baktı. Geniş omuzlu, güçlü, iriyarı bir adamdı ve köşeli, katı yüzünde hiçbir ifade yoktu. Hiç de sarhoş gözükmüyordu. Peşine düşen taksideki adamdı bu ve tamamen aklı başındaydı. Öne eğik şapkasının siperliğinin altında, soğuk, gri gözleri ısrarla ona bakıyordu.

Judith hissizleşmiş elindeki valizle kaçmaya başladı. Telefon kabininden otelin yan çıkış kapısına koştu, kapıyı itti, yağmurdan ıslanmış taş basamaklarda sendeleyince valiz bacaklarına çarptı, dengesini kaybetti. Bir el kolunu tuttu birden. «Sakin olun.» Silkinip ileri fırladı ve yağmur altında gelip geçen arabaların arasına kendini attı. Sonra bir fren çığlığı, ardından da öfkeli bir ses duyuldu. «Nereye gittiğini sanıyorsun?» Umursamadan, gözüne kestirdiği hedefe koştu; yolcusunu indiren bir taksi. «Çalışmıyor» levhasına aldırmadan taksiye bindi, hemen kapıyı kapayıp düğmesine basarak kilitledi. Soluk soluğa arkasına yaslanıp gözlerini yumdu.

«Kör müsün, bayan? Çalışmıyoruz.»

Gözlerini açtı ve şoförün düşmanca bakışlarıyla karşılaştı. «Biliyorum, ama..»

«Bu gece çalışmam bitti. Başka bir taksi bulun.»

«Yoo, lütfen...»

«Ne dediğimi duydun, bayan. Doğru mu bu yaptığın? Arabaya bindiğinde, 'çalışmıyor' levhası asılıydı. Hep direksiyon sallayacak değiliz ya! Bizim de canımız var. Evimiz var, yuvamız var. Biz de yorulur acıkırız!»

Judith öne eğilip çabuk çabuk konuşmaya başladı. «Yorgunsunuz biliyorum, ama lütfen... bir iyilik yapın. Uzak değil zaten.»

Elini çantasına daldırıp ilk gelen parayı çıkardı. Bir yirmilikti. Adamın görmesi için yukarı kaldırdı.

«Başın dertte mi... polisle?»

«Hayır, hayır, öyle bir şey yok. Sadece Batı Central Parka kadar gideceğim. Flamanızı çekmenize gerek yok.»

Adam, «Başımı polisle derde mi sokmak istiyorsun?» diyerek hırsla flamayı çekti ve parayı almak için elini uzattı.

«Oraya vardığımızda vereceğim, oraya vardığımızda,» dedi Judith, artık yoluna çıkan herkese duyduğu güvensizlikle.

«Başı dertte olmayan biri için biraz tuhaf davranıyorsun,» diye şoför homurdandı. «Kaç numaraya gidecektin?»

Judith adresi söyledi. Şoför yola koyulurken radyonun sesini açtı ve arabanın içini bir grubun söylediği neşeli bir müzik doldurdu.

Judith büzüldüğü köşeden bir ara arkasına baktı. Adam yine peşine düştüyse bile bu kez belli etmiyordu.

Babasının sözleri kulağında çınlıyordu.

Profesyoneldirler, ama süpermen değil, yine de işlerini çok iyi bilirler. Yakınında olurlar, ama farkına varmazsın. (Oysa bu adam kendini gizlemek için hiç çaba harcamıyordu. Bu durumda onun düşman olduğundan nasıl emin olabilirdi?) **İşlerini kolaylaştırma, telaşa kapılma. Avantajlı durumdasın, yazıyı tamamlayacak mektup ve resim senin eline geçmedikçe, sana karşı aktif eylem yapamazlar.**

Ya sonra...? Suçlama için tüm delilleri ele geçirdiğinde?..

Bir ara dikiz aynasında şoförle göz göze geldi. Komik. Gördüğü her yabancı yüzden kuşkulanmadan edemiyordu. Kimdi bu adam? Beyazlardan hoşlanmayan zenci bir taksi şoförü. Adamın o sinirli hali biraz geçmiş gibiydi. Noel müziği ve fazladan yirmi doların çocuklarına alacağı hediyelere katkısını düşünmek onu yatıştırmış olabilirdi.

«Bu da Noel mi?» dedi adam neredeyse dostça bir sesle. «Aslında kar istediğimden değil, ama hiç olmazsa bu yağmurdan iyidir. Hem çocuklar beyaz Noelleri severler. Yoksa Noelin ne anlamı kalır?»

Ama Judith'den bir yanıt gelmedi. Belki de onu duymamıştı bile. Kollarını sımsıkı kavuşturmuş, kamburunu çıkarmış, geniş kenarlı şapkasının altında bembeyaz ve gergin bir yüzle pencereden dışarı bakıyordu.

Şoför omzunu silkip Batı Central Parka direksiyonu kırdı ve bir blok sonra eski, gri bir taş binanın önünde durdu. Judith zor duyulan

bir sesle teşekkür edip yirmi doları uzattı ve arabadan indi. Caddenin her iki tarafına çarçabuk bir göz atıp binanın kemerli girişinde kayboldu.

5

Gölgelerin ürkütücü şekilleri arasından, avluyu çevreleyen yarım düzine kadar girişin birine hızlı hızlı yürüdü. Caddede kimseyi görmemişti, ama şimdi kaldırımdan tok ayak sesleri geliyordu. Anahtarlığı bulmak için titreyen ellerle çantasının içini karıştırdı, sonunda anahtarı bulup deliğe soktu. Bir asır gibi uzun süren bir çabalamadan sonra anahtarı çevirebildi. Hemen kapıyı açıp içeri girdi ve ardından kapıyı çarparak kapadı.

Dışardaki ayak seslerini duyabiliyordu, sonra sesler kesildi. Kapının öteki tarafında biri soluyormuş gibi geldi... yoksa bu kendi soluğu muydu? Yoo, böyle gitmezdi bu. Çok kısa süre içinde iki kez paniğe kapılmıştı. Böyle gidecek olursa, başladığı işi bitiremeyecekti ve bu da tam onların istediği şeydi. Mektubun olduğu yerde çürüyüp kalması için terör yaratarak onu araştırmasını kesmeye zorluyorlardı.

«Vazgeçmeyeceğim,» dedi yüksek sesle. «Vazgeçmeyeceğim.»

Belki böyle kendi kendine konuşması ap-

talcaydı, ama kendini toparlamasına yaradı. Kapıdan uzaklaştı ve asansörün yanından geçip merdivenlerden çıkmaya başladı.

Evet, onun nerede olduğunu biliyorlardı, ama bu pek şaşırtıcı bir şey değildi. Onu kendi dairesinde bulamayınca, ilk bakacakları yer burasıydı. Eğer korku sürekli onunla birlikte olacaksa, onunla yaşamayı öğrenmeliydi. Tıpkı yıllar önce Leah'nın öğrendiği gibi. Sonu ölüm olan köşe kapmaca oyununu yalnız başına yıllarca sürdürmüş, bir ihanet sonucunda gece yarısı Gestapo'nun kapıyı yumruklamasıyla oyun bitmişti.

Babası yıllarca bu acıyı içinde duymuş, gece yarıları uyanmış, hiçbir ilacın geçiremediği ağrılar içinde kıvranmıştı.

Dördüncü kata gelmişti. Dairenin kapısını yavaşça tıklattı. Huzursuz, kısa bir bekleyişten sonra, gözetleme deliğinde bir karaltı oldu, sonra kayboldu ve kilit döndü, zincir çıkarıldı, kapı açıldı. Ufak tefek, narin yapılı bir kadın onu kolundan tutup içeri çekti. Açık sarı saçları, iri mavi gözleriyle ilk bakışta genç görünen kadının yüzünde yılların etkisi fark ediliyordu.

Daha kadının bir şey demesine fırsat vermeden, Judith zinciri yerine takıp kilidi çevirdi. Sonra eğilip kadını yanağından öptü.

«Bu kadar geç saatte geldiğim için kusura bakma, anne.»

«Önemi yok. Zaten biliyorsun, pek uyumam.»

«Gidecek başka yerim yoktu.»

«Yok mu? Ya evin? Babanınki? Anlamıyorum...» Judith'in solgun yüzünü, taşıdığı valizi görünce, kadının ince, tatlı sesi kesildi. İçini çekti ve zor duyulur bir sesle, «Anlamıyorum,» dedi, ama gözlerindeki korku tersini söylüyordu.

Judith, «Sanıyorum anlıyorsun, anne,» diye mırıldandı ve oturma odasına yöneldi. Darbeyi hafifletmenin hiçbir yolu yoktu, ama her ikisinin de iyiliği için bir süre geciktirebilirdi.

Valizi tutmaktan eli kaskatı kesilmişti. Brokar kaplı divanın yanına bıraktı, parmaklarını açıp kapatırken çevresine bakındı. Tıpkı bir tablo gibi sevdiği, ama uzun zamandır görmediği bu odanın, bu tanıdık yerin şimdi ona yabancı gelişini nedense çok doğal karşıladı. Mavi ve grinin tonlarının hâkim olduğu odada her şey uyumlu, güzel ve pahalıydı. Aynı annesi gibi. Her zaman olduğu yerde bir Noel ağacı vardı, ama hâlâ süslenmemişti. Yan tarafındaki şöminede sönmekte olan ateşin alevi odaya vuruyordu. Öteki köşede duran pırıl pırıl, eski bir piyano onu çağırır gibiydi. Kalın perdeleri ve sıkı sıkı kapalı pencereleriyle kentin gürültüsünden uzak, sakin, huzur dolu bir barınak...

Babasına ve evine yapılan acımasız saldırıyla ilgisi olabilecek ne vardı burada? Hiçbir şey. Belki de en ilgisiz olanı, odanın girişinde bekleyen ve ineceğini bildiği darbenin dehşetiyle mavi gözleri irileşmiş, zarif, ince elleri tir tir titreyen, bir biblo kadar narin kadındı.

«Yüzün... tıpkı babanın o resmi gördüğü andaki gibi... ne kadar sert, katı...»

«Öldü,» dedi Judith tekdüze bir sesle.

Kadın kapaklanırcasına öne eğildi, bir inilti koyverdi, şefkat ve destek istercesine Judith'e doğru sendeledi, ama kızı buz gibi bir yüzle ona bakıyordu.

«Öldü,» diye yineledi sadistçe. «Hem de korkunç bir şekilde... Tanrım, ne acı çekmiştir. Gövdesine ateş bastırılmış, dövülmüş, tüm parmakları...»

«Yeter, Judith, n'olur, yeter!»

«Bütün parmaklarını kırmışlar. Üç kişi... Pete söyledi, üç kişiymişler.»

«Yeter, Judith. Dayanamıyorum...»

«Dayanamıyormuş!» Judith'in sesi çirkin ve sertti. Kendi acısı öyle büyüktü ki, karşısındaki kadının avuç açmış yakaran halini görmüyordu bile. Babasının evinde olduğu gibi, yine titreme nöbetine tutuldu. Zangır zangır titrerken kendini kaybetti ve karşısındaki kadına acı çektirmek, böylelikle kendi acısını hafifletmek istercesine ağzına geleni en acımasız sözcüklerle haykırdı, haykırdı...

Sheila Weber elleri kulaklarında, gözleri yarı kapalı, geri geri gitti, sonunda piyanonun taburesine takılıp üzerine düştü ve tutunmak için uzattığı eli tuşlara bastı, bir anda odada akortsuz, tok bir ses yankılandı. Ardından odayı bir ölüm sessizliği kapladı.

Judith öfkesine kapıldığı için pişmandı. Bitkin bitkin, kolları külçe gibi iki yanda, başı önde sessizce dururken, taburede iki büklüm otu-

ran kadının yüzünde hem korku, hem sevecenlik vardı.

Sonunda Judith cılız, yorgun bir sesle konuştu. «Özür dilerim, anne, çok üzgünüm... ben... bunun için buraya gelmemiştim. Sığınacak bir yere ihtiyacım vardı. Bağışla beni, lütfen. Seni böyle yaralamak istemiyordum aslında.»

«Biliyorum. Bu kötü bir rüya, yavrum, kötü bir rüya.»

«Öyle.»

«Ve nereye gitsen içinde taşıyacaksın.»

«Taşımak zorundayım.»

«Zorunda mı? Ah, Leo bunu sana nasıl yapabildi?» Sesi yükseldi. «Onun başlattığı şeyi sürdürmek zorunda mısın?.. Baban öldüğü halde... öldürüldüğü halde...»

«O öldüğü için,» dedi Judith aynı bezgin ifadeyle. «Görmüyor musun? Şimdi öcü alınacak iki can var... babamın ve onun.»

«Hayır, anlamıyorum. Bundan sonra sır kimde? Bu uğurda canını yitirmesen bile, sonunda neyi başarmış olacaksın? Babanı mı geri getireceksin? Yoksa onu mu? Şimdi bin dokuz yüz yetmiş dörtteyiz... o öleli otuz yıl oldu!»

«Biliyorum, anne. Ama bu böyle olacak,» dedi Judith söyleyeceklerini ezberlemiş gibi. «Belli seçimler yaparız, belli adımlar atarız...»

«Ve kaderimizi çizeriz. Bu lafları daha önce de duydum.»

«Yapılması gerekeni biri yapmalı. Babama söz verdim.»

Kadın tabureden ileri fırladı, elini suçlayıcı bir biçimde kızına uzatarak, isterikler gibi bağırmaya başladı. «Tıpkı o! Hık demiş babanın burnundan düşmüşsün!» Tüylü mavi halının üzerinde sessiz hızlı adımlarla, öfkeyle ileri geri dolanmaya başladı. «Altı ay önce baban da şimdi senin durduğun yerde durmuş, gitmek zorunda olduğunu, adamı adaletin önüne getirmenin bir yolunu arayacağını söylemişti. Zor olacak, demişti. Ama bir şeyin yapılması gerekiyorsa, yapacaksın. Başkalarına ne olurmuş, sonuçları ne olurmuş hiç düşünmeyeceksin.» Birden Judith'in önünde durdu. «Şimdi onun adalet kılıcı sensin, değil mi? Meşaleyi sana verdi. Adını bile... o koymuştu. Adı Judith olacak! Yoo, Tanrım, bunu tasarlamış olamaz. O sıralar adamın yaşayıp yaşamadığını bilmiyordu bile. Ah, ne diyeceğimi, ne düşüneceğimi...» İçini çekerek sustu. Mavi gözleri yaşla dolmuştu, ama karşısındaki uzun boylu kadın kayıtsız ve solgun bir yüz, cam gibi gözlerle ona bakıyordu.

«Otur, Judith,» dedi yavaşça. Ellerini kızının omuzlarına koydu ve hafifçe bastırarak divana oturttu. Kendi de yanına oturup Judith'in ellerini sıkıca tuttu. «Bunu yapmanı istemiyorum, Judith.»

«Anne...»

«Hayır, dinle beni. Sakin olmaya çalışacağım, gerçekten. Olan oldu. Ben seni düşünü-

yorum. Düşün bir... altı ay öncesine dek, Leo'yla iyi bir evliliğimiz vardı. Halinden hoşnuttu... hatta bazen mutluydu. Ah, Leah'ı unutmuştu demek istemiyorum. Daima orada... aklının bir köşesindeydi. İnsan sevdiğini unutmaz. Ona olanları unutamaz... ama yaşam sürüyor ve yaşamımızı sürdürmemiz gerekiyor. Baban geçmişte olanları ait olduğu yerde tutabiliyordu. Yoo, bırak bitireyim. Kendine iyi bir yaşam kurmuştu. Üniversitedeki işi önemliydi ve onu tatmin ediyordu. Ailesini... seni, Andrew'i ve... beni ne kadar çok sevdiğini söylememe gerek yok. Ona yardım ettim... belki yeterli değildi... ama çaba gösterdim. Ve sonra... sonra gazetedeki resim...»

«Yani diyorsun ki,» dedi Judith acı acı gülümseyerek. «Eğer babam o resmi görmeseydi, o resim var olmayacaktı, o adam da var olmayacaktı.»

«Leo için... evet, neden olmasın?»

«Ama gördü.»

«Ve onunla birlikte o dehşet dolu günler geri geldi. Birdenbire bir gecede, onun ve benim için anlamı olan her şey yıkıldı, mahvoldu.

Judith, «Çok zekiydiler,» diye mırıldandı. «Çok akıllı. Yirmi altı yıl boyunca, babam o adamı ölü olarak biliyordu, oysa o bir yerde rahatlık içinde, çalışan, saygı gören biri olarak yaşıyordu... Doktor Karl Klausing, tıp bilim adamı, diğer adıyla Kurt Wallner, sadist doktor...»

«Ah, sana nasıl anlatsam!» dedi Sheila.

Weber, sabitleşmiş gözleriyle dalgın dalgın bakan kızının yüzüne çaresizlik içinde bakarken. Birden onu omuzlarından tutup sarsmak, onunla babası ve o kadın arasındaki bağları koparana dek sallamak için içinde dayanılmaz bir istek duydu. Faydasız, diye düşündü. Hiçbir yararı olmaz. «İkna olmayacaksın, değil mi?» dedi. «Çünkü ikna olmak istemiyorsun. Tanrı aşkına, o lanet adamı unut. Bırak cezasını Tanrı versin... eğer Tanrı varsa. Ama düşün, Leo o resmi görmemiş olsaydı... önünde yaşayacak uzun yılları vardı daha. Ama şimdi her şey bitti...»

Zarif mavi kadife elbisenin altında ince omuzları titremeye, gözünden yaşlar akmaya başladı. «Zavallı Leo. Bir anda ne kadar değişti. Bambaşka bir insan, âdeta bir yabancı oldu. Onu anlamaya, onunla iyi geçinmeye çalıştım, ama artık onunla yaşamak olanaksızdı. Yaşamında bana yer yoktu. Hayaletlerle yaşıyordu... Franz'la, Leah'yla ve onun katiliyle...»

«Onun katili hayalet değil. Dipdiri.»

«Artık beni yanında istemiyordu, Judith. Onu bir bakıma huzursuz ediyordum. Onun için yalnızca bir şey vardı... amansız bir kin ve öç alma tutkusu.»

Bir an sustu. Sanki soracağı soru için güç toplamak ister gibiydi. İnce, narin ellerini birbirine kenetledi ve fısıldarcasına konuştu. «Bunu ona kim yapmış olabilir, Judith?»

«Ah, evet... kim? Bilmiyorum.» Aynı anda ikisinin gözünde de Leo'nun işkenceye uğramış

bedeni canlandı. «Biri... bir örgüt... doktoru koruyan... onu buraya getiren kişileri koruyan. Belki yabancı uyruklu, belki buradan... bilemiyorum. Babam açık açık bir şey söylemedi, yalnızca imalarda bulundu. Araştırıp bulmam...»

«Bulacakmış!» diye Sheila öfkeyle haykırdı. «Bırak bu işin peşini, Judith. Bırak. Babana bunu yapanlar sana kimbilir ne yaparlar!»

«Babama söz verdim.» Her şey o sözcüklerin içindeydi. Açıklayamadığından da fazlası. **Eğer ben bitiremezsem,** demişti babası, **sana güveniyor ve emanet ediyorum. Bunu yapmaya hakkım yok, ama yapmamaya da hakkım yok.»**

«Unutabilirsin. Leo seni bağışlar.»

Bir an çılgına dönen Judith isyan edercesine bağırdı. «Yani yanına kâr mı kalsın o canavarın?»

Öfkesinden daha fazla oturamayıp kalktı ve odada hızlı hızlı, ileri geri gezinmeye başladı. Kollarını göğsüne bastırmış, gözleri ateş gibi, kendinden geçmiş söyleniyordu.

«Evet, belki beni babam bağışlar,» diyordu. «Ama ben kendimi bağışlayabilir miyim? Onun bunca zamandır neler hissettiğini şimdi çok iyi anlıyorum. Bu insanlar... Wallner gibi canavarlar ve suçlarını bildikleri halde onlara yardım edenler, gizlendikleri yerleri bulmak kaç yıl sürerse sürsün cezasız kalmamalı. Onlar için zaman aşımı olmamalı... asla. Babam buna inanıyordu. Tüm kalbiyle. Ve bu yalnızca Leah'nın öcünü almak için değildi. Eğer öyle olsa, tabancayı alır, adamı vururdu. Onları adaletin

önüne getirmek istiyordu. Her şey ortaya dökülecekti. Insanlığa karşı işlenen en ağır suçlar gibi cezalandırılacaktı. Şimdi niye böyle düşündüğünü çok iyi biliyorum. Onu öyle yerde cansız bulduğumda... sen bilemezsin... onu öyle görmedin...» Sesi titreyerek fısıltıya dönüştü. «Öldürüleceğini bilerek... hem de o şekilde. Babam... pırlanta gibi adam...» Sesi kısıldı, kollarını şöminenin üzerindeki rafa dayadı, başını eğdi.

«Ah, Tanrım, boşuna uğraşıyorum.» dedi Shelia Weber. «Kafana koymuşsun bir kere. Aynı hastalık sana da bulaşmış. Babanın gözlerinde görmüştüm, şimdi de sende görüyorum.»

İkisi de yorgun düşmüştü ve şimdi odada derin bir sessizlik vardı. Şöminedeki kütüklerden biri dağıldı ve ızgaradan düştü. Judith hemen eğilip parçaları demirle itti. Doğrulurken annesinin sessiz adımlarının ona doğru yaklaştığını hissetti, sonra kadının eli şefkatle onu omzundan tuttu.

«Mutfağa gel. Sana sıcak bir şey hazırlayayım. Acıkmışsındır, eminim. Üzerindekini de çıkar. Üşüteceksin.» Sesi de adımları kadar hafifti.

Korkunç olayları bir kenara bıraktı, üstünü kapadı, günlük normal şeylere döndü, diye düşündü Judith. Yemek yemek, ıslak giysilerle durmamak... Zaten annesinden böyle vahşete, karanlık şeylere göğüs germesini nasıl bekleyebilirdi? Sheila Weber'in babası kızını el bebek gül bebek büyütmüş, tüm kötü ve hoşa gitme-

yen şeylere karşı korumuştu. Evlendiğinde de, Leo Weber koruyucu melek rolünü üstlenmişti. En ufak şeylere karşı bile... **Şimdilik bunu annene söylemeyelim. Onun üzülmesini istemeyiz, değil mi?** Bu yüzden altı ay önce evden ayrılmıştı... böylelikle Sheila'yı üzmemiş olacaktı.

Judith annesinin ardından beyaz mermer kaplı mutfağa girerken, buraya birkaç saat dinlenip plan yapmak için geldim, daha fazlasını bekleyemem, değil mi, diye aklından geçirdi.

Annesi mutfakta yumurta çırpıyordu. Dudaklarında ufacık, çekingen bir gülümseme, gözlerinde yalvaran bir ifade vardı: Lütfen o konuyu açma...

«Sana yumurta pişireceğim. En çabuk pişen, en besleyici yemek olarak aklıma bu geldi. Sonra da biraz uyursun.»

Yumurta ye ve uyu... yakalandığı hastalıktan kurtulması için mi?

Yağ tavada cızırdarken telefon çaldı ve Judith içgüdüsel bir hareketle duvardaki aygıta uzandı, ama hemen elini geri çekti. Gecenin ikisiydi. Bu saatte kim arayabilirdi? Annesi tavayı lavabonun yanına koymuş, ellerini ovuşturuyor, bir çocuk gibi, ne yapması gerektiğinin söylenmesini bekliyordu. Korkulu anlar yine başlamıştı.

Kim arıyorsa kararlıydı. Telefon sürekli çalıyordu.

«Açsan iyi edersin, anne,» diye Judith fısıldadı. «Uykudan uyanmış gibi yap. Ben burada yokum.» Çabucak ekledi. «Ne olursa olsun, burada değilim.»

Sheila Weber başını salladı, almacı kaldırdı ve titrek bir sesle, «Alo?» dedi. «Ben Bayan Weber.» Sonra hiç sesini çıkarmadan karşı tarafı dinlemeye başladı. Judith'in duyabildiği kadarıyla konuşan bir erkekti, sesi ifadesiz ve sakindi, ama her ne söylüyorsa, tam ters etki yapıyordu. Sheila Weber'in yüzü solmuştu. İrileşmiş gözlerle Judith'e yardım istercesine bakıyordu.

«Anlamıyorum... düşündüm ki... hayır, emin misiniz?.. Evet, anlıyorum. Söylerim... Bu gece mi? Bu gece mutlaka olması mı gerekli?.. Evet, yapmak istiyorsunuz. O zaman... bekleyeceğim... Çok teşekkür ederim.»

«Polisti,» dedi, nerdeyse telefonu kapamadan. «Polisti. Leo'yu bulmuşlar... şey etmemi istiyorlar... şey.»

«Teşhis etmeni,» dedi Judith onun yerine.

«Evet, teşhis etmemi.»

Tavadaki yağ cızırdıyor, etrafa sıçrıyordu. Sheila Weber ocağın altını söndürdü.

«Bir yangın çıkmış... belki piposundan diyor. Leo yangında ölmüş. Hiç... işkenceden filan söz etmedi.»

«Yangın mı?»

Yanmış yağ kokusu odayı kaplamıştı. Sheila Weber gidip bir pencereyi ardına kadar açtı ve orada durup karanlık, ıslak caddeye gözlerini dikti. Bir korna çaldı, biri bir şeyler bağırdı. Sheila'nın içini ürperti kapladı ve pencereyi kapadı.

«Senin oraya gittiğini biliyorlar,» dedi alçak sesle.

Aklı başka yerde olan Judith aynı şekilde mırıldandı. «Kapıcıdan öğrenmişlerdir tabii.»

«Senin daireni telefonla aramışlar. Eğer senden haber alırsam, onlarla bağlantı kurmanı sana söylememi istediler. Bir teğmen... yoksa üsteğmen miydi? Adı Bloomfield galiba. Ama hiç anlamıyorum. Ne olup bittiğini hiç anlamıyorum.»

«Ben anlıyorum,» dedi Judith. «Her şey çok açık.» Yine öfke nöbetine tutulup mutfakta hırsla ileri geri dolaşmaya başladı.

«Ne hinoğluhin bu namussuzlar. Babamı o halde görmemi istediler... bir uyarı, bir tehdit, beni korkutup sindirmek için bir başlangıç. Dairede bir yerde gizlenmiş bekliyordu... belki de holde. Ama yanılıyorlar, beni korkutup vazgeçiremeyecekler.»

«Peki, senin geleceğini nereden biliyorlardı?»

«Bir süredir babamla kalıyordum. Son haftalarda pek iyi değildi... uyumuyor, yemiyor, içmiyordu. Bana ihtiyacı vardı. Kuşkusuz onlar da bunu biliyordu ve bu gece ben evden ayrıldıktan sonra... bir yangın... işkence izlerini ve evin halini yok edecek kadar küçük bir yangın...»

«Anlamıyorum. Bu nasıl olabilir?»

«Ne nasıl olabilir?»

«İstedikleri kadar yangını nasıl ayarlayabildiler?»

«Niye olmasın?» dedi Judith öfkeyle. «Adamlar uzman. Diğer konularda olduğu gibi bu konuda da uzmanları olmalı. İçlerinden biri de

tam zamanında Pete'e yangını haber vermiş olmalı. Nasıl yaptıklarını bilemiyorum, ama onların yaptığını çok iyi biliyorum. Tanrım, bunlar ne biçim insanlar...» Annesinin yüzündeki dehşet ifadesini görünce sustu. Kadının bakışlarında bel li belirsiz bir kuşku da vardı.

«Yoo, olamaz!» diye mırıldandı Judith boğuk bir sesle. «Tüm bunları kafamda kurduğumu, kendim yarattığımı düşünmüyorsun, değil mi? O sahne her şeyiyle kafamda, hiç çıkmamacasına...»

«Hayır, elbette kafandan uydurmuyorsun.» Yanıt çok çabuk gelmişti. «Ben... yalnızca ne düşüneceğimi bilemiyorum.» Gözlerini Judith'den kaçırarak kapıya yöneldi. «Üzerimi değiştireyim,» dedi yavaşça. «Neredeyse gelirler.»

«O zaman ben gideyim. Beni burada bulmasınlar. Soru soracaklar ve onlara verecek hiçbir yanıtım yok. Beni geciktirmekten başka bir işe yaramaz bu.» Annesinin durduğu kapıya doğru yürüdü, ama sonra geri döndü. Birden kararsızlaşmış, ürkmüştü. Masadaki sandalyelerden birine külçe gibi çöktü ve yüzünü elleriyle kapadı. Gitmek? Bu saatte nereye gidebilirdi? Sabaha dek burada kalacağına güvenmişti.

«Bu saatte gidebileceğin hiç bir yer yok,» dedi annesi şaşırtıcı bir kararlılıkla. «Sen burada kal. Ben lobiye iner, onları orada karşılarım, böylece buraya çıkmalarına gerek kalmaz.»

«Olur.» Judith başını kaldırmadan, boğuk bir sesle söylemişti bunu. Annesinin elini omzunda hissetti, sonra kadın onu bırakıp odadan çıktı.

Az sonra yine kapıda göründü. Pantolon ve kazağının üzerine bir vizon manto almıştı. Judith anımsadı. Babasının ona bir Noel hediyesiydi. O zamandan bu yana annesi incelmiş, küçülmüş gibiydi ve annesinin mantosunu giymiş bir çocuğu andırıyordu.

Judith yaklaşıp kollarıyla onu sardı. «Yalnızca sana sordukları soruları cevaplandır, başka bir şey deme. Hiç korkma. Sana söylediklerimi onlara söyleme. Mektubu bulduktan sonra bunun için çok zamanımız olacak. Ve beni gördüğünü de söyleme.»

«Şöyle deme, böyle deme.» Judith'in yanağını okşayıp yarım yamalak gülümsedi. Gözleri yaşarmıştı. «Keşke daha güçlü biri olsaydım. Çok bitkin görünüyorsun. Dinlen. Fazla geç kalmam. Umarım ben...» Judith'in omzunun üzerinden iki yumurtanın içinde yüzdüğü tavaya baktı. «Geri döndüğümde yumurtaları yaparım.»

Dönüp odadan çıktı. Az sonra Judith dış kapının hafif bir sesle kapandığını duydu.

6

Annesi ayrıldıktan sonra ev birdenbire sessizleşivermişti. Caddedeki sesler de azalmıştı. Yalnızca cama vuran yağmurun tıkırtıları duyuluyordu.

Gecenin ölü saatleri...

Judith önündeki dağınık masaya, beyaz köpük çembere, yaprak dökmeyen dallara, kırmızı kadife kurdeleye ,parıltılı süslere, yaldızlı meleklere göz gezdirdi. Annesinin onları bir çelenk haline getirmelerini bekliyorlardı. Kaşlarını çattı. Bu haliyle onlara başka bir anlam vermeye çabalıyor gibiydi.

Tanrı neşenizi daim kılsın, beyler...

Yine böyle bir Noelde, gecenin ölü bir saatinde gelip Leah'yı almışlar, ölümle sonuçlanacak bir yolculuğa çıkarmışlardı. Bir yük vagonunda yapılan bu uzun yolculuk, gelenin olup gidenin olmadığı uğursuz bir istasyonda son bulacaktı.

Leo Weber otuz yıl boyunca bu olayla yaşamıştı ve sonra yine gecenin ölü bir saatinde bu kez onun için gelmişlerdi. Şimdiyse sıra Judith'deydi.

Mutfaktan çıktı, oturma odasına geçti, valizini açıp babasının dairesinden getirdiği altı kitabı çıkardı. Divana üst üste dizdi, kendi de yanına oturdu.

Altı kitap. Dashiel Hammet'in **Malta Şahini,** Frank O'Connor'dan bir öykü kitabı, D.H. Lawrence'ın **Deniz ve Sardinya**'sı. Isak Dineşen'den **Yedi Gotik Öykü.** John Updike'ın **Centaur**'u ve Albert Camus'nün **Yabancı**'sı.

Hepsini ezberle, demişti babası. Hammet, O'Connor, Lawrence, Dinesen, Updike ve Camus. **Ezberle bunları.** Ve Judith babasının yüzündeki o umutsuz, boş ifadeyi giderebilmek için dersini öğrenen bir çocuk gibi kitapların adları-

nı ve yazarlarını ezberleyip durmuştu. **Böylece gerektiğinde onları bulman uzun sürmez. Düşünmeden, mekanik olarak bulursun,** olmuştu.

Yoksa bir yaşam boyu biriktirdiği kitap koleksiyonunun bir gün böyle yerlere atılabileceğini düşünmüş müydü?

Leo Weber üniversite matbaasında altı kitabın her birinin **arasına eklenmek üzere, kendi** yazdığı bölümleri bastırmıştı. Yoksa bunu da mı kendi yapmıştı? Son birkaç haftadır neredeyse fanatiklik derecesinde gizliliğe önem verir olmuştu. Kendi gözlerinden başka hiç kimseninkine güvenmeyeceğini kestirmek zor değildi. Judith babasının loş bir ışık altında, uzun, kemikli bedenini masaya eğmiş, solgun yüzünde ateş gibi yanan gözlerle saatlerce çalıştığını gözünde canlandırabiliyordu.

Leo tarih bölümü başkanı olduğu için, bu eklemeleri yapmakta güçlük çekmemiş olmalıydı. Ancak çok titiz ve uzun bir araştırma sonucu bu ek bölümler bulunabilirdi ve onlar bulamamıştı. Yoksa?..

Peki niye yalnızca altı kitap? Ve yine babasının kütüphanesindeki yüzlerce kitaptan özellikle bu altı kitap? Rastgele bir seçim mi, yoksa bir nedeni var mı?

Bunlar ileride Judith'in kafasını çok kurcalayacak sorulardı, ama şimdilik bunları bir kenara bırakıp Hammet'ın kitabını alıp okumaya başladı. Babasının öyküsünün ilk bölümü buradaydı.

Bu bölüm genel olarak Judith'in bildiği şey-

lerle ilgiliydi ve 1939'da bir konser vermek için Heidelberg'e gelen Leah'yla karşılaşmalarını anlatıyordu. Leo Weber o sıralar üniversitede öğrenciydi ve felsefe bölümünde genç bir öğretim görevlisi olan Franz Halman'la birlikte oturuyordu. Franz bir Amerikalı muhabirle evliydi ve Leah'nın kuzeni, aynı zamanda da sağ olan en yakın akrabasıydı.

Kuşkusuz Franz Halman'ın üniversitedeki işi, Yahudilerin saf Alman kültürünü kirletmesine izin verilmemesini öngören Nuremberg Yasalarıyla son bulmuştu. Okuldan kovulduktan sonra, karısı Mary'nin ve kendisinin verdiği tek tük özel derslerle kıt kanaat geçinmeye çalışmışlardı.

Babası şöyle devam ediyordu:

İlk görüşte ona âşık olmuştum. Böyle beylik bir söz kullandığım için sizden af dilemiyorum. Onu Franz'ın oturma odasında ilk gördüğüm anki heyecanımı hâlâ unutamam. Doğal yeri olan piyanonun başında oturuyordu. Bir eli tuşların üzerindeydi. Ufak tefek, siyah saçlı bir kızdı. Teni pürüzsüz ve parlaktı. Canlılığı, yarı kadın yarı genç kız havasıyla etkileyici bir görünüşü vardı. Henüz on yedi yaşındaydı, ama kendinden emin ve yaşından çok olgundu. Onunla tanıştığımızda, üç yıldır konserler veriyordu.

Onun da beni sevdiğini öğrenmek... kaderin bana çok cömert davrandığını dü-

şünmüştüm. Daha sonraki birkaç hafta el ele, kol kola, yalnızca genç âşıkların olabildiği bir düş âlemindeydik sanki.

Sevgili dostum Franz evlilik için bizim henüz çok genç olduğumuzu düşünmüş olmalıydı, yine de karşı çıkmadı. Aksine sevindi. Bu sevinci ikimizi de çok sevdiğinden değil, aynı zamanda da Nazi Almanyası'nda genç kuzeninin Yahudi olmayan bir Amerikalıyla evlenmesinin onu koruyacağını düşünmesinden ileri geliyordu. Aslında Leah tam bir Yahudi değildi. Ama sonraları tüm bunlar o kadar önemsiz kaldı ki... Üçüncü Reich'ın sözlüğünde, Leah bir «Mischlinge», yani bir kırma olarak tanımlanıyordu ve bu gibiler için Nazi tıp adamlarının özel planları vardı.

Evlenme törenimiz Halman'ların evinde çok sade, nerdeyse gizlilik içinde oldu. Çok kısa bir balayından sonra, Leah Martta Prag'da sona erecek turnesine çıktı. Onunla orada buluşacaktık.

Karımla gitmediğim için kendimi hiç affetmedim. Gitmemem için gerekçe neydi? Şimdi doğru dürüst anımsamıyorum bile. Galiba çalışmam gereken derslerim vardı. Hem bu kısa bir ayrılıktı, sonra ömür boyu birlikte olacaktık. Şimdi ne anlamsız geliyor bütün bunlar. Anımsadığım kadarıyla Franz'la ben onun Prag'a gitmesinde bir sakınca görmemiştik. Hatalıydık, ama o sıra nereden bilebilirdik?

Mart 1939'da, orkestrayla birlikte Prag'a varmasından birkaç gün sonra bağlantımız kesildi ve bir daha onu hiç görmedim. Martın on beşinde, sabahın erken saatlerinde Hitler'in birlikleri, ihanete uğramış, eli kolu bağlı, Çekoslovakya'nın sınırını geçiyordu.

Ondan aldığım son mektup telaşla yazılmış bir kâğıt parçasıydı. Kaygılanmamamı, iyi olduğunu ve arkadaşlarıyla emin bir yerde saklandığını yazıyordu. «Yakında yine birlikte olacağız... çok yakında! Seni seviyorum, sevgili Leo'm, sevgili kocam. Seni seviyorum!»

Leo Weber, Leah'nın öyküsünü büyük bir acı içinde yazmıştı. Judith onun her geçen gün sararıp solmasını, avurtlarının çökmesini çaresizlik içinde izlemişti. Saplantı... Annesi haklıydı. Bu onda saplantı olmuştu. Ne yiyor, ne uyuyordu. Annesinden ayrılıp başka bir daireye taşınmasından sonra Judith elinden geldiğince onu yalnız bırakmamaya çalışmıştı. Çoğu geceleri yatağında inildeyişini, sayıklayışını dinlemişti. Sabahları kül gibi bir benizle kalkar, donuk gözlerle sabit bir noktaya bakardı.

Bazen onu yiyip bitiren suçluluk duygusu ve kini hakkında konuşur, daha doğrusu Judith konuştururdu. Kimbilir, ona işkence edilirken, Leah'nın çektiği acılardan bir parçacık da kendisinin çektiğini düşünerek suçluluk duygusundan biraz olsun kurtulmuştu belki.

«Onun ölümünden ben sorumlu değilim.. Mantığım, aklım böyle diyor. Ama duygusal olarak bunca yıldır kendimi vicdan azabından kurtaramadım. Onu bulmak için daha çok çaba gösterebilirdim...»

«Nasıl? Daha ne yapabilirdin? Ondan yüzlerce mil uzaktaydın ve aranızda bir ordu vardı. Amerikalılara düşman bir ülkede bir Amerikalıydın. Nereye gideceğini, ne yapacağını bilecek durumda değildin.»

Genç karısından bir haber alma umuduyla, olabildiğince uzun süre Heidelberg'de kalmış, Alman ve Amerikan resmi makamlarına aralıksız mektuplar yazıp durmuştu. Amerikalılar nazik, ama etkisizdi, Almanlarsa soğuk, suskun ve ilgisiz. Sanki bir boşlukta yaşıyordu. Üniversitenin seçkin kadrosu dağıtılmış, kısır ve boş bir yer haline getirilmişti.

Franz Halman, ülkeden ayrılmak için hazırlıklar yaparken, hamile olan eşini daha önceden İsviçre'ye göndermişti. Bir Yahudi, çok konuşan bir sosyalist, aynı zamanda da Nazi aleyhtarı olarak çok tehlikeli düşmanlar edinmişti. Karanlık bir gecede, Leo Weber'e veda edip evden ayrıldığında, Gestapo'yu dışarda kendisini bekler bulmuştu. O sıralar Almanya'da ihanete uğrayan, gammazlanan milyonlarca kişiden sadece biriydi.

Judith babasına piyano çaldığı zaman adamın gözleri dalgınlaşır, ona hüzünle bakardı ve Judith onun aslında omuzlarına dökülmüş dalgalı siyah saçları, küçük oval yüzündeki iri, ko-

yu gözleri ve tuşlarda gezinen narin elleriyle Leah'yı gördüğünü anlardı. Paris'te on dört yaşında verdiği ilk konserinde seyirci ve eleştirmenleri kendine hayran bırakmıştı. «Böylesine küçük, narin bir kızın piyanodan böyle sesler çıkarabileceği kimin aklına gelirdi?» diye yazmıştı bir eleştirmen. «Dişi Mozart,» diye övmüştü bir diğeri.

«Şairi köylüsü, zengini fakiri, yeteneklisi yeteneksizi, hepsi fırınlara, toplu mezarlara gittiler,» demişti babası gözleri öfkeyle yanarak ve ondan söz vermesini istemişti. Eğer kendi bitiremezse, Judith sürdürecekti.

«İnsan aklı tüm o vahşeti kavrayamaz. İstatistiklere bakıp yas tutamaz. Ben yalnızca biri için yas tutuyorum. Üzerinden kaç yıl geçmiş olursa olsun, hâlâ dün gibi aklımda ve şimdi o adamın sağ olduğunu biliyorum. Leah'nın öcünü alabilirim.»

İlk kez o zaman ondan söz vermesini açıkça istemişti. O zamana dek aralarında sessiz bir anlaşma vardı, ama belki bir önseziyle buna gerek duymuştu. «Bu işi sen bitireceksin. Tüm delilleri toplayacaksın ve o adamı sanık iskemlesine çıkaracaksın. Bunu Leah ve benim için yapmalısın.»

Aynı babasınınki gibi solgun, gergin bir yüzle söz verirken, sanki odayı uğursuz bir şeyin gölgesi kaplamıştı. Şimdi babası yoktu ve insan bir ölüye verdiği sözden geri dönemezdi, hoş zaten böyle bir şey sözkonusu olamazdı. Babası yıllar boyu Leah'dan o kadar çok söz

etmişti ki, kadını yaşayan biri kadar kendine yakın hissediyordu. Hatta Max kadar yakın. Max...

Max'ı hatırlamak yüreğinin daralmasını biraz olsun hafifletti ve oturduğu yerden kalkıp odada dolanmaya başladı. Yorgunluktan her yeri tutulmuştu. Dünü değil, bugünü ve yarını düşünmeli ,olabildiğince çabuk işe koyulmalıydı. Yarın Max'ı görecekti ve üzerindeki yükü onunla paylaşacaktı. Babasının Washington'a yaptığı araştırma turları ve buldukları hakkında onun bildiği şeyler olmalıydı mutlaka.

Pencerenin önünde durup ağır perdeyi yana çekti ve hâlâ bazı ışıkların yandığı karşı binaya baktı, sonra soğuk, ıslak ve boş sokağa bir göz attı. Tam geri dönecekken, yanan bir sigaranın ateşini gördü. Başka türlü adamı fark edemezdi. Annesinin alışveriş ettiği dükkânın kapı aralığında duruyordu. Hemen pencereden geri çekilip titreyen eliyle perdeyi çekti.

Mektupla fotoğrafı eline geçirene dek endişelenmene gerek yok. O ana kadar yalnızca seni izleyip bekleyeceklerdir.

«Hep onlar deyip duruyorsun!» Judith'in sesi korkudan tizleşmişti. «Kim onlar?»

«Emin değilim.»

«Doktorun kimliğini ve geçmişini gizlemeye çalışanlar ,değil mi?»

«Elbette.»

«Ama niye şimdi... yani bunca yıl sonra? Neyi değiştirir? Herkes bu olaylardan bıkıp usandı, Nazilerin vahşetinden olumlu ya da o-

lumsuz etkilenenler, işin içinde olanlar, hepsi artık bunları unutmak istiyor.»

«Hepsi değil!»

«Evet, sen ve senin gibi birkaç kişi. Ama şimdi biri yetişkin, biride yetişmekte olan iki kuşak var. Bunlar hiçbir şey bilmiyorlar. Aldırmıyorlar da. Onlar için bu olaylar tarih. Belki inanmıyorlar bile. Bu durumda doktoru korumak için kim bu kadar zahmete katlansın ve neden?»

«Bir davaya fanatikçe inanmışlardan bazıları. Biliyorsun, bir Amerikan Nazi Partisi var. Diğerleri kaygılanıyor çünkü korumak istedikleri bir adları, mevkileri var. Tanrıya şükür ki, bu canavarlarla bir ilgisi olanlar hâlâ hor görülüyor.»

«Kuşkulandığın kişiler var mı?»

«Emin değilim.»

Dilinin altında bir şey saklıyordu ve Judith daha fazla dayatınca, «Emin olunca, sana söyleyeceğim,» diye kestirip atıyordu.

Birkaç gün önce Leo Weber, Washington'a son bir yolculuk daha yapmıştı ve geri döndüğünde uyurgezer gibiydi. Parçaları biraraya getirince ona açıklayacağını mırıldanmıştı, ama söylemeden onu susturmuşlardı. Daha da önemlisi mektubun nerede olduğunu söyleyememişti. Şimdi Judith ipuçlarından yola çıkarak bilmecenin parçalarını biraraya getirmek durumundaydı.

İsteğine karşı durarak pencerenin gerisinden, perdelerin arasındaki dar bir aralıktan dı-

şarıyı gözetledi ve bir sigara izmaritinin havaya fırlayıp ıslak zeminde sönüşünü gördü. Aşağıdaki adamın davranışlarından, görülmeyi hiç önemsemediği belliydi.

Bu adam yüzünden huzursuzlanmanın anlamı yoktu, çünkü şimdilik elinden hiçbir şey gelmezdi. Divana geri dönerken, belki de adamın benimle hiç ilgisi yoktur, diye düşündü. Ama buna inanmak güçtü. Köpeği susturmak için önüne bir kemik atılması gibi, o da korkusunu hafifletmek için aklından böyle saçma şeyler geçiriyordu. Kim böyle bir havada randevusuna sadık kalmak için dikilip dururdu? Belki de zatürree olur! Bu düşüncenin ona zevk vermesine kendi de şaştı.

Babasının öyküsünün ikinci bölümünün bulunduğu O'Connor'ın kitabını aldı.

İlk sayfaya özenle katlanıp zımbalanmış bir gazete küpürü buldu. Altı ay önce Times'ta çıkan bir haberdi ve yan tarafında küçük, eski bir fotoğraf vardı. Çok net değildi ve şimdi altmışında olan bir adamın gençliğini gösteriyordu. Yazı bir yığın «iddia edildiğine göre»yle doluydu ve yıllar önce Nazi ölüm kamplarındaki kısırlaştırma deneylerinden ve doktordan söz ediyordu. Muhabirin adı Theodore Rosen'dı. Birden babasının başka bir yol bulamazsa, öyküsünü bu muhabire vermeyi planladığını anladı.

> Bu adamı, gerçek adı Kurt Wallner olan Doktor Karl Klausing'i karım Leah Weber'in üzerinde korkunç tıbbı deneyler ya-

parak ölümüne neden olmakla suçluyorum. Karımın ölümüne adı karışan başkaları da var, ama bu adamın adaletin huzuruna getirilmesini istiyorum. Adalet... bunun gibi canavarlara hak ettikleri cezayı verecek bir sistem yok mu?

Bu adamın savaşın sona erdiğinde tıpkı karım gibi acılar ve yalnızlık içinde ölmüş olduğunu umdum, buna inanmaya çalıştım. Ama ölmediyse tek dileğim onu bulmak ve adalete teslim etmekti. 1948'de bir Dışişleri yetkilisi bana onun doğal nedenlerle öldüğünü bildirdi. Ve ben de buna inandım. Ama çok yakın bir zamanda öğrendim ki, ailesi onun ölümünü yasal olarak beyan etmiş, böylece dosyası kapanmış. Kuşkusuz bir ölü aleyhinde dava açılamaz.

Birileri ona gerekli belgelerle yeni bir kimlik vermiş, böylece saklandığı ininden çıkmış. Geçmişi tertemiz olarak. Ona yardım edenlerin kim olduklarını sanırım biliyorum. Onun kim olduğunu bile bile, bu ülkeye göç etmesini sağladılar. Zamanı gelince onlarla da hesaplaşacağım.

Bana inanın. Bunlar bir delinin zırvaları değil. Suçlamalarımı belgeledim. Elimde karımın bana yazdığı bir mektupla gönderdiği bir resim var. O adamın resmi. Emin bir yerde saklıyorum ve yeterince yaşarsam bir gün ortaya çıkaracağım. Daha şimdiden tehdit edildim. Ama önemli değil.

Ben bu işin sonunu getiremezsem, bir başkası getirir.

1945 kışında Franz Halman, Almanya'dan Hollanda'ya yüzlerce mil aşıp bana ulaştığında, yaşayan bir ölü gibiydi, ama bir mucize gerçekleştirmişti. Bana getirdiği şey, o zamana dek duymadığım bir acıyı tattırdı bana. Başka türlü de olamazdı zaten. Düşünecek çok az zamanım vardı, çünkü Franz hastaydı, ölüyordu. O sıra öleceğinin farkında değildim ve iyi bakılması için elimden geleni yapıyordum. Maastricht yakınında bir askeri hastanede yattığı birkaç gün boyunca, Leah'nın ölümü hakkında konuştu.

O zamana dek, Leah'yı aramaya bir an olsun ara vermemiştim. Fransa'nın düşmesinden sonra Birleşik Devletlere dönmek zorunda kaldığımda, aklım onun öldüğünü kabulleniyor, ama kalbim onun sağ ve Çekoslovakya'da arkadaşlarıyla emin bir yerde gizlendiği umuduyla çarpıyordu.

Benimle hemen hemen aynı zamanda İsviçre'den küçük oğluyla birlikte dönen Mary Halman'la sürekli temas halindeydim. Birlikte Dışişlerinin altını üstüne getiriyorduk, ama Leah ve Franz hakkında hiçbir bilgi yoktu. Sanki ikisi hiç yaşamamıştı... ya da onları düşlerimizde yaşatmıştık.

Pearl Harbor'dan sonra orduya katıldım. Washington'daki birkaç dostun ve Al-

manya'yı, Almancayı iyi bilmemin sayesinde ordu haberalma bölümü, G-2'ye atanmakta güçlük çekmedim. İngiltere'ye gidip uzun savaş yılları boyunca orada kaldım. Ölüm kampları hakkında giderek daha çok bilgi sızıyordu. Ve giderek bu benim savaşım oluyordu... tek amacım eğer sağsa Leah'yı bulmak, öldüyse öcünü almaktı.

Çıkarma günü. Kıta. İlk çatışmalardan sonra ben de Avrupa'ya geçtim ve sonunda kendimi Hollanda'da, Almanya sınırına yakın küçük bir kasabada buldum. Almanya'ya girmeden önce emrimdekileri ve teşkilatımı düzenlemek için bir süre orada kaldım. Savaş nerdeyse bitmek üzereydi. Bunu hepimiz biliyorduk.

İşte orada Mary Halman'ın mektubunu aldım. Sevinçten çılgın gibiydi. Franz yaşıyordu. Her nasılsa düşe kalka bir İngiliz mülteci kampına gelmeyi başarmıştı. İngiliz istihbaratıyla bağlantı kurup Franz Halman'a her türlü yardımın yapılmasını istedim.

Doğru, kendim gidebilirdim, ama korkuyordum. Franz'ın bana söyleyeceklerinden korkuyordum. Acaba gitseydim?.. Ama olmuş bitmiş şeylere hayıflanmanın anlamı yok...

Benim bir iş için ayrılmam gerektiğinden ,adamlarımı Bob'un emrinde Almanya'

ya, karargâhını kurmak üzere gönderdim ve bekledim.

Judith ikinci bölüm bitince kitabı kapatıp valize koydu.

Şimdi en azından başlamak için yer vardı... Hollanda'daki küçük kasaba. Belki de mektubu orada bir yerdeydi. Bir an içi heyecan ve güvenle doldu, ama aklına gelen bir soruyla coşkusu aynı anda kayboldu. Almanya sınırı yakınında kimbilir kaç Hollanda kasabası vardı?

İçini çekti ve üçüncü kitaba uzandı, ama holdeki ayak sesi onu durdurdu. Kapının kilidinin çevrilmesiyle annesinin geri döndüğünü anladı. Tam o sıra telefon çalmaya başladı.

7

«Açma telefonu!»

Sheila Weber çarparçasına kapadığı kapıya sırtını dayadı. Soluk soluğaydı ve gözlerinde vahşi bir ifade vardı.

Judith afallamıştı, bir ard arda çalan telefona, bir annesine baktı.

«Açma telefonu,» diye yineledi annesi boğuk bir sesle ve aynı anda geri dönüp telaşla kapının zincirini taktı. «Evet, biliyorum, o,» diye mırıldanıyordu bir yandan da. Sonra dengesiz, telaşlı adımlarla pencereye koşturdu ve az

önce Judith'in yaptığı gibi perdeyi yana çekti. Baktığı yer hemen alttaki yarı karanlık dükkân girişi değil, içinde almacı tutan bir adamın olduğu, köşedeki ışıklı telefon kulübesiydi. Bu kadar uzaktan ve yağmurdan adamın konuştuğunu mu, yoksa sadece beklediğini mi seçebilmek olanaksızdı. İki kadın büyük bir gerilim içinde sessizce bekleşirken, telefon kulübesindeki adam da orada bekledi ve telefon acı acı çalıp durdu.

Adamın almacı yerine koyduğunu gördüler ve aynı anda telefonun sesi kesildi.

Narin parmaklar Judith'in bileğini şaşırtıcı bir güçle kavrayıp onu pencereden uzaklaştırdı, daha sonra Sheila Weber perdeyi sımsıkı kapadı.

Buz kesmiş parmakları hâlâ Judith'in bileğinde, bölük pörçük konuşmaya başladı. «Evet, biliyordum! Beni eve geri getirdiklerinde... yani polis ...az önce, o bir sigara yakarak avludan çıkıyordu. Bir şey demedi, tabii. Yanımda polisler vardı. Sadece şapkasının altından şöyle bir bana baktı. Kibritin ateşinde gözlerini gördüm. Ah Tanrım, ne soğuk gözlerdi... Judith, ne yapacağız şimdi?»

«Aynı adam olduğunu nereden biliyorsun?» dedi Judith pencereyi göstererek. Aslında aptalca bir soru sorduğunu biliyordu. Adamın almacı yerine koymasıyla telefon zilinin kesilmesi bir rastlantı olamazdı.

«Biliyorum işte. Şimdi ne yapacağız?»

Judith yavaşça kadını bileğinden çekti.

«Sen bir şey yapmayacaksın, anne. Ben biraz dinleneceğim, sonra buradan ayrılacağım. Ben gittikten sonra seni kimse rahatsız etmez.»

«Hayır, beni yalnız bırakma!» Kadın tir tir titremeye başlamıştı.

Judith kadının üzerinden vizon mantosunu almak üzereyken, aksine daha sıkı sardı ve neredeyse çeke çeke götürüp onu divana oturttu. Sonra doğruca odanın diğer köşesindeki bara gidip bir bardağa bolca brandy koydu. Sheila Weber elleri yüzünde, ileri geri sarsılırken kesik kesik konuşuyordu.

«Cesur biri değilim ben. Bakmak istemedim. Bilmek istemedim. Daha önce hiç... yanmış, işkence edilmiş birini görmemiştim. Leo değil, deyip duruyordum kendime. Olmasını istemiyordum. Ama oydu. Yüzük... doğum gününde ona verdiğim yüzük... hatırladın mı?»

«Evet.» Şişmiş, kırılmış bir parmakta yakut taşlı zarif bir altın yüzük. «İç şunu.» Bardağı annesinin dudaklarına götürerek ,neredeyse zorla içirdi. Bir parça çenesinden akıp kürke döküldü. Judith eliyle sildi.

«Polis bir tespit daha gerektiğini söyledi... dişçi kayıtlarıyla... ya da öyle bir şey... emin olmak için. Ama gerek yok. O Leo'ydu. Divanda bulmuşlar. Piposundan... uyuyakalmış olmalı dediler...» Uzun, derinden bir iç çekişle bütün vücudu sarsıldı ve sustu.

«Evet,» diye mırıldandı Judith. Annesinin yağmurdan ıslanmış saçlarını hafifçe okşadı. O sıra adamların babasının ölü bedenini nasıl hoy-

ratça çeke çeke divana götürmüş olabilecekleri aklından geçti.

«Pete... haklıymışsın... biri Pete'e telefon edip duman çıktığını gördüklerini söylemiş.» Sheila Weber'in sesi biraz düzelmiş, titremesi de kesilmişti. Anlaşılan brandy iyi gelmişti. Başını kaldırıp Judith'e baktı. Perişan yüzünde yol yol gözyaşı izleri vardı, ama gözlerindeki vahşi ifade kaybolmuştu. «Polis daha tam bir açıklama yapamıyor. Telefon edeni bulamadılar. Yan dairedekiler bile... ama orası gürültülüymüş, çok içkiliymişler.»

«Sessiz gece, kutsal gece...» diye mırıldandı Judith, sarhoş sesler kulağında çınlayarak.

«Bitti,» dedi Sheila Weber zor duyulur bir sesle. «Her şey bitti.» Yerinden doğruldu, yalpalayarak yatak odasına doğru yürüdü. Omzundaki kürk kayıp yere düştü. «Artık kimse ona yardım edemez. Zavallı Leo'cuğum. Hadi sen de biraz dinlen, Judith.» Kapıyı ardından kapadı.

Doğru değil bu, değil! Judith öfkeyle kapalı kapıya gözlerini dikmişti. Babamın başladığını bitirmek... onun asıl istediği yardım bu ve ben bunu sağlayacağım.

Anneni bu işe karıştırma, demişti babası ona. O tatlı, sevecen bir kadındır, ama zayıftır ve ben zaten onu yeterince mutsuz ettim. Onu karıştırma.

Divana gitti, üzerindeki kitapları valize yerleştirdi. Şimdi birkaç saat dinlenmeliydi. Hikâyenin geri kalanını Max'la birlikte ya da uçakta okurdu. Şimdi en azından elinde başlangıç

noktası vardı... Hollanda'da küçük bir kasaba. Maastricht yakınında! Tabii ya. Babası Franz Halman'ı Maastricht yakınında bir hastahaneye götürmüştü. Bu araştırma alanını biraz daha daraltıyordu. Acaba onların da Alman sınırı yakınındaki küçük kasaba hakkında bilgileri var mıydı? Babası ona sonradan ihanet edebilecek birinden söz etmiş miydi? Pencerenin kenarına gidip perdeyi hafifçe araladı ve sis çökmüş sokağı gözleriyle taradı. Şimdi bomboştu ve köşedeki telefon kulübesi karanlıktı. Gözetleyen biri yoktu.

Babasının dairesini de artık gözetleyen biri yoktu. Kasten çıkarılmış bir yangını her nasılsa görüp tam zamanında haber veren esrarengiz iyilik meleği de yoktu. Bu perde herkes için kapanmıştı.

8

Judith dört saatlik bir dinlenmeden sonra kalktı, yorgunluktan her yanı ağrıyordu ve hareketleri sanki esrar çekmiş gibi ağırdı. Ne dinlenmeydi ya! Karanlıkta gözleri faltaşı gibi açık, sokaktaki her sesle, kaloriferin her takırtısıyla sıçrayarak tedirginlik içinde yatmıştı. Bir ara dalmış ve hemen bir rüya görmeye başlamıştı. Geniş omuzlu, soğuk bakışlı bir adam ağır ağır gelip tepesinde dikiliyor ve «Her şey bitti,» di-

yordu. «Anlamıyor musun daha? Kimseye yardım filan yok. Telefonu açsan iyi edersin, telefonu aç...»

Yataktan yay gibi fırlayarak uyandığında terden sırılsıklamdı. Aynı çocukluğundaki gibi, karanlıktaki garip şekilli gölgelerden ürküp abajuru yaktı ve sabaha dek yanık bıraktı.

Kendine gelebilmek için haşlanma pahasına kaynar suyla bir duş aldı. Sonra dökümlü siyah pantolon ceketiyle balıkçı yaka kazağını giydi. Koyu renk yağmurluğu ve şapkasını da giyince, hiç de dikkat çekici olmayacaktı. Boyu dışında... eh, bu konuda da yapabileceği bir şey yoktu.

Çantasının içindekileri gözden geçirdi. Yüklü miktarda seyahat çeki vardı ve pasaportu hazırdı. Babası bu konuda sürekli onu uyarmıştı. **Ne olacağını, ne zaman harekete geçeceklerini bilmiyorum. Bu yüzden en iyisi hazırlıklı olmak.** O da her zaman hazırlıklı olmayı ilke edinmişti.

Valizi elinde, yağmurluğu omzunda çıkmak üzereyken, son kez yatak odasına bir göz attı. Tüm gençliği buradaydı. İşlemeli örtüsüyle iki kişilik yatak küçükken gözüne ne kadar büyük gözükürdü. Üzerine yüzükoyun yatıp Dickens okuyuşunu ve küçük Paul Dombey'in ölümü üzerine nasıl gözyaşı döktüğünü anımsadı. Kapının üzerindeki küçük mürekkep çizikleri...

Kızım büyüyor, güçleniyor, güzelleşiyor. Bunlar her doğum gününde Leo Weber'in onun ne kadar boy attığını işaretlerken söylediği sözlerdi.

Çocukluk mabedinin kapısını kapadı ve oturma odasına geçti. Perdeler hâlâ dışarıdan hiç ışık sızdırmamacasına sımsıkı kapalıydı. Sanki daha tüm kent uykudaydı. O sıra mutfak kapısının altından sızan ışığı gördü, gidip açtı. Annesi içerideydi. Yorgunluktan yüzü solgun, gözlerinin altı halkalıydı. Hâlâ üzerinde pantolonuyla kazağı vardı.

«Duş yaptığını duydum, ben de sana kahvaltılık bir şeyler hazırladım.» Tavadaki yumurtaları sıyırarak içinde yağlı kızarmış ekmek olan tabağa koydu.

Judith ağzına bir şey koyacak durumda değildi. «Kahve. Yalnız kahve içmek istiyorum. Sen hiç uyumadın mı?»

«Sonra uyurum,» dedi Sheila Weber kendini savunurcasına. «Nereye gideceksin şimdi?»

Judith masaya oturdu, kahve fincanını ellerinin arasına aldı. Nereye gideceğim şimdi? Babamın kendine çizdiği yolu izleyeceğim... Avrupa'ya, mektubun saklı olduğu yere... ama onun gibi sır küpü olmalıyım. Görevimi ve kendimi korumak için kimseye bir şey söylememeliyim. Max dışında.

Annesinin tabağı masaya koyarken çıkan sesle kendine geldi ve başını kaldırınca Sheila Weber'in şaşkın yüzüyle karşılaştı.

«Judith!..»

«Olmaz... görmüyor musun, anne?»

«Benim... düşünmüyorsun ya...»

«Böylesi daha iyi.»

«Tanrım, sana ihanet edeceğimi düşünebiliyorsun!»

«Bilmesen daha iyi ,anne.»

«Onlara anlatabileceğim bir şey söyle bana!»

«Ben gittikten sonra seni rahatsız etmezler.»

«Ya ederlerse? Görmüyor musun?» Ve açıkça ekledi. «Korkuyorum.»

«Biliyorum. Biliyorum.» Judith gözleri masadaki Noel süslerinde, elindeki kırmızı kurdelayı çekiştirip dururken, annesiyle uğraşmayacaklarına kendisini inandırmaya çalışıyordu... yine de... «Onlara... onlara gerçeği söyle. Nereye gittiğimden emin olmadığını söyle, belki Washington'a Max'ı görmeye gitmiştir, de. Akla yatkın. Buna inanırlar,» dedi inandırıcı olmaya çalışarak. Ama aslında sürekli kuşkuyla yaşayan bu insanlardan, başkalarının farklı olacaklarına inanmaları beklenemezdi. Güvensizlik artık onda da bir hastalık olmuştu... Kapıcı Pete'den, sokaktaki yabancılardan, hatta öz annesinden kuşkulanıyordu. Ve işin garibi, bu ona normal geliyordu.

Kahvesini bitirince ayağa kalktı ve kesin bir veda ifadesiyle konuştu. «Ben gittikten sonra, anne, bir daha seni ne telefonla arayacaklar, ne de evi gözetleyenler olacak. İnan bana.» Yağmurluğuyla şapkasını giydi.

«Ama senin için aynı şey olmayacak... hayır, hayır, böyle dememeliydim. Böyle gitmene izin veremem. Hiçbir şey yemedin. Yemezsen hasta olursun.»

«Kusura bakma,» dedi Judith ve çantasıyla

valizi alıp mutfaktan çıktı. Sheila Weber peşinden gitti, ama daha şimdiden aralarında büyük bir uzaklık olduğunu hissediyordu. Cılız bir sesle, son bir deneme daha yaptı. «Kalsaydın... polise anlatsaydın... sana yardım edebilirlerdi.»

«Hayır.» Judith kapıda geri dönüp polisin neden yardım edemeyeceğini annesine anlatmaya çalıştı. «Beni yalnızca geciktirirler ve bunu göze alamam. Şunu iyice bilmeni istiyorum, anne, babamın katillerinin peşini bırakmayacağım. Asla. Bu işi bitirdikten sonra polise her şeyi anlatacağım. Bu dediklerimi unutma. Sana söz veriyorum. Ama şimdilik, polisin bildiği kadarıyla babam yangında öldü. Bırak, bir süre öyle bilsinler. Bir şey daha...» Birden konuyu değiştirdi. «Babam Franz Halman'la son kez buluşmalarından ya da konuştukları şeylerden sana hiç söz etti mi?»

Sheila Weber ellerini ovuşturmayı bırakıp kaskatı kesildi. Yüzünde garip bir ifade belirdi; inatçı, kayıtsız. Kısa bir suskunluktan sonra başını iki yana salladı.

«Hiç mi? Hiç mi bir şey demedi?»

Sheila Weber yine sesini çıkarmadan başını salladı.

Judith'in düş kırıklığına uğramasına hiç neden yoktu. Babasının annesine bu konuda güvenemeyeceğini biliyordu, ama yine de annesinin bir şeyler gizlediğini seziyordu. Sheila Weber aklından geçenleri belli etmemeyi hiç beceremezdi, ama böyle baktığında da onu fikrinden caydırmak olanaksızdı.

«Demek bir şey biliyorsan da bana söylemeyeceksin, öyle mi?» dedi Judith yavaşça.

«Evet... hayır... bilemiyorum. Bu konuda sana yardım etmek istemiyorum. Gitmeni istemiyorum.» Kollarını Judith'e doladı. «Daha şimdiden benden öylesine uzaklaştın ki. O küçücük, sevimli halini düşünüyorum da...» Kolları daha sıkı sarıldı ve bir hıçkırıkla sarsıldı.

«Hayır... sırası değil, anne... Lütfen. Lütfen yapma. Daha güçleştirme.» Judith kadını yavaşça kendinden uzaklaştırdı ve gülümsemeye çalıştı. «Yirmi sekiz yaşında koskocaman bir kızım artık.» Eğilip kadını yanağından öptü. «Andrew'le Betty geliyor mu?»

«Yarın burada olacaklar.»

«Bu iyi. Bana verebileceğin nakit paran var mı?»

«Elbette.» Annesi hemen yatak odasında kayboldu ve az sonra elinde parayla geri döndü. «Yalnızca altmış dolar.»

«Seni zor duruma düşürmedim ya?»

«Yoc, hayır. Daha fazla veremediğim için kusura bakma.»

«Seyahat çeklerim var. Bankaya gideceğim.»

Alışverişte karşılaşan ve havadan sudan konuşan iki tanıdık gibi konuşuyorlardı.

«İstediğin başka bir şey var mı?»

«Hayır, yok.»

Konuşacak başka bir şey bulamadıklarından aralarında bir sessizlik oldu. Sheila Weber'in irileşmiş gözleri Judith'e, sanki onu aklına kazımak istercesine bakıyordu.

«Kendine dikkat et,» dedi kızına, Judith kapıyı açtığında.

Judith başını salladı ve dışarı çıkıp kapıyı ardından sıkıca kapadı. Boştaki zincir kapıya çarparak sinir bozucu sesler çıkardı. Sheila Weber gözlerinden yaşlar akarak zinciri beceriksizce yerine taktı.

«Max'ı arayacağım,» dedi yüksek sesle ve kör gibi mutfağa gidip masaya oturdu. «O bana ne yapacağımı söyler.» Farkında olmaksızın, elleri masadaki dalların yapraklarını yoluyordu, gözleriyse tabaktaki donmuş yumurtadaydı, ama bir şey gördüğü yoktu.

«Bunu kızına nasıl yapabildin, Leo?» diye fısıldadı. «Onu neyin beklediğini biliyordun.» Sonra yanık kokan, kapkara olmuş ceset gözünün önüne geldi, boğazı düğümlendi. «Bağışla. Bağışla beni, Leo. Benim de orada seninle birlikte olmam gerekirdi. Hayır, hayır, yalan bu. Ne işe yarardım ki? Korkağın biriyim ben. Bağışla beni.» Başı elleri arasına düştü ve sessiz hıçkırıklarla omuzları sarsılmaya başladı. O an kendine mi, Judith'e mi, yoksa Leo'ya mı ağladığını bilmiyordu.

9

Adam telefon kumbarasına on sentliği atıp yabancısı olduğu numarayı çevirdi ve beklerken

yassı şişeyi çıkardı. Bir elinde almacı tutarken, diğeriyle kapağı ustaca açtı ve büyük bir yudum alıp bir oh çekti. Ardından yine ustalıkla kapağı kapadı, şişeyi cebine attı ve aynı anda karşı taraftan ihtiyatlı bir ses geldi.

«Ben Smith,» diye söze başladı. «Bir telefon kulübesindeyim, telefon kulübesinde... bu yaşta buralarda dikilmek hiç çekilmiyor... Önemli, yoksa aramazdım. Söyleyecek bir şeyim var, pek zamanım yok. Hâlâ orada... ama birazdan ayrılır... eminim, hepsi bu. Gidecek bir yeri var herhalde. Şimdi dinle beni. Kimseden yardım filan istemiyorum. Kendi yöntemimle halledeceğim. Geriden güdümleme. Ona adım attırıp bizden önce oraya varması gerektiğini düşündürmek... elbette bilmiyor... icabına bakabilirim. Gerekirse yardım isterim. Bunun için bu işi bana devrettiniz, değil mi? Gorilleri kızın peşinden çek. Temizlemek zorunda kalacağım bir pislik daha istemiyorum. Her şeyi berbat eder... o doktorunuzla konuş ve anlat ona. Eğer o da onları kontrol edemezse, kim edecek? Mektubu istiyorsanız böyle hareket etmelisiniz, çünkü kız ölürse, hastahanelik olursa, size hiç faydası olmaz. Gitme zamanı geldi. Sizinle temas kurarım.»

Telefonu kapadı, şapkasını gözlerinin üzerine çekti, pardösüsünün yakasını yukarı kaldırdı. Judith'in binadan çıkıp bir taksiye el ettiğini ve dudaklarında «Penn İstasyonu» sözcüklerinin biçimlendiğini gördü.

10

Saat sekize geliyordu, ama kent hâlâ karanlıktı. Taksinin farları dinmek bilmeyen yağmurda yolu puslu puslu aydınlatıyordu. Buz gibi bir rüzgâr çıkmıştı. Akşama kar yağar diye aklından geçirdi Judith. Başlamadan önce uçağa binmeli. Max'ın evinden telefon edip uçakta yer ayırtabilirim.

Taksi istasyonda durdu. Şoföre ücretiyle birlikte yüklü bir bahşiş verdi, adamın «Sağol. İyi Noeller,» deyişine belli belirsiz bir gülümsemeyle karşılık verdi ve elinde valiziyle arabadan indi. Annesinin evinin sıcaklığı ve güvencesinden sonra daha da ağırlaşan valizdeydi aklı.

Kalabalığın arasına daldı ve uzun ana girişte ilerlemeye başladı. Bir anda kendini koşuşturan insanlar, gürültü, yanıp sönen ışıklar arasında bulmak onu ürkütmüş, şaşırtmıştı.

Ona rastgele gözü takılan biri, onu uzun boylu, soluk yüzlü, uzun ve hızlı adımlarla yolunda ilerleyen bir kadın olarak görürdü. Hızlı yürüyüşü normal karşılanabilirdi, çünkü herkes Noel telaşı içindeydi. Ama dikkatli biri, bakışlarındaki donukluğu, hüznü ve gözlerinde bayram sevincinden eser olmadığını hemen fark edebilirdi.

Aceleyle emanet dolaplarının yanından ge-

çerken topukları üzerinde döndü ve gerisin geri yürüdü. Boş bir dolap bulunca valizi içine itti, deliğe bozuk para attı ve kapağını kilitledi. Sonra anahtarı sımsıkı elinde tutarak doğruca bayan tuvaletine gitti. Boş bir tuvalete girip yağmurluğunu, ceketini, kazağını çıkardı ve sütyeninin askısını çözdü, anahtara onunla sıkıca bir düğüm attıktan sonra yeniden sütyenini, kazak ve ceketini giydi. Tuvaletten ayrıldığında hafiften başı dönüyordu. En azından trene binene dek anahtar güvencedeydi.

Geldiği yoldan geri dönerken saatine bir göz attı. Sekiz. Yarım saat sonra bankaya gidecek ve seyahat çeklerini bozduracaktı. Nakit para amacına daha uygundu. Paranın bir bölümünü Alman Markı olarak alacaktı.

Ve ondan sonra, Max... belki de başının dönmesinin nedeni Max'ı düşünmüş olmasıydı ya da daha mantıklısı, dün öğleden beri ağzına tek lokma koymamış olmasıydı.

Hemen oradaki bir kafeye girdi ve tezgâhtaki bıkkın suratlı adama kahveyle tost söyledi. Adamın gözleri yorgun, suratı kül rengiydi ve üzerindeki önlük hiç su görmemiş gibiydi.

Siparişini beklerken başını ellerine dayadı, gözlerini kapadı. Boğazı yanıyor, başı ağrıyordu. Yorgunluktan mı? Yoksa üşütmüş müydü? Ortalıkta grip salgını vardı, ama şu sıra hastalanmak hiç işine gelmezdi. Kuruntuyu bırak, dedi kendi kendine; yoksa hastalanmayacağın varsa da hastalanacaksın.

Yakınından gelen iki sesle birden dikkat

kesildi. Aslında ürkülecek sesler değildi, ama onu ürkütmüştü işte... Tezgâha konan bir tabaktan çıkan sesle, çekilen bir taburenin gürültüsü. Az sonra kulağının dibinde bir üçüncü ses mırıldanırcasına konuştu.

«Yalnız mısınız? Yanınıza oturmamda bir sakınca var mı?»

Judith'in başından aşağı bir ürperti dalgası geçti ve başını kaldırmaksızın, neredeyse hiç düşünmeden, «Evet, var,» dedi. Başını elleri üzerinden kaldırıp baktığında, daha önce oteldeki telefon kabininde ve kâbuslarında gördüğü o gri gözlerle karşılaştı. İpnotizma olmuşcasına bir süre gözlerini onlardan alamadı. Adamın soğuk bakışları karşısında kendini savunmasız, aciz hissetti. Ama eninde sonunda böyle bir karşılaşma olacağı belliydi.

«Sadece biraz sohbet etmek istedim, o kadar,» dedi adam. Sesinde tuhaf bir yumuşaklık ve incelik vardı. Ayağa kalkınca Judith'in gözüne daha cüsseli, daha geniş omuzlu göründü. Bir eline her iki parçasında birer küçük topak yağın eridiği poğaça tabağını, diğerine kahve fincanını almıştı. Adamın sol elinde küçük parmağın eksik olduğunu fark etti. Yarısı kesik parmak budanmış bir dal parçasını andırıyordu. Judith bir yandan adamı incelerken, bir yandan da kaçmalıyım diyordu kendi kendine. Düşmanın karşında duruyor, daha ne bekliyorsun? Kaç kurtul. Taburesinde kapı yönüne doğru aniden döndü, ama adam onun ne yapmak istediğini fark ederek bir anda önünü kesti.

«Şurada daha rahat ederiz,» dedi başıyla duvar kenarındaki boş bir bölmeyi işaret ederek. Sonra sessizce durup, Judith'in oraya gitmesini bekledi.

Judith bir süre daha taburesinde hareketsiz oturdu, sonra kendisini de şaşırtan bir uysallıkla kalkıp bölmeye doğru yürüdü. Aslında hâlâ kaçma şansı vardı. Bir kez kendini dışarı atınca, o kalabalık arasında kaybolup giderdi. Adam elleri böyle doluyken onu nasıl engelleyebilirdi? Ama korkusu ona boyun eğdiriyordu. Tıpkı diğerleri gibi... Leah ve onun gibi milyonlarca insan uysalca «duşlara» gitmişti. Yoo, hayır, yalnızca bu yüzden değildi. Hep daha kötüsünü beklemeye koşullanma, terk edilmişlik duygusu, umutsuzluk, ölesiye yorgunluk ve açlık. Bunların üstüne zorbalık ve sürekli aşağılanma da eklenince, ölüm onlar için kurtuluş olmuştu.

Bölmeye yürürken içinde nedenini kestiremediği bir ferahlama olmuş, korkusunu bastırmıştı. Hatta dönüp adamın yüzüne gayet sakin bir şekilde bakabildi. Bir bakıma böylesi daha iyiydi. Düşmanının ne diyeceğini duyacak, ne düşündüğünü öğrenecekti.

İkisinin gözleri aşağı yukarı aynı hizadaydı. Adamın yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. ve küstah, kışkırtıcı bakışları Judith'in yüzünden aşağılara doğru ağır ağır indi. Sonunda, «Anlaşılan bir Amazon'la karşı karşıyayım. Buyrun, oturun,» dedi alaylı bir şekilde başını eğerek.

Adamın küstah, alaycı hali Judith'in öfkesinin kabarmasına neden oldu. Böylesi daha iyi,

diye düşündü. Korkmaktansa, öfkelenmek daha işine yarardı. Yağmurluğunun eteklerini toplayıp bölmeye geçti. «Karşı cinsle arkadaşlık kurmaya çalışan, kentin yabancısı biri gibi davranmanıza hiç gerek yok,» dedi soğuk bir sesle.

«Haklısınız, Bayan Weber, hiç gerek yok. Böyle basit oyunlara gelmeyecek kadar zeki olduğunuzu biliyorum, hem yararı da olmaz bunun. Zaten ikimizin de boşa harcayacak zamanı yok, değil mi? Şimdiye dek hep sizi uzaktan gördüğümden, bu kadar... güzel olduğunuz hiç aklıma gelmemişti.»

Adam sahte bir nezaketle gülümseyip elindeki tabakla fincanı Judith'in önüne koydu. «Hiç de doyurucu bir kahvaltı sayılmaz. Kendinize daha iyi bakmalısınız. Önünüzde uzun bir yol olsa gerek...»

Bırak konuşsun, dedi Judith kendi kendine. Ağzından laf almasına meydan verme. Adam karşısına oturdu ve şapkasını çıkartıp yanına bıraktı. Bir an boş bulunan Judith, şapkanın siperliğinden görünmeyen yara izine bakakaldı. Üç santim kadar uzunluğundaki derin yara izi sol kaşıyla ikiye bölünmüştü ve alttaki göze şeytani bir ifade veriyordu. Judith kendini toparlayarak başını öte yana çevirdi, ama adam onun bakışını yakalamıştı. Elini ağır ağır kaldırıp parmaklarıyla yaranın iki ucunu birleştirdi.

«Savaştan kalma. Nasıl olduğunu dinlemek ister misiniz? Çok dramatik, çok kanlıydı, gerçekten. Beni öldürmeye kararlı, çok sayıda düşman askeri tarafından kuşatılmıştım, ama on-

larla kıyasıya, kahramanca vuruştum vatanım için... kendim için... tâ ki...» Eliyle havada ani bir kesme hareketi yaptı. Esprili anlatımına, sanki söyledikleriyle hiç ilgisi yokmuş gibi bakan gözlerine karşın, hareket çok canlı ve etkileyiciydi. «Ama bunlar çok geride kaldı,» dedi. «Bunları konuşmak için buraya gelmedik, değil mi?»

Sorusuna yanıt beklemiyordu, zaten Judith'in de verecek yanıtı yoktu. Boş boş adama bakarken düşünüyordu. Hiçbir şeye inancı olmayan böyle birine nasıl laf anlatılırdı? Yoo, hiç niyeti yoktu buna. Önündeki kahveyle poğaçaya baktı. Kahveden bir yudum aldı. Ilık ve tatsız geldi, eliyle fincan tabağını itti. «Benimle konuşmak istediniz. Ne diyecekseniz bir an önce deyin. Yapılacak işlerim var.»

«Herhalde sizi işinizden alıkoyacak en son kişi benim. Bir yerde ikimizin işleri birbiriyle o kadar yakından ilgili ki, nerdeyse fark yok diyebilirim.»

«Kedi fare oyunlarında yetenekli değilim.»

«Evet, bu gerçekten yetenek isteyen bir iş. Haklısınız, bu işler size göre değil.» Bölgeden yana sarkıp geçen bir garsona işaret etti. «Bana bir kahve getir.» Ani bir hareketle geriye dönünce, Judith'le yüz yüze geldi. Keskin keskin viski kokan soluğu Judith'in midesini bulandırdı ve geriye çekildi. Adam bilgiç bilgiç gülümseyerek konuşmasını sürdürdü. «Aslında anlamı çok basit,» dedi. «Eğer valizi koyduğunuz dolabın anahtarını bana verirseniz, ikimiz de zaman

kaybından ve bir sürü zahmetten kurtuluruz. Valizin içinde önemli bilgiler olduğundan eminim. Mektubun yerini söyleyin, herkes kendi yoluna gitsin, kimsenin canı yanmasın, üzülmesin.»

«Bu o kadar basit değil...»

«Niye değil, Bayan Weber?» Garsonun masaya kahve fincanını koyması için geri çekildi, sonra konuşmasını sürdürdü. «Sonunda onu ele geçireceğimi siz de biliyorsunuz. Ben olmasam bile, bir başkası. Ama biraz inatçıyımdır. O kişi ben olmak istiyorum. Bu işin güzellikle olup olmaması size bağlı.»

Judith gözleri hiç dokunmadığı poğaçalarda, suskun, düşünüyordu. Adamın söyledikleri babasının anlattıklarını doğruluyordu... Mektubun peşinde iki ayrı grup vardı.

«Bu söylediklerimi zaten biliyorsunuz,» dedi adam onun aklından geçenleri okuyormuş gibi. O ara elini hızla ve neredeyse gizlice cebine sokunca, Judith'in yüreği hopladı. Şimdi silahını çıkarıp beni vuracak, bu pis yerde, bu kadar insanın gözü önünde!

Adamın eli yeniden göründüğünde yassı bir şişe tutuyordu. Judith deminden beri tuttuğu soluğunu koyverdi. Kendini çok çaresiz, adamın elinde oyuncak olmuş hissediyordu ve neler hissettiğini adamın anladığını biliyordu. Adam dudaklarında alaylı bir gülümsemeyle şişenin kapağını açtı, içindeki viskiden kahvesine bolca döktü.

Şişeyi Judith'in önüne sürdü. «Siz de alın biraz,» dedi. «İhtiyacınız var gibi. Cebimden ne

çıkaracağımı sanmıştınız, Bayan Weber?»

Yanıt beklemeyen bir soru daha. Judith başını iki yana sallayarak istemediğini belirtti. Kedi fare oyunu sürüyordu. Aslında şişedeki o sahte güçten biraz almak isterdi. İhtiyacı vardı. Bir an gözü şişeye takıldı kaldı. Adam bunu gördü ve şişeyi alıp fincanına biraz döktü.

«İçemem...» dedi Judith.

«Babamın katillerinden biriyle içemem mi demek istiyorsunuz?» diye sordu adam zalimce. «O işler benim alanıma girmez. Başka birilerinin marifeti o. Kafası çalışmayan birilerinin...» Gri gözleri bir an öfkeyle ışıldadı.

«Birileri mi?»

«Eğer bu yüzden içmiyorsanız, vazgeçin. Viskinizi için.»

Judith bir suç işliyormuşcasına, çabucak fincanı dudaklarına götürdü.

«Babanızın öldürülmesiyle benim bir ilgim yok. Bana canlı gerekliydi. O lanet olası gerzekler... bir de pisliklerini temizledik.»

«Pislik mi?» diye soludu Judith. Viski kulaklarının zonklamasına neden olmuştu. Yanlış anladığını sandı. «Yani siz...»

«Polislerin babanızı onların bıraktığı şekilde bulmaları hiç işime gelmezdi, Bayan Weber,» dedi adam duygusuzca. «Ve bu konuda polise bir şey söylemediğiniz için sağolun.»

«Söylemediysem...»

«Elbette, biliyorum. Yine de sağolun,» dedi gülümseyerek. «Bana bir iyilikte bulunmuş oldunuz.»

Bu bir kâbustu. Karşısındaki bu adam tüm soğukluğuyla, duygusuzluğuyla bu kâbusa pek yaraşıyordu. İçkisini içerken gözlerini kapatıyor ve büyük zevk aldığını hiç gizlemiyordu. Fincan boşalınca bir daha doldurdu, onu da içti, sonra özürlü eliyle ağzını sildi. Judith'e başını kaldırıp baktığında yanakları kızarmış, gözleri ışıldıyordu.

Anlaşılan onun Aşil topuğu da içki ,diye düşündü Judith ve korkusu bir parça azalır gibi oldu. Adam yine onun aklından geçenleri anlamışcasına şişeye bir fiske vurdu ve «İster ayık olayım, ister sarhoş, kedi fare oyununu iyi oynarım. Bayan Weber,» dedi. «Bunu hiç aklınızdan çıkarmayın. Karşımdaki şaşkına dönüp olduğu yerde daireler çizene dek bu oyunu oynayabilirim. Az önce cebimden ne çıkaracağımı sandınız? Bir silah, değil mi? Ve paniğe kapıldınız. Benziniz attı, soluğunuz kesildi. Kapana kısıldığınızı sandınız. Bunca insan içinde bu işi yapamayacağımı düşünerek korkunuzu yenmeye çalıştınız. Ama...» Geniş omuzlarını arkaya dayadı, salona bir göz attı ve yine o kayıtsız ifadesiyle konuşmasını sürdürdü. «İşinizi bitirmek niyetinde olsaydım, burası çok uygun bir yerdi. Tek el atış, sonra daha millet ne olduğunu anlamadan dışarıdaki kalabalığa karışmak çok kolay olurdu. Olaydan sonra iki düzine tanık, bir o kadar da değişik hikâye çıkardı ortaya. Korku insanı mahveden bir duygudur, Bayan Weber. Bu işten bir an önce vazgeçseniz iyi edersiniz.» Bir sigara yaktı ve dumanların ara-

sından kısılmış gözlerle onu süzdü.

Judith ellerinin titrediğini gizlemek için sıkı sıkıya tuttuğu fincana gözlerini indirdi. «Her şey sizden yana, Bay...»

«Smith.»

«Smith. Buna benzer bir şey olacağını biliyordum.» Başını kaldırıp donuk gözlerle adama baktı ve kısık, alçak bir sesle konuşmaya devam etti. «Bu konuşmayı daha fazla uzatmanın anlamı yok, çünkü siz ne derseniz deyin babamın başlattığını bitirmeye kararlıyım. Aptal biri değilim. Beni nelerin beklediğini biliyorum. Sanırım, hakkımda çok şey biliyorsunuz. Babam hakkında da... nasıl öldüğünü ,niçin öldüğünü, kimin...» Sesi titremeye başlayınca hemen viskiye uzanıp bir yudum aldı.

«Babanız buna hazırlıklıydı. Bekliyordu.» Sesi saldırgancaydı. «Hatta istiyordu.»

«Yani suçunun kefaretini ödemek için mi?»

«Aslında siz de böyle düşünmüyor musunuz, Bayan Weber? Ve belki de gerçekten kefaretini ödeyecek bir suçu vardı, ne dersiniz?»

«Babam öyle düşünüyordu, ama aynı şey değil.» Judith'in sesi fısıltı halinde çıkmıştı. İster suçlu, ister değil, son nefesine dek Leah'sını düşünerek korkunç bir biçimde can vermişti babası.

«Önemi yok bunun,» diyordu adam. «Buraya bunun için gelmedim. Bir adamın suçlu olup olmadığını tartışacak değilim.»

«Değilmiş! Değilmiş...,» Bir anda kan tepesine sıçramıştı Judith'in. Ne çevredekiler um-

rundaydı, ne de bu adama karşı duyduğu korkudan eser kalmıştı. «Peki, tüm bunlar niye? Babamın suçu, tabii eğer varsa, o doktorunkinin yanında hiç kalır. Asıl suçlu o. Sakın bana artık o yaşlı bir adam, bundan sonra ne fark eder demeyin. Otuz yıllık bir hikâye demeyin. Çünkü aynı adam sözde bilimsel deneyleri uğruna sayısız insanın canına kıydı. Hem de akıl almaz bir vahşetle. Siz böyle bir adamı nasıl tutar, ona yardım edersiniz? Ne cüretle adalete karşı durursunuz?»

«Gerçekten bir Amazon'a çatmışım,» dedi adam alayla. «Yalnız dikkat edin, sizin de başınıza bir şey gelmesin, Bayan Weber. Bu iş sandığınızdan çok tehlikeli. Zaten doktor beni hiç ilgilendirmiyor. Belki de bu işe en az karışan o.»

«Savaştan sonra onu buraya getirenler... tek başına buraya gelmeyi başaramazdı... bu işin arkasında onlar var tabii. Peki niçin? Bundan çıkarları ne, Bay Smith?»

Adam yanıt verme zahmetine katlanmadı, dalgın, ifadesiz gözlerle ona bakmakla yetindi. Judith yavaş yavaş öfkesinin geçtiğini, içinin boşaldığını hissediyordu. Ama savunmasız kaldığının da farkındaydı. Neye yaramıştı öfkelenip duygularını dışa vurması? Bu adam hiç de böyle laflarla etkilenip amacından dönecek birine benzemiyordu.

«Bu işten cayacak değilim,» diye mırıldandı ve fincanda kalan viskili kahveyi bir dikişte bitirdi, ardından yüzünde çarpık bir gülümse-

me belirdi. Viski etkisini göstermişti. Hafiften başı dönüyor, daha cüretli düşünüp konuşabiliyordu .«Şu kedi fare oyunu... hiç farenin kediye saldırdığı olmaz mı?»

«Niye olmasın?» dedi adam kayıtsızca. «Ama sonu hayırlı olmaz.» Sigarasını sabırsızca küllüğe bastırdı ve Judith'e doğru eğildi. «Mektupla fotoğraf nerede, Bayan Weber?»

«Bilmiyorum. Daha...» dedi ve sustu Judith.

«Daha babanızın yazdıklarını okumayı bitiremediniz, değil mi?» dedi adam düşünceli düşünceli. «Tedbirli olmak zorundaydı. Size her şeyi birden anlatamazdı. Bu yüzden sizi yönlendirecek bilgiyi, yalnız sizin anlayacağınız bir biçimde o kitaplara ekledi... Hollanda'da, Aachen yakınlarındaki ufak bir kasabaya gitmenize yetecek bilgiyi...»

«Madem mektubun nerede olduğunu biliyorsunuz, ne diye benimle konuşarak zaman harcıyorsunuz?»

«Çünkü tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum. Görüyorsunuz... size karşı ne kadar dürüst davranıyorum. Istediğimiz an valizi oradan alabiliriz. Dün gece de alabilirdik, bu sabah da...» Sözlerini vurgulamak istercesine, kesik parmağıyla masaya vurdu. «Eğer mektubu aramakta ısrar ederseniz, biz de kolay yolu seçer, bize yol göstermenize izin veririz. Eğer bu işi unutursanız, biz de unuturuz.»

Unutmak. Söylemesi ne kolaydı. Zor olan anılardı. Babasının o halini unutmak Leah'nın ölüm yolculuğunu unutmak ve ikisinin ölümün-

den sorumlu olan adamın rahat, mutlu bir yaşam sürdüğünü unutmak...

Gözlerinde beliren nefret, intikam pırıltılarını adam fark etti ve yüzü gerildi. «İntikam meleklerinin modası geçti artık, Bayan Weber, aptallık etmeyin. Bırakın bu işin peşini. Mektup bugüne dek ortaya çıkmadığına göre, siz kurcalamazsanız bundan sonra da çıkmaz. Siz unutmazsanız, bu işin içindeki önemli kişiler de unutmazlar. Piyanonuzun başına dönün.» Son sözlerinde bir ima gizliydi ve bakışları Judith'in fincanı tutan parmaklarına kaydı. «Anladığım kadarıyla yetenekli bir piyanistsiniz.»

Adamın sözleri sanki havada asılı kalmıştı. Eğer Judith'e vursaydı, bu kadar etkili olmazdı. Kafasında canlandırdığı sahneyle, parmaklarından kollarına doğru keskin bir sızı yayıldı. İçgüdüsel olarak ellerini hemen masadan çekip yağmurluğunun ceplerine soktu. Islak elbise ve bayat yiyeceklerin kokusuyla dolu bu kalabalık kafede birden kendini yapayalnız hissetti. Aç karnına içtiği viski de midesini bulandırmıştı.

Yumuşak, acımasız ses devam etti. «Bir şey daha var. Acaba hiç aklınıza geldi mi? Belki de babanız sonunda dayanamayıp konuştu. Çok acı veren bir darbeyle dili çözüldü ve anlattı... fazlasıyla...»

«Tanrım!» Judith'in dudaklarının üstünde ter tanecikleri belirmişti. «Tanrım, ne zalimlik...»

«Yalnızca bir olasılık. Ya da belki fikrini değiştirdi. Hap içtikten sonra, intihar etmekten

vazgeçenler gibi... yaşamak istediğini çok geç anlayanlar gibi. Babanızın yaşamak için çok nedeni vardı.»

«Hayır,» diye fısıldadı Judith. «Hayır.»

«Eğer öyle olduysa, ikimiz de çok geç kaldık demektir.»

Judith yarı bilinçsizce yağmurluğunu çekiştirip düğmelerini iliklemeye başladı. Artık adamın ne söylediğini tam anlamıyordu bile ve her an yolunu kesmesini bekliyordu.

«Size benden bir öğüt. Mektubun yerini çok kısa zamanda bulmayın, çünkü bunu öğrendiğinizde... sizi söyletmek kolay... herkesi... özellikle bir kadını... kadınların kaybedecek çok şeyi vardır. Leah Weber bunu yaşadı... diğerleri de...»

Judith bölmeden çıktığında, adam onu durdurmak için bir harekette bulunmadı. «Çok cesur bir kadınsınız, Bayan Weber,» dedi yalnızca.

«Hayır, değilim.» Kupkuru ağzından sözcükleri çıkarmak için kendini zorladı. «Korktum. Benim yerimde olmak ister miydiniz, Bay Smith?»

Geriye döndü, kapıya yöneldi.

«Bayan Weber.»

Adamın onu durdurmayacağı artık kesindi. Omzunun üzerinden geriye baktı. Kasları kaçmak üzere gerilmişti. Ama adam olduğu yerdeydi. Başını bölmenin yüksek arkalığına dayamıştı ve yeni günün işlerine başlamadan önce kahvesini içen bir işadamından farkı yoktu. Yalnızca gözleri çok karanlık bakıyordu ve elinde-

ki kahve fincanı değildi. Viski şişesini hafif hafif okşuyordu.

«Washington'a gitmenize gerek yok. Arkadaşınız Max Halman New York'ta. Plaza Oteli, beş yüz yirmi bir numaralı odada.»

11

Judith kalabalığı yararak istasyonu Yedinci Bulvar çıkışında terk etti ve buralarda boş bir taksi bulma şansının hemen hiç olmadığını bildiğinden kuzeye saptı. Donuk bakışlı, çarpık kaşlı adamdan bir an önce olabildiğince uzaklaşmak için adımlarını sıklaştırdı. Acaba adam hâlâ o havasız kafede, elinde viski şişesiyle oturuyor muydu? Hiç ilgisi yokken, boşalan şişeyi nerede doldurduğunu merak etmekten kendini alamadı.

Kuşkusuz adam şu an peşinde de olabilirdi. Omzundan geriye bir göz atmamak için kendi kendiyle mücadele etti. Sürekli iradeni kullanmak zorunda kalacaksın, demişti babası ve şimdi onun ne demek istediğini anlamaya başlıyordu.

Ama adam onun nereye gittiğini çok iyi bildiğine göre, peşinden gelmesinin ne anlamı vardı? Yoksa onlara özgü yöntemleri kullanacağını ve beklenenin aksini yapacağını mı sanıyordu? Çok yakında onlar gibi davranmaya başla-

rım, diye düşündü üzüntüyle. Max'ın nerede olduğunu adamın bilmesine hiç şaşırmamıştı. Bu onun mesleğiydi. «Sağolun, Bay Smith, beni boşuna yolculuk yapmaktan kurtardınız,» diye mırıldandı alaylı alaylı gülümseyerek.

Kaldırımda onunla aynı hizada yürüyen, paltosuna sarıp sarmalanmış şişman bir adam dönüp ona baktı ve soran bakışlarla gülümsedi. Judith de ona baktı ve neden sonra yüksek sesle konuşmuş olduğunu anladı. Lanet olsun, daha dikkatli olmalıyım, diye düşündü. Yeşil ışığın yandığını görünce koşarak karşı tarafa geçti, doğuya, Beşinci Bulvara doğru ilerlemeye başladı. Çevresindeki kalabalığa karşı tamamen ilgisiz, kafasız ruhlar, Bay Smith ve kendisiyle dopdolu, apayrı bir dünyadaydı.

Adımlarını daha da sıklaştırdı. Yürüyüş sinirlerine iyi gelmiş, midesinin bulantısı geçmişti. Yüzüne vuran yağmur da üzerine bir dinçlik getirmişti. Üstelik o valizin ağırlığından da kurtulmuştu. Emin bir yerdeydi, anahtar da kendinde. Havaalanına gitmeden onu oradan alacaktı ve... Banka! Bankayı unutmuştu, ama endişelenmek yersizdi. Valizi alırken o işi de hallederdi.

Yorgun bir anneyle mızmızlanan iki çocuğu bir süpermarketin önünde taksiden iniyorlardı. Judith daha kadın parayı şoföre ödemeden taksiye doğru atılıp arka koltuğa geçti. Yağmur tâ içine işlemişti. Otele gelene dek bir üşüdü, bir bunaldı. Lobiye girdiğinde, her yanı kırılıyordu. Uyurgezer gibi dinlenme salonunda ilerledi.Sa-

lonun kuytu bir köşesinde, dikkatle **New York Times** okuyan kısa boylu şişman adamı fark etmedi. Zaten fark etse de kuşkulanmazdı, hiç tanımadığı biriydi.

Adam koyu renkli gözlüklerinin ardından ve gazetenin üzerinden Judith'in resepsiyona gidişini, görevliyle bir şeyler konuşmasını izledi. Sonra Judith geri dönüp hem zarif, hem hantal garip yürüyüşüyle asansöre girdi.

Adam gazeteyi dikkatle katlayıp koltuğunun altına sıkıştırdı ve telefon kabinlerine doğru yürüdü.

Judith asansörden çıktığında, Max Halman dairesinin kapısında onu bekliyordu. Parlak sarı saçları üzerine vuran ışığı yansıtıyordu. Judith görünce ona doğru yürüdü. Uzun boylu bir adamdı ve zarif yürüyüşü Judith'i daima kıskandırmıştı. Ama şimdi bunları düşünecek durumda değildi. Sonunda sevgili Max'ına kavuşmuştu. Ona doğru koşturdu. Uzun bir süre yabancı, garip bir diyarda yalnız başına kaldıktan sonra eve dönmek gibi bir şeydi bu. Dün geceden beri onu, babasını öldürenlere karşı duyduğu nefret ayakta tutmuştu, ama şimdi bu mavi gözlü, güçlü adamı görmesiyle, ona sımsıkı sarılıp bütün benliğiyle onu hissetmesiyle tüm cesareti, gücü kaybolmuştu.

«Öldü, biliyor musun?» diye fısıldadı, başı adamın omzunda.

«Biliyorum. Sheila beni aradı. Sen annenle konuştun mu?»

«Hayır, sabahtan beri konuşmadım.»

«Burada olduğumu nereden bildin? Washington'a mı telefon ettin?»

«Hayır. Biri... biri söyledi.»

«Biri mi?» Adam geriye çekilip soran gözlerle ona baktı, ama altları morarmış gözler ve ölü gibi bir benizle karşılaşınca bir an dondu kaldı. Hemen kadını belinden kavrayıp, diğer eliyle ağır maun kapıyı itti ve onu zevkle döşenmiş dairesine aldı. Bir çocukmuş gibi Judith'in üzerinden sırılsıklam yağmurluğunu, ıslak ceketini çıkarıp kaloriferin yanındaki sandalyelere astı. Eldivenlerini yağmurluğun ceplerine soktu. Şapkayı divanın üzerine bıraktı. Sonra Judith'i oturtup sırsıklam olmuş ayakkabılarını çıkardı ve kalorifere dayadı.

Judith kendini bırakmış, sessizce adamın yaptıklarını izliyordu. Ama Max sehpanın üzerindeki meyva suyu, kahve, tost ve iki kapalı tabak bulunan tepsiyi göstererek, «Şimdi kahvaltımızı yapalım,» deyince gözleri irileşti ve yerinden kalkacakmış gibi ani bir hareket yaptı. Tepsi yerine Max'ın eline uzanıp avuçlarının arasına aldı. «Şimdi değil,» dedi. «Konuşacak çok şeyimiz var.»

«Öyleyse biraz kahve,» dedi Max ve termostan iki fincana kahve koydu. «Hatırım için.» Gülümseyerek kadının yanağını okşadı ve kalkıp yatak odasına gitti. Judith'in itirazlarına aldırmadan battaniyeyle onu sarıp sarmaladı. Şişeden iki aspirin çıkarıp bir bardak meyva suyuyla ona uzattı.

«Hasta filan değilim, Max,» dedi Judith.

«Yorgunluktan. Taksi buluncaya kadar uzun süre yürümek zorunda kaldım ve ıslandım. Her neyse, önemli değil şimdi bu.»

«Benimle konuşurken, bir yandan da dinlenirsin,» dedi Max ve kadın hapları yutana dek inatla başında bekledi. Judith onun yanından uzaklaşmasına fırsat vermeden bileğini sıkıca tuttu. «Babam, **Max başka,** demişti bir keresinde bana. Bunu biliyor muydun?»

Max onun yanına oturdu ve bileğini tutan elin üstüne öbür elini koydu. Başını kaldırıp kadına baktı. «Gerçekten öyle mi dedi?» diye sordu gergin, yorgun bir sesle. Ama Judith bunu pek fark etmedi.

«Evet, bunu sen de bilirsin, Max. Babam benim dışında bir tek sana güvenirdi.»

«Anlat,» dedi Max yavaşça. «Dün gece olanları.»

«Holcomb'larla Lincoln Sanat Merkezine gitmiştim. Güzel bir konserdi. Askenazy. Şeyi çaldı... şeyi...» Boş gözlerle Max'a baktı, sonra elini alnına götürdü. «Ne çaldığını hatırlayamıyorum.»

«Önemli değil, hayatım.»

«Sanki o konser dün gece değil de, asırlar önce oldu gibi. Sonra bir yerde kahve içtik. Onun evine geldiğimde, saat yarım olmuştu sanırım. Biliyorsun, babamla birlikte kalıyordum. Son günlerde iyiden iyiye kötülemişti. Açıkça söylemedi, ama.. son kez Washington'a gittiğinde bulduğu bir şey yüzündendi sanırım. Orada babamı görmüş müydün, Max?»

Max başını sallamakla yetindi ve Judith de konuşmasını sürdürdü. Leo Weber'i nasıl bulduğunu anlatırken sesi giderek inceldi, titrek çıkmaya başladı ve Max'ın ellerine ,sanki güç alıyormuşcasına daha sıkı yapıştı. «Onu öyle bırakmak zorunda kaldım. Ama istemiyordum. Üzerine bir battaniye örttüm,» diyerek sözlerini bitirdi. Sonra da Max'ın bilmesi önemliymiş gibi ekledi. «Yangını başlatmadan önce onu divana taşımışlar.»

Sustu, boş gözlerle tavana bakmaya başladı. Max yeniden yatak odasına yollanıp bir şişe konyakla geri döndü. İki fincana da bolca döktü ve Judith'e fincanı uzattı.

«Yoo, hayır,» dedi Judith elini sallayarak. «İçemem. Sabah sabah zaten biraz içki içtim. Hiç yaramadı. Smith diye biri... Yangını çıkaran o... Tanrım! Polisin babamı bu işi yapanların bıraktığı gibi bulmaması için pisliklerini temizlemiş. Dedi ki...»

«Smith mi?»

«Senin burada olduğunu da o söyledi bana.»

«Burada olduğumu nereden biliyormuş?» Max elindeki fincanı dikkatle sehpaya koydu. «Nasıl biriydi?»

«Başka biriyle karıştırılmayacak kadar farklı biri. İriyarı, geniş omuzlu, soğuk gri gözlü... bir gözünün üzerinde bir yara izi var, bir parmağı da yok...»

Judith'in aklında kalanlar bunlardı. Max

ansızın vahşi, boğuk bir sesle, yüzü kıpkırmızı yerinden fırladı. Judith bir an her şeyi unutup ona bakakaldı. Onu hiç böyle görmemişti. Her zaman duygularına gem vurmasını bilirdi ve Dışişlerinde olaylar kızıştığı zamanlar daha da soğukkanlı davranmasıyla ünlüydü. Şimdiyse odada azgın boğa gibi dolaşıyor, burnundan soluyordu. «Buna nasıl cüret edebilirler!» dedi öfkeden sesi titreyerek.

«Max...» Ama öfkeden gözü dönmüş adam ona yanıt bile vermedi. Belki de duymamıştı. Judith üzerindeki battaniyeyi yana atıp oturduğu yerde doğruldu. «Kim bu adam, Max? Seninle ne ilgisi var? Ya senin onunla ne ilgin var, o düşmanımız,» diyecekti, ama korktu. Max acı bir sesle kendi kendine söylenmeye başladı. «Onu severdim... bunu Leo'ya nasıl yapabildiler?.. Onu severdim.» Pencerenin kenarında durmuş, görmeyen gözlerle ıslak caddede koşuşturan ıslak insanlara bakıyordu.

Judith ne diyeceğini, ne yapacağını bilmez bir halde, sessizce ona bakıp bekledi. «Vietnam'dan tanıdığım biri,» dedi Max sonunda. «Onunla bir süre beraber çalışmak zorunda kalmıştım.»

Max kısa süren Vietnam görevinden hiç söz etmezdi. Judith de bu konuda hiçbir şey bilmez ve sanki hiç olmamış gibi davranmayı yeğlerdi.

«Bağışla beni, Judith,» dedi Max ciddi bir sesle ve divana doğru yürüdü. «Böyle öfkeyle patlamaların bir yararı yok.»

Max'ın yüzünden hâlâ öfkesinin geçmediği belli oluyordu. Judith onun ne kadar solgun ve yorgun göründüğünü ilk kez o anda fark etti. Yaşadığı gerilimden, yüzünde ince çizgiler belirmişti. Ne bencilim, diye düşündü. Kederini paylaşacak yerde, ondan bana güç vermesini istedim.

«Kusura bakma, Max. Üzgünüm,» dedi elini adamınkine uzatarak. «Söylenecek bir şey yok. Buna dayanabilmenin tek yolu, artık onun huzura kavuştuğuna inanmak. Bundan sonra onun için yapabileceğimiz tek şey, mektubu bulup başladığı işi bitirmek.»

Huzur... Max kadının kanı çekilmiş yüzüne, buğulu gözlerine baktı. Leo geride hiç huzur bırakmamıştı, mirası yalnızca kin ve intikamdı. Judith'i bu mirastan koparabilmek ona düşüyordu. Kadının yanına oturdu, elini tutup dudaklarına götürdü ve öptü.

«Bana Smith'den söz et,» dedi. «Onu nerede gördün? Ne anlattı? Tüm ayrıntılarıyla anlatmaya çalış.»

«Senin New York'ta olduğundan haberim yoktu, biliyorsun. Washington'a gitmem gerektiğini düşündüm ve valizi Penn İstasyonunda bir emanet dolabına koydum. Onu o sıra gördüm, daha doğrusu o beni gördü. Dün geceden beri peşimdeydi zaten... bu otelde, annemin evinde. Babcock da buradaydı. Haberin var mı? Onu gördüm.»

«Onu gördüğünü bilmiyordum, ama burada

olduğunu biliyorum. Birileriyle görüşmesi gerekiyordu.»

«Korkarım ona biraz kaba davrandım.»

«Sen Smith'i anlat.»

Judith kafedeki konuşmayı en ince ayrıntısına kadar anlattı. Anımsamakta hiç güçlük çekmedi, çünkü her anı çok net olarak aklındaydı. Babasının işkencecilere mektubun yerini söylemiş olabileceğinden Smith'in söz edişini anlatırken, daha fazla dayanamayıp hıçkırdı, ağlamamak için kendini tuttu. «Üzerinde durma, hayatım, devam et,» diye mırıldandı Max.

«Anlıyorsun ya, Max. Hiç kuşkum yok... Mektubun yerini söylemiş olamaz. Bu zalimce...»

«Evet, tabii. Bayılır kedi fare oyununa aşağılık herif.» Max yine öfkeye kapılarak odada dolanmaya başladı. «Korkutma taktikleri. Peşine düşmeler, korkutup sindirmeler... İki grup demiş. Bu konuda ona güvenebiliriz. Amaçları çatışan iki grup belki de...»

«Smith bu işin içinde doktordan daha önemli kişilerin olduğunu söyledi.»

«Bu ülkede yetişenler... bunlar Wallner'ın masum Klausing kimliğinde buraya gelmesini sağladılar. Kuşkusuz korumaları gereken bir adları, unvanları var. Öbür grup ise, doktor gibi adamları koruyan zorbalar, neofaşistler... her yerde görebilirsin bunları. Leo'yu öldürenler onlar. Tüm pis işler onların marifetidir. Smith ve yandaşlarıysa hazırda bekler, seyreder ve diğer-

lerin zorbalıklarından yararlanırlar. Smith'in şimdi yaptığı gibi.»

«Bu işin peşini bırakmamı söyledi. Ben unutursam onlar da unutacaklarmış.»

«Birinin yıllarca kapalı tuttuğu, içi iğrenç şeylerle dolu bir kutuyu açıyorsun.»

«Max...» Alnına düşen nemli saçları eliyle geri itti. «Bu insanları anlamıyorum.»

«Ne diye anlayacakmışsın ki!» dedi Max neredeyse kabaca. Kadının irkildiğini görünce sesini yumuşattı. «Kusura bakma, Judith, ama neden bu tür adamlarla ilgin olsun?»

Yüzeyde basit bir soruydu, ama Judith bunun altında başka şeyler sezinledi. «Yani diyorsun ki...»

Max onun hemen yanına oturup ellerini tuttu. «Beni bir dakika dinler misin?»

Judith sessizce başını iki yana salladı ve ellerini geri çekmek istedi, ama Max sıkıca tutuyordu.

«Daha her şeyi uzun uzun düşünmüş değilsin. Daha tüm verilere sahip...»

«Ne demek istiyorsun?»

«Daha anlamadığın o kadar çok şey var ki...»

«Anlamadığım bir tek şey var. Bu işten vazgeçmemi mi istiyorsun? Bu mu demek istediğin?»

«Evet, bu.»

Judith ellerini hızla geri çekti ve sanki tokat yemişçesine başını yana savurdu. Bu hareketiyle saçları yüzünü kapadı ve yaşlı gözlerini

Max'ın görmesine engel oldu. «Annemi anlıyorum, zavallı kadın korktu, ama seni anlamıyorum, Max. Seni oğlu gibi severdi.»

«Yapma, Judith. Tanrı aşkına, yapma. Birbirimizi kırmayalım. Bunu yapmanı istemiyorum çünkü senin için korkuyorum. Polise gitmeni, onlara makul olan her şeyi anlatmanı istiyorum...»

«Makul olmayan hiçbir şey yok bunda,» dedi Judith alçak sesle ve başını ondan yana çevirdi. Gözleri hepten çukura kaçmıştı. Onun bu halini görmeye dayanamayan Max kalkıp uzaklaştı.

«Bir dakika beni dinle, Judith. Eğer bu bir ihanetse ve benden nefret edeceksen et, ama dinle beni. Öyle bir mektubun olmayabileceği hiç aklına geldi mi? Leo'yu son kez Washington'da gördüğümde, öyle yorgun, öyle hasta ve çaresiz görünüyordu ki... bu mektubu kendisinin uydurmuş olabileceğini düşünmekten kendimi alamadım. Suçuna bir anlam verebilmek için, direnmek için.»

«O zaman onu ne diye öldürdüler?»

«Leo'nun işleri gizli kapaklı yürütmesinden, Washington'u ziyaretlerinden, dairedeki araştırmalarından, üzerinde çalışmasına izin verdiğim dosyalardan... aslında bunu yapmamalıydım. Onunla ilgilenen herhangi biri, onun ne yaptığını iyi bildiğini, delil topladığını düşünebilirdi kolayca.»

«Biliyor musun, sanki bir yabancıyla konuşuyor gibiyim. Bunlar anlaman gereken şeyler, ama anlamıyorsun. Benim ve senin baban za-

manı gelinceye dek mektupla fotoğrafı gizli tutmak için onca zahmete girdiler...»

Max öfkeyle onun sözünü kesti. «Bu otuz yıl önceydi. Yaşlılar eskileri yanlış anımsayabilirler.»

Judith gözlerini sabit bir noktaya dikerek buz gibi bir sesle konuşmaya başladı. «Ne senin, ne annemin söyleyeceği hiçbir şey, babamın ne yaptığını bilemeyecek kadar hasta olduğuna beni inandıramaz. Evet, yorgundu, perişandı, ama her zaman dikkatli, ayrıntılar konusunda titiz bir adamdı. Son anına dek. Mektup ve fotoğrafın sakladığı yerde güvencede olduğundan, gerektiğlnde gün ışığına çıkarabileceğinden emin olduğundan kuşkum yok. Yazılarında da o gizli yeri tarif edeceğinden de hiç kuşkum yok.» Kararlı bir şekilde ayağa kalkıp Max'a baktı. «Söz verdim. Bunu babam ve Leah için yapacağım. Bu konuda daha fazla konuşmaya gerek yok, boşa harcanacak zaman da yok.»

Bu sözler, Max'a, Leo Weber'in restoranda otururlarken yaptığı konuşmayı çağrıştırdı. **Artık çok hızlı çalışmak zorundayım, Max, çünkü ne kadar zamanım kaldığını bilmiyorum.** Şimdiyse Judith karşısına dikilmiş, süzülmüş yüzü, etrafında koyu halkalar oluşmuş gözleriyle meydan okurcasına bakıyordu. Babasına çok benziyordu! Leo'yla o son buluşmalarında, ondaki değişikliği görünce, korkunç şaşırmıştı. O iriyarı, zarif adamın yerinde bir deri bir kemik, kamburu çıkmış biri vardı. Espri dolu, canlı mavi gözleri delicesine pırıltılarla bakıyordu. Max'a bak-

madığı zaman, sürekli salonda birilerini, bir şeyleri araştırıyordu. Yemeğinden bir lokma bile almamıştı. Ayrılırlarken titreyen eliyle Max'ın omzunu tutmuş, «Geçmiş yakama kene gibi yapıştı, bırakmıyor,» demişti. «Başarmak için elimden geleni yapıyorum. Biliyorum, söylememe gerek yok... Judith'i sen koruyacaksın.»

Hâlâ onu bırakmazsan, onu nasıl koruyabilirim, Leo? Judith'in, üzerindeki kazak kadar beyaz, soğuk, güzel yüze bakarken, içinden tanımlayamadığı bir duygu dalgası geçti. Korku mu, öfke mi, cinsel arzu mu? Bilemiyordu. Leo'nun ona bunu yapmaya ne hakkı vardı? Bir an kendini Judith için bir ölüyle mücadeleye girişmiş hissetti. Tıpkı Sheila Weber'in yapmak istediği gibi, Judith'i omuzlarından tutup sallamak, geçmişle olan tüm bağlarını koparana dek sallamak isteği duydu. Ama yapamadı, çünkü Judith'i hepten kaybedebilirdi.

Olabildiğince sakin bir sesle bir daha denedi. «Kafana koyduğun şeyin ne kadar gerçeklerden uzak olduğunu görmüyor musun? Otuz yıl sonra bir cinayetin intikamını almak hiç akla mantığa sığıyor mu?»

Judith'in yüzü acıyla buruştu. «Ona sırt çeviremezsin, Max!» diye haykırdı. «Bir hiç uğruna ölmüş olamaz.»

Iki adımda Judith'in yanına gelip onu kollarının arasına aldı. «Yapma, lütfen. Kalbimi kırıyorsun. Onu ne kadar sevdiğimi biliyorsun?» Başını eğip kadının gözlerinin içine baktı. «Baban şansının ne kadar olduğunu biliyordu, Ju-

dith ve denemeye kararlıydı. Ama sen... sana bir şey olursa dayanamam.» Judith'in bir elini tutup uzun, güçlü parmaklarına baktı. «Piyano çalmayalı ne kadar oldu, Judith?»

Piyanonun başına dön. Kulağında çınlayan Smith'in sözleriyle irkilerek geri çekildi.

«Ben otuz altıma geldim, Judith. Sen de yirmi sekize.»

Kadının dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. «Evde kaldım yani.»

«Artık birlikte olmamızı istiyorum... sen, ben ve Tommy. Uzun süredir kendini ihmal ettin. Bir ay sonra konserin var...»

«Jeff'e ertelemesini söyledim.»

«Yeteneğini daha ne kadar kurban edeceksin...»

«Yeteneğimi mi? Hiç görmediğim bir kadının, daha doğrusu bir kızın ölümünün öcünü almak için yani... Bu işi bitirinceye kadar. Ah, Max, böyle birbirimizle didişip durmanın anlamı yok. Dönüp dolaşıp aynı yere geliyoruz. Bana babamın Washington'da neler anlattığını söyle, ben de ona göre hareket edeyim.»

«Ah, Judith...» Max gülümsemeye çalıştı, ama olmadı. «İnatçı kız. Ne söylesen boş, değil mi? Bana tam olarak şöyle dedi: Artık onun kim olduğundan emin olduğuma göre, planımı uygulamaya başlayabilirim.»

Judith ellerini kenetleyip adamın devam etmesini bekledi, ama Max başını iki yana salladı. «Hepsi bu, Judith.»

«Bu kadarcık mı?»

«Üzgünüm.»

Yalan söylüyor, diye aklından geçirdi Judith ve sana inanmıyorum, dememek için kendini zor tuttu. Aralarındaki uçurum daha şimdiden yeteri kadar açılmıştı. Ellerini iki yana sarkıtıp omuzlarını silkti. «Sanmıştım ki...» dedi. «Şey... aslında ne beklediğimi bilmiyorum. Elbette doktora kimin yardım ettiğini biliyordu, Washington'dan dönüşünde söylediği bir şeyden bunu sezmişti.»

Judith sanki bir boşluğu doldurmaya, bir düş kırıklığını gidermeye çalışır gibi konuşuyordu.

Max onu ikna edebilmek için son bir girişimde bulundu. Sesini olabildiğince yumuşatarak, «Bir de şöyle düşün, Judith,» dedi. «Diyelim ki, mektup gerçekten var ve bir yerde gizli... babamla Leo'nun buluştuğu bölgede herhangi bir yerde. Savaş daha sürüyordu ve Leo hâlâ oradaydı. Oradan ayrılması gerekiyordu. Mektubu beraberinde götürmeyi göze alamazdı, çünkü yitirebilirdi, tahrip olabilirdi, hatta kendisinin ölme olasılığını bile düşünmek zorundaydı. Bu yüzden sakladı. Acaba toprağa mı gömdü? Güvendiği birine mi verdi ve o adam hâlâ yaşıyor mu? Eğer yaşıyorsa nerede? Kimin nesi? Yoksa mektup bir duvarın arkasında ya da bir döşemenin altında çürüyor mu?»

Max sustu, ama Judith konuşmadı. Sessizliği bozan tek şey, camları döven yağmurun sesiydi.

Sonunda Max konuştu. «Seninle bir anlaşma yapalım. Sheila'nın evine git. Onunla kal. Bana kitapları ver. Eğer mektubun saklı olduğu yer hakkında bir ipucu varsa, gidip bulurum.»

«Mektubun varlığından emin olmadığın halde... Annem gibi, babamın delirdiğine inandığın halde, öyle mi?»

Bir süre susup iki yabancı gibi birbirlerine baktılar.

«Pekala,» dedi Max sonunda. «Vazgeçtim.» Divana yürüdü, Judith'in çantasını aldı. «Hiç olmazsa dolabın anahtarını ver. Bu havada oraya kadar gitmemiş olursun.» Çantayı ona uzattı. «Valizi ben alırım.»

Judith çantayı ondan aldı, iki eliyle tuttu, ama açmak için hiçbir harekette bulunmadı. Yüzü gölgelenmiş, gözleri sabitleşmişti.

«Judith...» Max'ın sesi kısıktı. «Judith, bana da mı...»

Yatak odasındaki telefon çaldı. Max topukları üzerinde dönüp telefonu açmak üzere gitti. «Boşver,» dedi giderken soğuk bir sesle.

Daha önce aralarında hiç tartışma olmamıştı ve Judith şimdiki tartışmanın ilişkilerinde derin, kalıcı bir iz bırakacağından emindi. Âşıkların kavgası... iki sözcüğün birbirine ne kadar aykırı olduğunu düşünerek kaşlarını çattı. Aslında bu bir bölünme, ilişkilerinde meydana gelen bir çatlaktı ve kendisinden kaynaklanıyordu.

Max'ın bıraktığı kahvaltı tepsisindeki kon-

yak şişesine uzandı, portakal suyu bardağına biraz konyak döktü, sonra pervasızca biraz daha koydu. İçerken dili, boğazı yandı, ama paranın satın alabildiği en iyi cesaret kaynağı buydu. Camdan hâlâ yağan yağmuru görebiliyordu, bir an içi titredi. Sonra gidip kaloriferin yanındaki sandalyenin üzerinden ceketini aldı, giydi. Açık kapıdan Max'ın sözlerini duyabiliyordu. «Ne desem onu ikna edemiyorum. İstersen bir de sen dene.»

Max kapıda göründü. «Kardeşin seninle konuşmak istiyor,» dedi soğuk bir sesle.

«Bunun bir yararı yok,» dedi Judith aynı şekilde soğuk bir sesle, ama yine de telefona gitti.

«Yapamam, Andrew... biliyorum, anlamıyorsun, ama sana açıklayamam.» Telefondaki genç, sabırsız ses, besbelli annesinden aldığı talimatla konuşup duruyordu. Judith onu yarım kulak dinlerken, bakışlarını tanıdık yatak odasında dolaştırıyordu. Max, New York'a geldiği zaman genellikle bu dairede kalırdı. Konforlu, pahalı, birinci sınıf. Oda ücretinin yalnızca bir bölümünü işyeri karşılıyordu, kalanını kendi cebinden ödüyordu.

Yarı açık banyo kapısından içerideki lavaboyu ve rafa özenle sıralanmış traş takımını görebiliyordu. Yatağın ayakucunda doğum günü hediyesi olarak ona aldığı ipek mavi pijama vardı. Hemen ayağının dibinde Max'ın valizi gözüne çarptı. İçinden birtakım kâğıtlar sarkıyordu.

İçgüdüsel bir hareketle valizin kapağını ayağın ucuyla açtı. Görünüşlerinden yeni alındığı belli olan bir çift çorapla birkaç iç çamaşırının altında iki harita vardı. Daha iyi görebilmek için çamaşırları ayağıyla iteledi. Bir Hollanda, bir Almanya haritası. Boğazında bir soru düğümlendi. **Niye, Max?** Başını oturma odasına doğru çevirdiğinde, ona sırtı dönük, çantasını karıştırırken gördü Max'ı.

«Hayır, Andrew!» Telefondaki kardeşini neredeyse unutmuştu ve şimdi Andrew otele geleceğini söylüyordu. «Bunun yararı olmaz. Fikrimi değiştiremezsin. Şimdilik hoşçakal. Anneme iyi bak.» Kardeşi hâlâ konuşurken telefonu kapadı. Almacı yerine koyarken eli çok az titremişti.

Max elinde battaniye, divanın yanında onu bekliyordu. Dudaklarındaki gülümseme sinirli ve sabırsız, gözleri ifadesizdi.

«Öyle birden öfkeye kapılmamam gerekirdi,» dedi. «Bağışla. Ama hâlâ bu havada dışarı çıkmakta inat ediyorsan, hiç olmazsa gitmeden önce biraz kestir, dinlenmiş olursun.» Eliyle divanı işaret etti.

Judith kararsızdı.

«Daha vakit var,» dedi Max.

«Pekala.» Divana uzandı.

Böyle uysal davranışı Max'ı şaşırttıysa bile bunu belli etmedi. Hemen yatak odasına gidip bir yastık getirdi, başının altına koydu, battaniyeyi üzerine sıkı sıkı örttü, sonra eğilip hafifçe yanağından öptü. Adamın ılık soluğunu ya-

nağında hisseden Judith onun gözlerinin içine baktı, ama bir şey göremedi.

«Seni seviyorum, Judith. Bunu biliyorsun, değil mi?» Max'ın sesinde bir zorlama vardı. «Şimdi uyu. Bir saat sonra seni uyandırırım.»

Max yanından uzaklaşınca Judith gözlerini kapadı. Ağlamak istedi, ama gözyaşları akmadı. Tüm duyguları ölmüş gibiydi.

Benim için endişeleniyor, beni korumaya çalışıyor, dedi kendi kendine. Ama içinde bir ses bunun tersini söylüyordu. Huzursuzca başını döndürdü ve onu rahatsız etmemek için sessizce odada dolanan Max'ın ayak seslerine kulak kabarttı. Adımları bir ara durdu ve Judith adamın divanın başında, kendine baktığını hissetti. Uyuyormuş gibi yapmayı sürdürdü, sonunda adımların uzaklaştığını duydu, ardından yatak odası kapısı usulca kapandı. Başını yastıktan kaldırıp dinledi. Duyduğu ses, telefonda bir numaranın çevrilmesi miydi?

Bir hırsız sessizliğiyle divandan kalktı, radyatörün yanına gitti. Ayakkabıları hâlâ ıslaktı, ama bunu düşünecek durumda değildi. İçtiği konyağın etkisiyle hafiften sallanarak ayakkabılarını ayağına geçirdi, yağmurluğunu giydi. Kapının tokmağını tutmuşken, Max'ın fısıltı halinde konuştuğunu duydu. Yapacağı şey çok çirkindi, ama yapmak zorundaydı. Ayakuçlarına basa basa yatak odasına doğru gitti ve kapıya kulağını dayayıp dinledi.

«Çok kötü durumda. Anlıyorsun ya, akıl almaz şeyler söylerse ona aldırma. Onun için ne

büyük bir şok olduğunu tahmin edersin... Ne kadar minnettar kalacağımı bilemezsin, Ted. Çok güç durumdayım... Şu sıra ancak sen yardım edebilirsin. Onu burada tutarım.»

Demek böyle. Sanki diline biber sürülmüş gibi ağzında bir acılık hissederek hemen daireden çıktı, koridordan geçip asansöre girdi.

12

Vitrinlerin önüne birikmiş gülen çocuklar, gülümseyen anne babalar arasından kendine yol açarak Beşinci Bulvardan güneye yöneldi.

Onu burada tutarım. Onu burada tutarım. Bu ihanet sözcükleri kafasında dönüp duruyor, sanki onunla alay edercesine her adımına eşlik ediyordu.

Babası Max Halman'ı öz çocuğu gibi severdi. Mary Halman'ın ölümüyle on sekiz yaşında bir an ortada kalan delikanlıyı korumasına almıştı. Ona sevgi göstermesinin yanı sıra, Mary Halman'dan kalan parayı da akıllı yatırımlarda kullanarak Max'a hem duygusal, hem de parasal açıdan büyük bir güvence sağlamıştı. Harvard'da idari bilimler ve hukuk öğrenimi gördükten sonra, babasının bir iki nüfuzlu kişiyle görüşmesiyle Max Dışişlerine girmişti. Zekâsı ve doğal yeteneği sayesinde Washington'un karmaşık çevresinde sivrilmeyi başarmıştı. Bu a-

rada bir hata yapmıştı... Yirmi beşinde yanlış biriyle evlenmiş, ama otuzunda boşanarak hatasını düzeltmişti. Bu özellikten geri kalan tek güzel şey, şimdi Massachusetts'de bir yatılı okulda okuyan on yaşındaki oğluydu.

Yağmur altında buz kesilmiş bedeni, iki yıl önce Max'la yaşadığı ihtiraslı geceyi anımsayınca bir an ısınır gibi oldu. «Aslında çok geç kaldık,» demişti Max daha sonra. «Sekiz yıl önce niye düşünemedik?» Oysa şimdi... Gözlerinden akmaya başlayan gözyaşlarıyla yüzüne vuran yağmur suları birbirine karıştı.

Lobideki kısa boylu tıknaz adam, uzun boylu kadını gözden kaybetmemek için oflaya puflaya, bir kuğunun peşinden giden bir ördek gibi paytak paytak koşturuyordu arkadan.

Judith uzun yürüyüşü sırasında bir kez bir mağazanın önünde durup, Noel için ışıl ışıl süslenmiş kartonpiyer kuklalara baktı. Pullu gece elbiseli kadın kuklalar ve onlara eşlik eden şık giyimli erkek kuklalar. Müşteri çekmenin başka bir yolu. Şu dünyanın temeli yalan dolan... Başka bir vitrinde de bir erkek kukla kendi boyuna uygun bir piyanonun başına oturmuş, tuşlara basıyor, bir Strauss valsinin notaları kristal tanecikler gibi dışarı yayılıyordu.

İki yaşındaydı. Babası Scarlatti'yi çalıyordu... inip yükselen sesler ve uyumlu hareketler... Sonra piyanonun taburesine konan yastıklar, kucaklanıp tabureye oturtulması ve babasının yardımıyla küçücük parmaklarının kocaman tuş-

lara uzanması. Piyanoyla tanışması böyle olmuştu.

Derin derin içini çekerek kör gibi vitrinin önünden çekilince, beyaz yaka ve kol ağızları kirden grileşmiş kırmızı elbiseli bir ihtiyarla burun buruna geldi. Elindeki çanı habire aşağı yukarı sallayan adamın yüzünde zoraki, bıkkın bir gülümseme vardı. Hemen ayağının dibindeki teypten bir ilahiyi rock tarzında söyleyen bir kadının çatlak sesi yayılıyordu.

Judith hemen oradan uzaklaştı. Biraz arkada duran kısa boylu, tıknaz adam, bu kısa duraklamanın sağladığı dinlenmeyle hızla peşinden yürüdü.

Beşinci Bulvarla Otuz Dördüncü Caddenin köşesindeki büyük bankanın basamakları buz tutmuş gibiydi. Bu dondurucu yağmur kara çevirirse uçak seferleri etkilenir miydi?

«Bu çeklerin hepsini bozdurmak istediğinizden emin misiniz, Bayan Weber?» diye sordu genç veznedar.

«Evet, hepsini,» dedi Judith kararlı bir sesle ve çekleri imzalamaya devam etti.

Adam içini çekerek parayı saymaya başladı, arada bir başını kaldırıp karşısındaki kararlı, solgun yüze bakıyordu. Kadın herhalde biraz kaçıktı.

Judith vezneden uzaklaşıp kalın zarfı çantasına koyarken kendisini gözetleyeni fark etti. Cam bölmeli fuayedeki adam fark edilmemek için pek de çaba harcamıyordu. Ellerini trençkotunun cebine sokmuş, yakalarını kulağı-

na kadar çekmiş, şapkasının siperliğini iyice öne indirmişti. Güneş gözlüklerinin -kış ortasında, bu havada- ardından, sözde tavanda bir yeri inceliyordu. Bu adamın «onlar» denilen kuvvete bağlı olup olmadığına ilişkin en ufak bir belirti olmamasına karşın, Judith birden fikrini değiştirip Alman Marklarını havaalanında almaya karar verdi. Sonra bir karara daha vardı. Ellerinin titremesine, kalp atışlarının sıklaşmasına aldırmaksızın doğruca adamın yanına gitti ve gözlerinin içine baktı. Yakından bakıldığında adamın hiç de korkutucu bir hali yoktu. Tersine, oyun oynayan bir çocuk gibiydi. Pekala, o da oyuna katılacaktı.

«Şimdi Penn İstasyonuna gidiyorum,» dedi adama. «Olur ya, kalabalıkta belki birbirimizi kaybederiz ,beni nerede bulacağını söylemek istedim.»

Adam kafasını kabuğuna geri çekmek isteyen bir kaplumbağa gibi başıyla garip hareketler yaptı, sesini çıkarmadı. Judith onun yanından ayrıldı. Soğuk bakışları, güneş gözlükleriyle kendini bir şey sanan adamın üzerine gitmek ona belli bir rahatlık ve güven verdiyse de, aslında yaptığı çocukça bir şeydi.

Penn İstasyonuna vardığında, burada daha önce yaptıklarını tersinden yapmaya başladı. Önce tuvalete gidip sütyeninden anahtarı çıkardı, sonra emanet dolabına gidip valizi aldı. Sonra da elinde valiz, ağır ağır taksi durağına doğru yürüdü. Bir ara durup, neşeyle kahkaha içinde, kendi âlemlerinde, gürültü patırtıyla yürüyen bir

grup gence yol verdi. Kayakları, batonları omuzlarında ,ellerinde, kayak başlıkları başlarında uzaklaşan gençler ona geçmiş Noelleri anımsattı... İsviçre Alplerinin geniş pistleri... parlak güneş altında uzanan kör edici beyazlık. Canlı, neşeli haliyle babasının onu acemi pistinde yüreklendirişi. «Hadi bir daha deneyelim!» Yalnız bir kere Alman sınırında kahkahaları kesilmiş, dalgın gözlerle önünde uzanan manzaraya uzun uzun bakmıştı.

Ancak koyduğu kesin tabular sayesinde, babası yaşamını sürdürebilmişti. Avrupa'ya yapılan yolculuklar kesinlikle Almanya ve Hollanda atlanarak yapılırdı. Heildelberg'den hiç söz edilmezdi. Çekoslovakya diye bir yer yoktu. **Çıkarmadan sonra kendimi Alman sınırında, küçük bir Hollanda kasabasında buldum.**

Mektup orada, dedi Judith öfkeyle kendi kendine, onu bulmamı bekliyor. Annesiyle Max bunu hasta bir dimağın fantezisi olarak nasıl görebiliyorlardı?

Taksinin kapısını açmak üzereyken, gözleri neredeyse kendiliğinden peşindeki adamı aradı. İşte oradaydı. Şişman adam önünde duran üç kişiyi kendine siper etmişti ,ama pek becerememişti. Judith ona doğru seslendi. «Aynı yöne gittiğimize göre, taksiyi paylaşabiliriz.»

Adam irkilerek yine boynunu garip şekilde içeri çekti, ama Judith'in meydan okurcasına beklemesi, sıradaki insanların huzursuzca kımıldanmaları karşısında, çaresiz öne çıkıp taksiye bindi. Sessizce ve özenle eldivenlerini çıka-

rıp ceplerine soktu, pardösüsünün üst düğmesini açtı, şapkasını kucağına koydu.

Judith adamın küçük ve oldukça ince ellere sahip olduğunu fark etti. Bu ellerin bir insana işkence yapabileceğine inanmak çok güçtü, ama artık hiçbir şeyden emin olamıyordu.

Şoföre Beşinci Bulvardaki B. Altman's mağazasına gitmesini söyledi. «Orada Noel alışverişini yapabilirsin,» dedi adama. Ve ben de kalabalıkta kaybolurum, diye düşündü. Göz ucuyla bakınca, adam için için gülüyor gibi geldi ona.

«Dostun Bay Smith nasıl? Onsuz, sensiz ya da peşimde biri olmayınca kendimi biraz yalnız hissediyorum artık. İnsan bazı şeylere alışınca, yokluğunda arıyor.»

«Soğukkanlı bir kadınsınız, Bayan Weber. Hakkınızı vermek gerek,» dedi adam büyük bir ciddiyetle. Biçimsiz vücudunun tam tersine melodik, kulağı okşayan bir sesi vardı.

Judith, «Evet,» dedi dişlerinin arasından ve öksürdü.

«Fena üşütmüşsünüz. Şapka giyseydiniz, iyi ederdiniz. Açık baştan çok ısı kaybedilir, biliyorsunuz.»

«Hayır, bilmiyorum.» Konuşmanın bu şekle dönüşmesi onu biraz şaşırtmıştı. Elini başına götürünce, saçların ıpıslak olduğunu anladı. Şapkasını unuttuğuna değil de, bunu nasıl fark etmediğine şaştı. Ondan bir parça, hâlâ Max'ın dairesinde duruyordu.

«Etrafta grip salgını var. Dikkat etmelisiniz.»

Çantasından çıkardığı mendiliyle ıslak saçlarını kurulamaya başladı Judith. «Benim sağlığım sizi gerçekten ilgilendiriyor olamaz, değil mi? Hasta olup yatağa düşmem daha çok işinize gelir.»

Adam yine sinsi sinsi gulümseyip göz ucuyla ona baktı. Bir dişi altındı. «Bence şimdi yatakta olmanız gerekırdi,» dedi. «Ama, tabii, size kalmış bir şey.» Gulümsemesi yayıldı, bakışları bayağılaştı. «İster yatakta olun, ister dışarıda ,sizin hakkınızdaki her şey bizi ilgilendirir, Bayan Weber.» Güneş gözlüklerini çıkarıp Judith'in açık çantasına, sonra da valizine baktı.

Kasten yapmıştı bunu. Kendi güçlerini, onun güçsüzlüğünü anımsamak için. Bu bir gerçek, onlarla bu tür oyunlara girişemeyecek kadar savunmasızım, diye düşünmekten Judith kendini alamadı. Eğer fikirlerini değiştirip beni durdurmaya kalkarlarsa, nasıl karşı koyabilirim?

«Max Halman'ı neyle tehdit ettiniz?» diye sordu. Bunun çocukça bir soru olmasına aldırmıyordu, yalnızca adamın tepkisini görmek istiyordu.

Adam yeniden güneş gözlüklerini takmadan önce, gözlerini masumca açtı. «Tehdit mi? O çok bağımsız bir insan. Arkadaşınız Max Halman'la ilişkimiz yok... olağan haberalma ilişkilerinin dışında yani. Bizler sırlarımızı kimseyle paylaşmayız, onun bölümüyle pek ilişkimiz ol-

maz. Eğer size yardım etmek istemediyse, geçerli bir nedeni olmalı.»

Judith soruyu sorduğuna pişman olmuştu. Adamın sözleriyle içinde büyük bir boşluk hissetmişti ve acısını göstermemek için başını pencereden yana çevirdi. «Ne zamandan beri peşimdesiniz?» diye sordu konuyu değiştirmek için.

«Otelden çıktığınızdan beri.»

«Evli misiniz?» diye sordu, pencereden dışarı bakmayı sürdürerek.

Kısa bir duraksamadan sonra, «Evet,» dedi adam.

«Çocuklarınız var mı?»

Bu kez adamdan yanıt gelmedi.

«Hiç geceleri kâbus gören birine yardım ettiniz mi? Onu kâbustan kurtarmaya, yatıştırmaya çalıştınız mı? Bir çocuğu... bir yetişkini? Ya da çaresiz ...onun acı çekmesini izlemek zorunda kaldınız mı?»

Yine yanıt gelmedi. Judith ona doğru döndü. Adam sabit gözlerle karşıya bakıyordu. Yüzünde ter tanecikleri belirmişti. Niye bunları söylemişti adama? Belki hedefi bulur diye karanlığa bir kurşun mu sıkmak istemişti?

Adam duvar gibi sessizdi ve Judith'in söyleyecek başka şeyi kalmamıştı. Taksi adım adım ilerleyerek sonunda mağazanın önüne gelebilmişti. Bu arada adam soluk mavi bir mendille yüzündeki teri kurulamış, yine o sır vermez haline dönmüştü.

Şişman adam arabadan indi ve pardösüsü-

nün düğmelerini ilikledi. «Arabaya aldığınız için teşekkür ederim. İncelik gösterdiniz. Ama ücreti siz ödeseniz daha iyi olur,» dedi resmi bir ifadeyle. «Benden çok daha fazla paranız var.» Eldivenlerini eline geçirdi, şapkasını sıkıca başına oturttu.

«Kuşkusuz bundan da haberiniz var, değil mi?» diye Judith mırıldandı.

Şoföre ücreti ödedi. Buz gibi yağmur altında, bir süre ne yapacaklarını bilemezmiş gibi karşılıklı durdular. Protokol nasıl acaba, diye Judith aklından geçirdi. Takip eden mi, edilen mi ilk önce ayrılır?

Judith'in çantası hâlâ açık, kolunda sallanıyor ve içindeki kalın zarf rahatlıkla görülüyordu. Adamın zarfa takılıp kalmış bakışlarını yakaladı. Valizini yere koydu, çantasını tutarak içindeki zarfı bir kenara itip bir kâğıt mendil çıkardı.

«Kendinize ne diyorsunuz?» diye sordu adama, adınız ne yerine.

Adam hafiften gülümseyerek yine boynunu kıstı.

«Ne aptalca oyun bu,» dedi Judith bıkkınlıkla. «Sakın Smith demeyin. O zaten kullanıldı.»

«Doe'ya ne dersiniz?»

Judith sesindeki alaya aldırmadı. Adamın gözlerinin yine çantaya dikildiğini görünce para zarfını tuttu. Elini kâğıt paraların üzerinde gezdirirken, insan öğrenmesi gereken dersi öğreniyor, diye düşündü.

«Bu kalabalıkta birisini izlemek çok güç olmalı, Bay Doe. New York'da normal bir günde bile yeterince kalabalık oluyor, hele Noelde... Peşinde olduğunuz kişinin izini kaybetmek çok doğal olsa gerek.»

Pazarlığa oturan alıcıyla satıcı gibi, başları birbirine doğru eğildi. Judith zarftan kâğıt paraları çıkarırken, dondurucu rüzgâra rağmen adamın üst dudağında yine ter tanecikleri belirmeye başlamıştı. Dört tane ellilik. İki yüz dolar bir günlük çalışma ya da çalışmama için fena para sayılmazdı. Adam kolunu kaldırıp dudaklarını sildi.

«Mağazadan içeri girdikten sonra, üç çıkışın herhangi birinden çıkıp bir taksiye atlar, kaybolabilirim. Hiç kimse de beni gerçekten kaybetmediğinden kuşkulanmaz. Çünkü çok doğal bu... en iyilerin bile başına gelebilir, değil mi?» dedi Judith.

İki yüz doları adama doğru uzatıp çantasını kapamak üzereydi ki, adamın gözlerinin hâlâ zarfta olduğunu gördü.

Adam, «Orada daha çok para var...» dedi tatlı sesiyle. Pazarlık henüz bitmemişti.

«Ne kadar, söyleyin, ne kadar?» Judith'in sesi sertti. «Üç yüz? Dört yüz?»

Adam hızlı bir hareketle eldivenli başparmağını gösterip aynı hızla elini cebine soktu. Judith omuz silkti. Daha fazla isteyebilirdi. Soğuktan uyuşmuş parmaklarla parayı sayıp verdi. Para adamın elinde bir anda kayboldu. Ju-

dith valizi yerden kaldırdı, gitmek için geri dönerken adam onu sıkıca kolundan kavradı.

«Bir pazarlık yaptık!» dedi Judith öfkeyle dönerek. «Ve anlaştık!»

«Ah, evet, anlaştık. Yalnızca size biraz öğüt vermek istedim. Fiyata dahil.» Çirkin yüzünü onunkine yaklaştırdı. Patates gibi burnunun ucunda bir yağmur damlası sallanıyordu. «Bu işin tehlikesi hakkında bir fikir edinmişsinizdir sanırım. Babanıza olanlardan sonra. Size öğüdüm şu, mektubu Smith'e verme akıllığını gösterin. Sizin yerinizde olsam başka birinin eline geçmesine izin vermezdim.»

«Mektup bende değil. Smith size bunu söylemedi mi, yoksa birbirinizden de mi sırlarınızı gizliyorsunuz? O başka birine gelince... neden söz ettiğinizi hiç anlamadım.»

«Yoo ,o kadar saf değilsiniz.»

«Belki.» Ani, sert bir hareketle kolunu adamdan kurtardı. «Akşamları rahat uyuyor musunuz, Bay Doe? Sizi hiç anlamıyorum... hiçbirinizi... Niye bana karşısınız? Soyut adalet anlamsızdır. Babam ona bir anlam vermeye uğraşıyordu...»

«Her şey siyah ve beyaz değildir, Bayan Weber.» Adamın sesi tekdüze ve biraz öfkeli gibiydi.

«Bazen öyle olmaları gerekir.»

«Bu kadar inatçı olmanız çok yazık.»

«Orasını bilemem, Bay Doe. Yapmam gereken bir şey var ve yapacağım.» Soğuğu iyice

hissetmeye başlamıştı, adamın yanından ayrılıp basamaklara yöneldi.

Melcdik sesi yine duydu. «Yaşamınıza daha fazla değer vermelisiniz, Bayan Weber. Max Halman gibi...»

Judith basamaklarda durup geri döndü ve adamın bilgiç bilgiç başını sallayıp gülümsediğini gördü.

«Max Halman'ın babanızınki gibi bir son istediğini düşünmüyorsunuz ya? Onu neyin beklediğini çok iyi biliyor. Niçin size yardım etmekten kaçındı sanıyorsunuz?» Elini ona doğru sallayıp ekledi. «Sizin yerinizde olsam bir şapka alırdım.»

Böl ve fethet... eski taktik.

Ayaklarını sürüyerek basamaklardan çıkıp mağazaya girdi. Bu bir düşman propagandası. İnanmamalıyım, inanmayacağım. Max düşüncesini hemen kafasından silip attı. O aklına gelince içinde büyük bir boşluk hissediyordu. Bir sevdiğinin ölümünden sonra ikinci bir üzüntü onun için yıkım olabilirdi.

Hiç arkasına bakmaksızın mağazanın ana koridorundan Madison Bulvarı çıkışına doğru hızla ilerlemeye başladı. Çirkin bodur parayı büyük bir açgözlülükle kabul etmişti. Yine de Judith adamın anlaşmaya sadık kalıp kalmayacağını kestiremiyordu, ama aldırdığı da yoktu.

Mağazanın içi müşteriden geçilmiyordu. İnsan seli bir tezgâhtan öbürüne, içeride çalan Noel melodileriyle uyumlu, sanki bir akıntıya kapılmışcasına akıyordu. Tavana asılı ışıl ışıl süs-

ler baş hizasına kadar iniyordu ve yakındaki bir tezgâhtan pahalı parfümlerin tatlı, çekici kokusu yayılıyordu.

Birden ona soğuk bir şey dokundu sanki ve yavaş yavaş tüm bedenini sardı, onu alıp çok öncelerinin başka bir dünyasına götürdü. İçinde yaşadığı an, geçmişte boğulmuştu. Artık mağazadaki güzel parfüm kokuları yerine, tıpkı Leah gibi iğrenç kokular duyuyordu. Gece gündüz demeden yanan, ama hiç ısı vermeyen, içine atılan o korkunç yakıtıyla ateşi canlanan fırının uzun bacalarından çıkan dumanın iğrenç kokusu... Kulağına bir orkestranın sesi geliyordu... beyaz gömlekler ve mavi etekler içinde, Strauss ve Lehar'ın oynak, canlı müziğiyle binlerce çıplak ayağı ölüm duşuna yönelten güzel kızlar... aynı akıbetin kendilerini de beklediğinin bilincinde, boş, anlamsız gözlerle şarkı söyleyen kızlar...

Judith kafasında canlandırdığı kızlar kadar boş gözler ve ölü gibi benizle çıkış kapısından kendini dışarı attı. Müşterisi inmek üzere olan bir taksi görüp atıldı ve arabanın içine daldı.

«Bu da ne demek?..» Müşteri dönüp Judith'in yüzünü görünce sözünün gerisini getiremedi.

«Bayan, görüyorsunuz, bu araba için kuyrukta bekleyen çok kişi var,» dedi şoför başını sallayarak. «Bu kentte bu yüzden adamı linç ederler.»

«Doğru,» dedi Judith cılız bir sesle. «Beni Kennedy Havaalanı, Lutfhansa terminaline götü-

rür müsünüz, lütfen.» Sonra yine o yalnız, özel dünyasına çekilip valizden Lawrence'ın kitabını çıkardı ve babasının hikâyesinin üçüncü bölümünü okumaya başladı.

13

Deniz ve Sardunya... Coşkunluk Akımı... (*) İnsancğlunun ıstırabını dile getiren bir bölüm...

> «Umut ölümsüzdür...» Ne aptalca laf! Ah, evet, Franz gelene dek birkaç gün için umut beni yeniden yaşama bağlamıştı, ama sonra hiç dönmemecesine uçup gitti ve yerini umutsuzluğa, kedere bıraktı. Bu da yaşamdan alınan tadlarla, zevklerle olan bağlarımı tümüyle kopardı. Eğer kızım Judith ve onun yardımı olmasaydı, yaşam benim için yaşanılmayacak kadar değersiz olurdu.

Judith burada hayretle başını kitaptan kaldırdı. Babası bununla ne demek istemişti? Kuşkusuz annesi, Andrew ve dostları da ona yardımcı olmuştu. Neden sadece ondan söz ediyordu? Bir an bu kelimelerin altında ezildiğini his-

(*) On sekizinci yüzyılın ikinci yarısında, Alman edebiyatında Sturm und Drang (Fırtına ve Hamle) dönemi

setti. Suçluluk duymasına karşın, bu kelimeleri kabullenemedi. Acaba gerçekten babasını tanımış mıydı? Ailesinden gizlediği başka daha ne sırları vardı?

Her şeye rağmen yaşam sürüyordu. Birliğim ayrıldıktan sonra, Hollanda'nın bir köşesindeki o küçük kasabada Franz'ı beklerken kitap okuyarak, yürüyüşlere çıkarak olabildiğince dinlenmeye çalıştım. Kasabaya ancak vahşi savaş haykırışlarından sonra görülen ölüm sessizliği egemendi. Hollanda taşralıları -ne harika insanlardı!- savaşın yıkıntılarını vargüçleriyle onarmaya başlamışlardı bile.

Yürüyüşlerim sırasında kasabanın dışına, kırlara çıkıyordum. Bir keresinde bir tepeden Alman sınırına bakarken, güzel vadisinde uzanan Aachen'i seçebildim. Aix-la-Chapelle, Şarlman'ın doğum yeri. Onun zamanında burası Batı kültürünün bir merkeziydi. O debdebe neredeydi şimdi. Ekimde on gün süren şiddetli çarpışmalar sonucu kent düşmüştü ve kuvvetlerimizin ele geçirdiği ilk önemli Alman kentiydi. Ama işgal edildiğinde harabeden farksızdı. On ikinci yüzyıldan kalma Saint Foillans Katedrali, on dördüncü yüzyıldan kalma Saint Nicholas Katedrali yıkılmıştı. On beşinci yüzyıl Saint Paul's Katedrali yoktu. Onların görkeminden geriye toz toprak içinde moloz yığınları kalmıştı. Kaderin bir cilvesiyle, Şarlman'ın kendi katedrali ayak-

ta kalmıştı yalnızca ve bulunduğum tepeden göğüse yükselen sivri kulesini görebiliyordum. Hâlâ bu kasvetli yerde yaşayan ve molozların arasındaki deliklere girip çıkan bazı insanları da seçebiliyordum. Telaş ve tedirginlikle inlerine koşuşturan gece hayvanlarına benziyorlardı. «Zavallı ölümlüler, dünyayı nasıl da birbiriniz için çekilmez yapıyorsunuz.»

Bob yeni karargâhımızda işlerin nasıl gittiği hakkında rapor vermek için geri geldi. Savaş hakkında da bilgi verdi. Kendi özel savaşımla kafam o kadar doluydu ki, öbür savaşı unutmuştum. Bob yeni taktığı yüzbaşı demirlerini gururla taşıyordu. Zavallı Bob! Kendine güven ve saygı konusunda hiçbir zaman güçlü olamamıştı. Sanırım yüzbaşı demirleri bunda ona yardımcı oldu. Yanıma geldikten sonra gitmek bilmedi. Geri dönmesini istedim, ama kafamı kurcalayan kötü düşüncelerden uzak durabilmem için bir arkadaşa ihtiyacım olduğunu söyleyerek gitmemekte diretti. Samimi olduğuna pek inanamadım. Duygusal, yardımsever biri olduğu pek söylenemezdi. O sıralar sadece işten kaytarmak için böyle hareket ettiğini düşünmüştüm. Savaş çok uzun sürmüştü ve çoğu kişi, aksi halde sorumluluk yükleneceğinden, bu tür davranmayı tercih ediyordu.

Franz'ın bana anlatabileceklerinin korkusunu içimden atabildiğim saatler, or-

gun başında geçirdiğim saatlerdi. Kuytu bir yerde, mükemmel bir orgtu, onu şans eseri bulmuştum. Çalarken Leah'yı yanımda hissediyor ve orgun başına eğilmiş, yumuşak saçları yüzünü çevrelemiş, uzun narin parmaklarıyla bana eşlik ediyormuş gibi gözümde canlandırıyordum. Bach bir daha kulağıma hiç o zamanki kadar güzel gelmedi! Bana bu olanağı, konuğu olduğum sevgili dostum Cornelius Steen sağlamıştı. Merak ediyorum, o olsun, diğer dostlarım olsun ,sevgili biraderler olsun müziğin benim için ne demek olduğunu anlamışlar mıydı? O birkaç gün, karanlıkta geçen ve yakında tümüyle karanlığa gömülecek olan günlerimde bir an yanan ışık olmuştu.

Sonunda Franz yarı ölü olarak geldi. Onu hâlâ ayakta tutan tek şey yaşama isteğiydi.

«Leah..» Karımın adını sanki içimden bir şeyler koparcasına söylemiştim ve soru olduğu kadar yanıttı da. Franz bir şey demedi. Zavallı, hayaletten farksızdı, konuşacak gücü yoktu. Yalnızca o ürkütücü gözleriyle bakıp başını iki yana salladı. Bunu yapmasına da gerek yoktu aslında. Çünkü cevabı biliyordum. Başından beri biliyordum.

Burada üçüncü bölüm bitiyordu. Judith kitabı kapatıp kucağına koydu ve solgun yüzünü

camdan yana çevirdi. Akıp giden araba seline bakarken yüzünde katı, inatçı bir ifade belirdi.

Hatalısın, Max ve sanıyorum hatalı olduğunu sen de biliyorsun. Babam mektubu belki toprağa gömdü, belki çoktan ölmüş birine verdi, ama adalet yerini bulmak için bekliyor. Orgun ve Cornelius Steen adında bir dostun olduğu yerde... ve mektubunda.

Org... özel bir şey. Ancak bir katedralde olabilir. Hollanda'da küçük bir kasabada mı? Maastricht'de mi? Yoo, hayır. **Kuytu bir yerde.** Maastricht'de tarihi bir katedraldeki bir org için hiç de kuytu yerde denemez.

Ya Cornelius Steen? Acaba savaş sırasında kaç yaşındaydı? Hâlâ yaşıyor mu? Eğer yaşıyorsa onu bulacaktı. Eğer öldüyse ailesinden, arkadaşlarından onun savaş sırasındaki yaşamını bilen birileri olmalıydı.

Şimdi işe başlamak için elinde birkaç ipucu vardı. Kendine güveni yerine geldi, ama aynı anda kendini pek yorgun hissetti. Başını arkaya dayayıp gözlerini kapadı. Hikâyenin geri kalanını uçakta okuyacaktı.

14

«Önemli olan tek şey, Sheila, onu bulmam, başka bir şey değil. Nereye gittiği hakkında sen bir şeyler biliyorsun sanmıştım, ama madem bilmiyorsun önemi yok. Ben bir yolunu bulurum.

Bulmak zorundayım.» Max buraya gelmesinin boşuna olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu. Boşa geçen bir zaman... Aksi gibi boşa geçirecek hiç zamanı yoktu. «İşi güçleştiren şey, Leo'nun Judith'i buna hazırlamış olması. Aylarca...»

«Aylarca mı? Bir şeyden haberin yok, Max. Ne ayı, yıllarca... azar azar, akıllıca dozlarla. Ah, elbette şu an peşine düştüğü araştırmayı demek istemiyorum. O işin son aşaması. Tâ çocukluğundan beri... Leo'nun doktorun yaşadığını öğrenmesinden çok önceleri ...sürekli kıza Leah' yı anlatır dururdu... güzelliğini, eşsiz yeteneğini, ayrılışlarını, Prag'ı, tutuklanışını... kısacası bu korkunç hikâyenin her anını...»

«Sheila, bütün bunları anlıyorum...»

«Hayır, anlayamazsın. Ben onlarlaydım ve bunları yaşadım.»

Ve Sheila Weber kimi zaman ellerini iki yana açarak, kimi zaman kenetleyerek odada ileri geri yürüye yürüye, makine gibi konuşmaya başladı.

Max şöminenin yanında durmuş ona bakıyordu, ama söylediklerini pek dinlemiyordu. İçinde sanki bir tanıdık yere ait değilmiş, bir yabancıymış gibi bir duygu vardı. Yağmurluğunu çıkarmamıştı ve omuzlarının ıslaklığını, soğukluğunu hissediyordu. Gözleri yorgunluktan gölgelenmiş, yüzündeki çizgiler belirginleşmişti. Parmakları arasındaki yakılmamış, şekli bozulmuş sigarayla oynayıp duruyordu.

Divanda Andrew Weber'le karısı Betty yan

yana oturuyorlardı. El ele tutuşmuş iki masum genç, şaşkınlık içinde sessizce büyükleri izliyorlardı. Keşke burada olmasaydılar, diye düşündü Max. Ya da Sheila artık konuşmayı kesse. Leo Weber'in ölümü hakkında Andrew'le karısının ne kadar bilgileri vardı? Herhalde olayın dış görünüşünü biliyorlardı. Yangın yüzünden. Sheila'nın tatsız durum yaratmama konusundaki titizliğini bildiğinden, onlara gerçeği söylemiş olduğunu sanmıyordu.

Belki bininci kez, telefon ederken Judith'i odada yalnız bırakma aptallığını nasıl gösterdiğini kendine sordu. Onun o kararlı halini gördükten sonra, hangi akla hizmet divanda öyle uslu uslu yatıp dinleneceğine inanmıştı?

«Onunla çok tartıştım,» diyordu Sheila Weber ince sesiyle. «Bir çocuğun kafasını böyle korkunç şeylerle doldurmanın doğru olmadığını söyledim, onu korkutmaktan başka bir şeye yaramayacağını anlatmaya çalıştım. Ama Leo laf anlayacak durumda değildi ki. Suçluluk duygusu mu ya da her neyse bilemiyorum, içine işlemişti, söküp atamıyordu. Andrew çok küçüktü. Benden de pek hayır yoktu. Sanıyorum...» Bir an duraksadı, sonra dürüstlükle açıkladı. «Evet, kıskanıyordum. Hoş zaten bu konu benim altından kalkacağım bir şey değildi. Ona sürekli bunu unutmasını, kafasından atmasını söyleyip durdum. Kendi kendini yemek neye yarayacaktı? Benden yüz bulamayınca, bu kez Judith'e döndü. Eninde sonunda bu olacaktı. Öylesine birbirine yakındılar, öylesine birbirlerine

benziyorlardı ki...» Bir an durdu, sonra alçak sesle sürdürdü. «Günlerimiz hep kötü geçti demek istemiyorum. İyi günlerimiz de oldu, hem de daha çok. Bu konu her zaman aramızda değildi. Ama niye, niye insan hep kötüyü anımsar ki?..» Sesi titredi, hıçkırdı, genç Andrew oturduğu yerden sıçrayıp kadının omzuna kolunu doladı.

«Böyle konuşup durmanın ne anlamı var?» Genç adamın mavi, yuvarlak gözleri öfkeyle Max'a çevrildi. «Polis gerekeni yapıyor. Babam...» Sesi kısıldı, ama bir soluk alıp kendini toparladı. «Bu hepimiz için büyük bir darbe oldu. Judith'le konuştum. Fikrini değiştirmesi için ona bir şans tanıdım, ama her zamanki inatcılığıyla... her neyse... madem bu aptalca işe kalkışmak istiyor, bırakalım ne hali varsa görsün. Artık kendi kendine karar verebilecek yaşta.»

Max kendini tutamayıp ona doğru yürüdü. «Anlamadığın şeyler hakkında konuşma!»

Genç adam beklemediği bu tavır karşısında afallayıp sustu. Sheila Weber telaşla araya girdi. «Ah, Max... Andrew...»

Max hâlâ öfkesi burnunda, başını salladı, «Kusura bakma, Andrew,» dedi. Andrew de başını sallayıp kendisinin hatalı olduğunu geveledi.

Andrew Weber annesinin âdeta kopyasıydı. Tıpkı onun gibi ince ve narindi. Aynı yumuşak bakışlara ve tatsız konuları musluk kapatırmış

gibi rahatlıkla kapatma özelliğine sahipti. Max sık sık, Leo'ya oğlunun değil de, kızının bu denli benzemesinin ne ilginç olduğunu düşünmüştü. Ne yazık, diye aklından geçirdi, ama sonra hemen fikrini değiştirdi. Judith'i olduğu gibi seviyordu.

«Sanıyorum,» diyordu Betty, «Olabildiğince sakin, normal davranmaya kendimizi zorlamalıyız. Bu Sheila için de, hepimiz için de daha iyi olacak.»

Genç kadının tatlı, çokbilmiş sesi Max'ın sinirine dokundu. Sheila için daha iyi olacak... Elinde tuttuğu sigarayı yaktı, sonra sert bir hareketle şömineye attı ve kapıya doğru yürüdü, çünkü konuşursa kendini tutamayacağından korkuyordu. Dünden beri, kontrol edemediği görünmez bir güç onu yönetiyordu. Bu onun doğasına tamamen aykırıydı, bundan nefret ediyordu, ama yine de o güce boyun eğiyordu. Böyle yapmak zorundaydı... Judith için.

«Max, bekle, lütfen,» diye Sheila seslendi. «Andrew, bana bir iyilik yapsana... Sen ve Betty sandviçle koyu bir kahve yapın. Eminim hepimizin ihtiyacı var. Buzdolabına bakın, olanlarla bir şeyler ayarlayın.»

«Çok iyi fikir!» Betty yapacak bir şey bulma coşkusuyla yerinden fırladı, Andrew'i elinden tutup itiraz etmesine fırsat vermeden mutfağa doğru sürükledi.

İkisi kapının ardında kaybolduklarında, Sheila hemen Max'ın yanına gidip elini uzattı. Max soğuk ama titremeyen eli tuttu.

«Max, lütfen bize kızma. Hepimiz büyük bir gerilim içindeyiz. Sanıyorum hepimizden çok da sen bu durumdasın. Böyle şeyler görmeye alışkın değilim... böylesine sert, öfkeli. Anlıyorum, tabii» Hafifçe Max'ın yanağına dokundu. «Titriyorsun,» dedi hayretle. «Seni tutmayacağım. Yapmak gereken şeyler olduğunu biliyorum. Eğer o mektup gerçekten varsa, Judith'in eline geçmemeli, değil mi? Bunu istemiyorsun kuşkusuz?»

«Bunu nasıl bana sorabiliyorsun? Judith bu sabah otelden ayrıldığından beri onu arıyorum... aklıma gelen her yere telefon ettim. İzine bile rastlayamadım. Sanki daha önceden bunun provasını yapmış, adım adım planlamış gibi...»

«Sence öyle olamaz mı?» diye sordu Sheila acı bir sesle. «Yani Leo ne olur ne olmaz diye bu konuda da onu...» Başını iki yana sallayıp bir an boş gözlerle pencereden sevimsiz gri gökyüzüne baktı. Sonra mırıldanırcasına konuştu. «Ona bir korkak olduğumu söylemiştim. Yalnızca kendimi düşünüyordum. Onu burada istemedim. Bunu biliyordu. Bilerek gitti.»

«Seni anlıyor, Sheila.» Judith, Sheila'dan ve benden yediği darbelerden sonra şimdi kimbilir ne halde, diye düşündü acı acı.

«Beni anladığını biliyorum. Asıl dayanılmaz olan da bu. Ayrıldığımız sıralarda Leo da anlamıştı. Ama yapması gerekeni yapmak zorundaydı. Şimdi de Judith, aynı onun gibi, kafasına takmış. «İlahlar şimdi kimin canını alacak...»

«Lütfen, Sheila, melodramatik sahneler yaratma. Kaybedecek zamanımız yok. Leo'nun son zamanlarda pek akla yatkın hareket etmemesi bir yerde doğal. Onca yıl acı çektikten sonra, Wallner'ın hâlâ yaşadığını öğrenmesinin yol açtığı şok korkunçtu... ama Judith gerçekleri görebilmeliydi.»

Sheila Weber sanki onu duymamışcasına, dalgın dalgın mırıldandı. «Beyni yıkanmıştı... Babasını öyle seviyordu ki, onun söylediği her şeyi kabul edebilir, onun için her şeyi yapabilirdi.»

Bir an Judith'in otel odasında bembeyaz bir yüzle, «Ona söz verdim,» deyişi gözünde canlandı Max'ın ve aynı anda kafasında bir şimşek çaktı. Bir kurban mı? Bu olabilir miydi, Leo bilinçaltı onu buna mı hazırlamıştı? Hemen kafasından bu düşünceyi fırlatıp attı. İşi melodramatikleştiren asıl sensin, dedi kendi kendine. Ah, Judith'in gitmesine fırsat vermemiş olsaydı bunlar hiç... Karşısındaki zarif kadına baktı ve içinde bir öfke, tiksinti duygusu uyandı. Altın kafesinde yaşayan şu aciz kadın biraz daha dirençli olsaydı belki... belki ne? Judith'i burada mı tutardı? Leo'nun aklını başına getirip ölmemesini mi sağlardı? Kendi bile bunu başaramamışken, bu porselen kadar narin kadından bunu yapmasını nasıl bekleyebilirdi? Öfkesi geçti ve kollarını neredeyse şefkatle kadına doladı. Neysek oyuz, bu kuşkusuz Sheila için de geçerli, diye düşünerek kadına hak verdi. Tüm yaşamı boyu korunmuştu. Önce babası, sonra Leo

tarafından. Acaba Leo bunu, Leah'yı korumayı başaramamış olmasını telafi etmek için mi yapmıştı? Sheila babasının Cadillac'ından Connetticut'taki pahalı bir kız okula girmek için inerken, o sıralarda Leah bir hayvan vagonundan Auschwiz'in istasyonunda karga tulumba indiriliyordu. Ve yine o sıralarda kendi babası da esir kamplarında işkence üstüne işkence görüyordu. Ayrı dünyaların ayrı kişileri otuz yıl sonra biraraya geliyor...

«Artık gitmeliyim.» Kadını yanağından hafifçe öptü.

Sheila kolunu kavradı. «Nereye gideceksin?»

«Bilmiyorum. Hem zaten sen bilmesen daha iyi.»

«Leo da son konuşmamızda böyle demişti... sanki çocukmuşum gibi..»

«Ne zaman?»

«Benden pasaportunu bulmamı istediği zaman. Nereye gideceğini sormuştum. Kuşkusuz Avrupa'ya gidecekti, yoksa pasaport gerekmezdi. Ama Avrupa'da nereye? Bana güvenmiyordu. Son zamanlarda hiç kimseye güvenmiyordu... Judith dışında.»

«Eğer Judith'den haber alırsan...»

«Alacağımı sanmıyorum.»

Haklıydı. Judith artık buradan kopmuştu.

«Seninle bağlantı kurarım,» dedi ve Sheila'nın elinden kendini kurtarıp oradan ayrıldı.

Sheila kapanan kapının ardından bir süre hiç kımıldamadan baktı. Gözleri yaşla dolmuş, biraz da öfkelenmişti. «Eğer elimden bir şey gelse yapardım.» diye fısıldadı ve kapının zincirini taktı. «Ama yok işte, hem şimdi Noel.» Mutfağa doğru yürüdü. «Sandviçler nerede kaldı, çocuklar? Çok yapmayın, Max gitti.»

15

Max aydınlık ve sıcak evden loş ve soğuk avluya çıkınca ürperdi, durup yakalarını kaldırdı, eldivenlerini giydi. O sırada karanlıkta kalan avlu girişinden biri ortaya çıktı ve ona doğru ilerlemeye başladı. Adamın savurduğu sigaranın ateşi havada bir yay çizip ıslak zemine düştü.

«Halman.»

Ses tanıdıktı. Yaklaşan adamın geniş omuzları, boyu posu ve hantal yürüyüşü de Max'a hiç yabancı gelmiyordu. Eldivenini parmaklarında düzeltirken, içinde uyanan o iki dünya arasında kalmışlık duygusuyla huzursuz olmaya başlamıştı yine.

Gölgeler arasında karşılıklı durdular ve birbirini tartan iki dövüşçü gibi birbirlerini bir süre sessizce süzdüler. Uzun, ince ve şapkasız olan Max'ın gözlerinde soğuk, garip bir ifade vardı ve sarı saçları karanlıktaki tek parlaklıktı. On-

dan biraz daha kısa boylu, ama daha yapılı olan adam ise, şapkasını alnına kadar indirmişti, siyah saçları hemen hiç görünmüyordu. Ama Max şapkanın siperliğinin ardındaki gözleri ve sağ kaşındaki yara izini çok iyi biliyordu.

«Seni görmek istiyordum,» dedi Max. «Büronu aradım. Bir görev nedeniyle dışarıda olduğunu söylediler.»

«Ben de ne zamandır seninle karşılaşmak istiyordum.» İnce dudakları alaylı bir şekilde kıvrıldı.

«Bir telefon etmen yeterdi.»

«Her neyse, artık buluştuğumuza göre konuşabilir miyiz?»

«Niye olmasın? Burası özgür bir ülke.»

«Öyle diyorsan öyledir. Nereye gitmek istersin?»

«Burası amacımıza gayet uygun.»

Adam yorgun görünüyordu. Yüzü soluk ve süzgündü. Üşüyormuşcasına geniş omuzlarını kısmıştı. Anlaşılan bu soğuk yağmur altında epeydir bekliyordu. Ama Max'da adama karşı hiç acıma duygusu uyanmadı. Bu bitkin ve üşümüş görünüşünün yalnızca bir aldatmaca olabileceğini iyi biliyordu. Tehlikeli bir adamdı bu... düşmanını yanıltmak için her yolu deneyebilecek cinstendi. Ve tabii içki... adamın o tanıdık yassı şişeyi cebinden çıkarışını izledi. Bu da başka bir aldatmaca... ihtiyacı olmadığından değil elbet. Max eskiden, bu şişe sihirli mi ne, diye sormaktan kendini alamazdı. Şişe her zaman doluydu.

«Hayır, sağol,» diyerek adamın uzattığı şişeyi geri çevirdi.

Smith omuz silkti ve şerefine dermiş gibi şişeyi kaldırdı. «Eski günlere o zaman.» Başını geri atıp içkiden koca bir yudum aldı.

«Pek iyi görünmüyorsun, Smith. Sanki birkaç uykusuz gece geçirmiş gibisin. Yoksa vicdanının geliştiğinin belirtileri mi bunlar? Ya da bu iş için artık yaşlanıyor musun?»

«İkisi de yanlış. Benim ölümüm bundan olacak.»

«Haklısın.»

Kısa bir sessizlikten sonra Smith yavaşça, «Benimle uğraşma. Sana bir şey kazandırmaz, Halman,» dedi.

Gözleri tıpkı Judith'in anlattığı gibi boş ve ifadesizdi. Kendisinin anımsadığından da fazla. Adam haklı, sakin ol, Max, diye kendini uyardı. Kontrolümü ve tarafsızlığımı kaybediyorum, çünkü aşırı duygusal davranıyorum. «Ne hakkında konuşmak istiyorsun?» diye sordu.

«Asıl konuşmak isteyen sen değil misin, acaba? Yoksa aradığın yanıtları buldun mu?»

«Bazı şeyler buldum, ama istediklerim değil.»

«Yazık.» Smith omzunu silkti.

«Bu soru yanıt oyunuyla daha fazla zaman harcamasak iyi olur. İkimiz de neden söz ettiğimizi çok iyi biliyoruz. Judith nerede?»

Smith geniş omuzlarını yine silkti, ama bu kez hareketinde bir kaçamak, bir sakınma

vardı. Max bunda bir yenilgi kokusu aldı ve kalp atışları birden hızlandı.

«Seninle konuşacağımı sandın, değil mi? Böylece ağzımdan laf alacaktın. Onu kaybettiniz.»

«Geçici olarak. Buluruz.» Arkasından ekledi. «Kalabalığa karışıp kaybolmak, **onun için** pek kolay değil.»

Max'ın damarına basmak için «onun için» sözcüklerini üstüne basa basa söylemiş, bunda da başarılı olmuştu. Judith'in kalabalık arasında bir başına, her türlü yardımından yoksun olduğunu düşünmek Max'ı sarsmıştı. Bir sigara yakıp sakinleşmeye çalıştı. Yanıt gelmeyeceğini bilmesine rağmen ikinci sorusunu sordu. «Leo Weber'i kim öldürdü?»

«Bak, Halman...»

«Hadi, Smith, numara yapmanın sırası değil. Bildiğini biliyorum. Senin yaptığını sanmıyorum. Senin kirli işlerin o kadar ileri gitmez... bu ülkede. Ama yapanı biliyorsun... adını, doğum yerini, işyerini. İşyeri... bu işin anahtarı.»

«Sana söylemek isterdim, Halman, inan bana,» dedi Smith neredeyse içtenlikle, sonra yine ince dudaklarında alaylı bir gülümseme belirdi. «Geçmişteki dostluğumuz ve birlikte yaptığımız çalışmalardan ötürü kendimi sana borçlu hissediyorum.»

Adamın bunları söyleyiş biçimi Max'ın tepesini attırdı. Gereğinden fazla öfkeli bir sesle karşılık verdi. «Bırak bu ağızları. Aradan çok

zaman geçti. O zaman çok gençtim ve daha akıllanmamıştım. Üstelik savaş vardı... pis bir savaş, ama savaştı işte. Şimdi yok. Hiçbir zaman olmamış bir dostluktan söz etme. İkimiz de birbirimizin ne mal olduğunu çok iyi biliyoruz. Çok önceden beri... Saygon dışındaki o pis kulübede olanlardan beri.»

Adamın dudakları hafifçe titreyince Max hedefi bulduğunu anladı ve konuşmasını daha sakin bir sesle sürdürdü. «Bu işin peşine seni koşturmaları beni hiç şaşırtmadı. Eskiden de midene hayrandım. Ama Leo Weber'e yapılanları hazmedecek kadar güçlü olduğunu sanmazdım. O Vietnamlı kadın konusunda bazı geçerli nedenler olabilir, ama Leo Weber için asla.»

«Sana şu kadarını söyleyeyim... onun ölümüyle benim hiç ilgim yok.»

«Yeni bir şey söylemiyorsun. Bunu Judith' e de söylemişsin. Yani demek istiyorsun ki, sen evi koruduğun halde biri içeri sızdı. Eskiden daha dikkatli ve etkiliydin... Yoksa sızmalarına göz mü yumdun? Yangın ve Judith'e söylediğin gibi pisliği temizlemek senin marifetin. Ama aslında tüm bu olanlar senin işine gelmiş olmalı. Leo Weber'in araştırması durduruldu ve Judith senin ne kadar ileri gidebileceğini öğrenmiş oldu... ya da öyle olduğunu umuyorsun.»

«Aptal değil. Ne yaptığını biliyor.»

«Tanrım bunu nasıl söyleyebiliyorsun? Tam tersi, haberi bile yok.» Yeniden öfkeye kapılmamak için kendiyle mücadele etti, sigarasını hırs-

la yere attı. İçi eski bir nefretle dolu ve mesleğinin acımasızlığından zevk alan bu adama laf anlatmak olanaksızdı. «Leo Weber'i severdim. Kızını seviyorum...»

Smith'in ifadesiz yüzünde en ufak bir değişiklik olmadı.

«Babası için artık çok geç,» dedi Max, sesi giderek sertleşerek, «Ama seni uyarıyorum, Smith, Judith'e bir şey olursa, seni lime lime doğrarım.»

«Dramatik... gerçekten. Kaybedecek onca şeyin varken.»

Şapkanın siperliği altından bakan gri gözlerde en ufak bir kuşku belirtisi yoktu. Belki de adamı bir parça etkilemişti. «Sana açıkça söylüyorum. Mesleki hırsıma o kadar güvenme. Dikkat et, onun başına bir şey gelmesin.»

Smith kımıldandı, kamburunu çıkararak ellerini ceplerine iyice soktu. «Kim derdi ki Dışişlerinin sevgili, zarif ve de tatlı dilli harika çocuğu böylesine ihtiraslı ,büyük bir aşka tutulacak? Kendini feda edecek? Sanıyordum ki...»

«Şimdi kim kimle uğraşıyor? Hem aşk sözcüğünün senin dudaklarına hiç yakışmadığının farkındasın, değil mi, Smith?»

Adamın gözlerinin gölgelendiğini gördü. Küçük değersiz bir zafer kazanmıştı. Soğuk sessiz avluda birbirlerine gözlerini dikmiş bakarlarken, ikisinin de aklından aynı şeyler geçiyordu. On yıl öncesi... havasız, sıcak, sidik kokulu bir kulübe... ve yediği dayaktan yara bere için-

de kalmış ufak tefek Vietnamlı bir kadın... Max içeri girdiğinde kadın kendinden geçmek üzereydi, ama hâlâ ne kendini savunuyor, ne de bir şey diyordu. Onu döven geniş omuzlu adam arkasını dönüp kulübeden çıkarken, irileşmiş gözleri ardından yakarırcasına bakmıştı yalnızca.

Smith şimdi de Max'a arkasını dönüp cebinden çıkardığı şişesini başına dikti. Bu kez Max'a ikram etmemişti. Bu şişenin böyle her an el altında hazır, dolu olmasının o kulübedeki olaydan sonra başladığını çok iyi anımsıyordu Max.

«Bu doktorun senin için böylesine önemli olduğuna beni inandıramazsın, Smith,» dedi yavaşça. «Bir Nazi bilim adamını korumak için bu kadar uğraşılmasının, rizikoya girilmesinin nedenini anlamak güç. Tabii eğer önemli biri işe karışmadıysa. Bu işe sen de girdiğine göre, diyebilirim ki bu önemli kişi...»

«İnanmak sana güç gelebilir, ama bu senin sorunun,» dedi Smith, Max'a dönerek. Yüzü yine ifadesizleşmişti. «Ve kendi kendine sonuçlar çıkarmak da tehlikeli olabilir. »

Max alayla gülümsedi. «Fark etmez, şu anda tehlikedeyim zaten. Boşver şimdi bunu. Bu adam her kimse, adı manşetlere geçecek kadar önemli biri olmalı. Bu kişi bir Nazi sadistine gerekli kâğıtları ayarladı ve onu bu ülkede saygın biri haline getirdi, ona yeni bir ad, Klausing adını verdi. Buraya ne zaman getirdi? Kırk yedide mi, kırk sekizde mi? Doktorun öldüğü Al-

man mahkemelerince kırk sekizde resmen açıklandı. Durumu biraz değiştirebilirdi bu. Ona yardım edenin gerçekten suçlu olup olmadığı konusu kesinlik kazanmayabilir. Eğer kırk sekizde olduysa, adam belki de ortada kalmış, zavallı bir savaş mültecisine yardım ettiğini sanmıştı. Savaştan sonra mülteci kamplarında masum kılığında pek çok namussuz vardı, bunların çoğu da dünyanın dört bir tarafına dağılmayı becerdi... böylece yargılanmaktan, adaletten kurtuldular.»

Smith başını önüne eğmiş kayıtsızca dinliyordu. Max sözünü bitirince omuzlarını sabırsızca silkti ve sert bir tonda konuşmaya başladı. «Sen de çok iyi biliyorsun ki, bu işin içinde hiçbir şekilde satın alınamayacak kişiler var... fanatikler... Wallner'i ne pahasına olursa olsun korumaya kararlılar. Bu yüzden senin Judith...»

«Ve Leo Weber'e yapılanlar da bunların işi,» diyerek Max onun sözünü kesti.

«Seninle bir anlaşma yapalım,» dedi Smith, yine dudakları alayla kıvrılarak. «Eski günlerin hatırına. İkimiz de aynı şeyi istiyoruz, değil mi? O mektupla fotoğraf bulunduğunda, tabii bulunursa, o kitaplarla birlikte bana verilmesini sağlarsan, ben de Judith'in başına bir şey gelmemesini sağlarım.»

«Böylece konunun özüne inmiş olduk, değil mi?»

«Haklısın.»

«Ve kuşkusuz sana güvenebiiirim.»

«Başka çaren var mı?» Smith cebinden küçük bir not defteri çıkardı, üzerine bir numara yazıp kâğıdı yırttı, Max'a uzattı. «Bu numaradan beni bulabilirsin. Eğer yoksam, mesaj bırak. Eski günlerdeki gibi tıpkı.»

«Belki farkında değilsin, ama arada bir fark var. Bu işde herkes senin gözünde av, bu da senin avantajın.»

Max adamın soğuk gözlerine gözlerini dikti. İkisinin düşünceleri de Güneydoğu Asya'daki o çorak toprakta buluştu yine. Max hiçbir zaman Vietnamlı kadının Smith'e ihanet ettiğine inanmamıştı. Bu olayın sonunda Smith'in bir parmağı gitmişti, neredeyse gözünden de oluyordu. Ama Max kadının Smith'i gerçekten sevdiğinden emindi ve adamın da onu sevdiğini biliyordu. Aralarında tutkulu bir aşk vardı. Belki de Smith'in yaşadığı tek aşktı. Ne var ki, kadının ihanet ettiğine inandığı an, aşkı büyük bir nefrete dönüşmüştü. Görünen yaraları kısa sürede iyileşmişti, ama içindeki yaranın hâlâ kanadığı belliydi. Kadın, Max'ın onun salıverilmesini gizlice emretmesinden sonra Vietkong'a geçmiş olabilirdi, ama Max böyle olduğunu pek sanmıyordu. Zaten birkaç hafta sonra kadının kendini öldürdüğü söylentisi kulağına gelmişti, bu da onun karakterine ihanetten daha uygundu.

Smith bir sigara daha yakıyordu. Kibritin ateşinde yüzünün derin sert hatları, çizgi haline gelmiş ince dudakları kısa bir an aydınlandı. Her nedense, Max'ın aklına adamın gerçekten gülümsediği anlar geldi. Acaba öyle gülümse-

meyeli ne kadar olmuştu? Neredeyse farkında olmaksızın, «O artık öldü,» diye mırıldandı. «Hâlâ nefret etmenin anlamı ne?»

Adam saldırmaya hazırlanan bir hayvan gibi başını kaldırdı, ileri uzattı. Yüzü kızarmış, gözleri parıldıyordu. Bir şey diyecekti, vazgeçti, sonra bir şey söylemek için yine ağzını açtı, ama birden geri döndü ve uzaklaştı. Çok içtiğini belli etmemeye çalışan biri gibi adımları ölçülü, dikkatliydi.

Max ardından seslendi. Çaresizliğinden sesi yüksek çıkmıştı. «Onu bulamazsam, vazgeçiremezsem, sen de ona sırtını çevirecek misin? Sonunun ne olacağına hiç aldırmadan... İş iştir, değil mi. Ne kadar pis olursa olsun, kimle ilgili olursa olsun umursamazsın, değil mi?»

Geniş omuzlu adam ne geri döndü ,ne de yanıt verdi. Aşırı ölçülü adımlarıyla el ettiği taksiye doğru yürümeyi sürdürdü.

Smith Houston Caddesindeki adresi şoföre verdi, elini cebine daldırıp şişeyi çıkardı ,salladı. Deneyimli elleri ve kulağı, şişede bir çeyrek içki olduğunu söylüyordu. Elleri hafiften titriyordu. Onlara, sanki ona ihanet etmişler gibi bir süre dik dik baktı. Sonra şişeyi başına dikti ve homurdanarak yeniden cebine soktu.

«Nasıl ,iyi mi?» diye şoför sordu.

Smith birden bağırıp çağırmaya başladı. «Weber'in ruhu öç öç diye kol geziyor... Hücum! Saldırın ,yakın, yıkın...» Sesi kısıldı, fısıltıya dönüştü. «İşin aslı da bu, değil mi?» Çıkardığı sese

pek gülme denemezdi. Şoför irkilerek başını arkaya çevirdi. Müşterisinin gözleri kapalı, yüzü ifadesizdi.

Arkada bir kaçık var, dedi kendi kendine ve yolculuğun sonuna kadar hiç sesini çıkarmamayı yeğledi.

16

Judith kalabalık ve gürültülü restoranda uçağın kalkış saatini beklerken kendi dünyasına çekilmiş oturuyor, düşünceleri kadar acı ve koyu kahvesini ağır ağır yudumluyordu. Yan masadaki altın sarısı saçlı küçük kız yüzünü asmış, elindeki yeni müzik kutusuna dalmış gitmişti. «Çın çın çanlar... çın çın çanlar...» Bu çıngırtı aralıksız sürüp gidiyordu.

Saatine baktı. Sonunda gitme zamanı gelmişti. Ayağa kalktı, valizini yerden aldı, gidip hesabı ödedi. Kasadan tam kapıya dönmüşken, nereden çıktığı belirsiz bir adam kapıda belirdi. Judith zamanında duramadı ve çarpıştılar. Bir adım geri çekilip, «Pardon,» dedi şaşkınlık içinde ve başını kaldırıp adama baktı. Ne diye bu çarpışmanın kasten planladığını düşünüyordu? Kara sarı tenli, kuru bir adamdı ve aşırı bir nezaketle, neredeyse alayla başını eğip kaldırarak özür dileyip duruyordu. Judith'in geçmesi için yana çekildi. Judith'in kalbi hızlı hızlı atmaya

başlamıştı. Valizini daha sıkı kavrayıp kendine yaklaştırdı. Onlardan biri miydi bu adam? Kibarlık gösterilerini sürdürürken, bir ara küçük, keskin gözleri valize kaymıştı. Yoksa kendi kuruntusu muydu bu? Adamın yanından hızla uzaklaştı.

Melodik sesli, kısa boylu şişman adam kuytu bir köşeden, koyu gözlüklerinin ardından ve elindeki malum gazetenin üzerinden kapıda olanları izlemişti. Judith sağ salim gözden kaybolunca yerinden kalktı, gidip kasaya hesabı ödedi. Paranın üstünü beklerken kara kuru, çelimsiz adamın güreşçiye benzeyen bir insan azmanıyla buluştuğunu gördü. İkisi kasaya doğru gelirlerken, çelimsiz adamın sözleri kulağına çalındı. «Böylece tanışmış olduk. Resmen olmasa da... ama onun da sırası gelecek elbette.» Sonra pis pis kıkırdamaya başladı. Şişman adam kısa, kalın bacaklarının elverdiği ölçüde hızla oradan uzaklaştı.

Topuklarının rampada çıkardığı ses, tatile gidenler arasındaki yabancılığını açığa vuracak kadar yükselmiş gibi geliyordu Judith'e. Gizli bir yerdeki hafif ayak sesleri... Leah'nın yakalanmasına bu mu neden olmuştu? Yoksa karanlıkta söylenen yanlış sözler mi? Ya da düşmemesi gereken bir yere düşen bir gölge mi?

Kafasında birbirleriyle ilgisi olmayan, bir yığın düşünce dolanıp duruyordu ve vücudu artık yorgunluktan uyuşmuş gibiydi. Bir insanın

hiç uyumadan iki gün dayanabileceğini bir yerde okumuştu, yoksa üç müydü... sonra hayal görmeye başlıyordu. Saçmaladığını fark edip öfkeyle başını salladı. Uçakta uyuyacak, her şeyi bir süre unutacaktı.

Ama uçakta yerine yerleşip, zaten içmek istemediği sigarayı söndürdükten sonra, uyumanın hiç de kolay olmayacağını anladı. Kapalı gözlerinin ardından, kafasında bin bir düşünce fırıl fırıl dönüyordu. Max'ın Smith'le ilişkisi Vietnam'a kadar uzanıyor olmalıydı. Bu konudan hiç söz etmemişti, bundan sonra da herhalde etmeyecekti, ama ne fark ederdi ki. Artık aralarında bir okyanus vardı... ya da yakında olacaktı.

Max'ın otelde telefonda konuştuğu «Ted», altı ay önce doktor hakkında yazı yazan muhabir Ted Rosen olmalıydı. Ve tüm kâbus bu yazıyla başlamış, babası ondan sonra dünyadan elini ayağını çekip evinde çılgınca bir çalışmaya girişmişti, tâ ki...

Ama Max neden onu ancak Ted Rosen'ın bu işten vazgeçirebileceğini düşünmüştü? Adamın bildiği her şeyi zaten bilmiyor muydu? Babasının konuştuğu ilk kişi değil miydi? «Ted Rosen, Klausing denen adamın gerçekte Wallner olduğundan emin,» demişti babası. «Adamın işlediği suçların boyutundan ve bu ülkede elini sallaya sallaya gezmesine izin verilmemesi gerektiğinden söz etti. Ve çok kararlıydı... ama ne yazık ki, elinde fazla bir şey

yok. İnsancıl ve akıllı biri. Gerçeklerin üzerine büyük bir titizlikle gitmiş. Wallner'ın izini bulmaya çalışmış... ve yakalamış da, bir süre için. Otuzlarda, kırklarda onu tanıyan adamlarla görüşmüş. Savaş sırasında onun SS'ler hesabına doktorluk yaptığını bilen adamlar bulmuş. Hatta onun bir gençlik resmini bile görmüş. Dediğine göre bir benzerlik varmış, ama kanıtlamaya yetecek kadar değil, ne de olsa kırk yıllık bir fotoğraf. Hem resimde Wallner'ın suratında bir yara izi varmış. Ama Klausing'in öyle bir yara izi yok. Ve tüm izler bin dokuz kırk sekizde Almanya'da kesiliyormuş. Resmi kayıtları da incelemiş. Ölüm nedeni olarak, kalp yetmezliği yazıyormuş. Sonunda Rosen bana şöyle dedi: Eğer bana kanıt getirebilirsen, bu namussuzun yuvasını yaparız.»

Babası evden yalnızca üniversiteye gitmek zorunda olduğu günler ve Washington'a yaptığı birkaç yolculuk için ayrılmıştı. Orada Max ve Babcock'la görüşmüştü. Bildiği bu kadardı. Babası onun bilmediği başka birileriyle görüşmüş olabilirdi.

Babcock... çok önemli mevkii olan bir adam. Dışişleri Haberalma ve Araştırma Bölümü müdürü olarak istese babasına yardımcı olabilirdi. Wallner'e yardım eden kişilere onu götürecek bilgiyi sağlayabilir ya da nerede bulabileceğini söyleyebilirdi. Ama Babcock babasının yapmak istediğine şiddetle karşı çıkmıştı.

«Unut bu işi, Leo,» demişti. «Bu otuz yıl

önceydi. Tarih oldu artık. İşi oluruna bırak. Boşuna kendini yıpratma.»

Böyle düşünen Babcock'un pek yardımcı olmayacağı belliydi. «Zayıf bir adam aslında,» demişti babası ilk görüşmelerinden sonra. «Gerek duyduğu desteği ona mevkii sağlıyor. Yerini sarsacak herhangi bir şeye kesinlikle kalkışmaz.»

Judith nereden aklına geldiyse, şu anda doktorun ne yaptığını merak etti. Herhalde neşeli bir Noel için hazırlıklar yapıyor, etrafı süslüyordu... Acaba evli miydi? Ailesi var mıydı? Daha önceden bunları hiç düşünmemiş olması ne tuhaftı! Onun diğer insanlar gibi normal ilişkileri, zevkleri olabileceği aklının ucundan bile geçmemişti.

Huzursuzca kımıldandı, gözlerini açtı, emniyet kemerinin tokasını çözdü. Boşuna uğraşıyordu, uyuyacağı falan yoktu. Eğilip dizinin dibinde duran valizi açtı. Valizi almak isteyen hostese, «Çalışmam gerekiyor,» diye karşı çıkmıştı. Valizin içinden Dinesen'in kitabı, Yedi Gotik Öykü'yü çıkardı. Babasının kendi gotik öyküsünün de bunun içinde olması garip ve acı bir rastlantıydı.

İlk sayfanın kenarına kurşunkalemle bir not düşülmüştü **.47'deki Doktorlar Duruşmasının bir nüshasını bulmasını Max'dan iste.**

Max... niye her şey dönüp dolaşıp Max'a geliyordu? Kurtuluş yoktu... Sanki yanındaymış gibi, onun varlığını, zarafetini, çekiciliğini, esprilerini hissediyordu... ikiyüzlülüğünü de. Evet,

aşklar her zaman mutlu sonla bitmiyordu ne yazık.

17

Max akşamın ilk saatlerinde evin önüne geldiğinde, hava kararmaya yüz tutmuştu. Gri, kasvetli gök sanki yeryüzüne daha çok yaklaşmış gibiydi. Sertleşen rüzgârla birlikte sulusepken kar yağmaya başlamıştı.

Yüzleşme ânı. Bu zamana dek birçok güç iş yapmıştı, ama böylesini değil. Derin bir soluk alıp rahatlamaya çalıştı, sonra kiralık Thunderbird'in kontağını kapadı ve arabadan indi.

Beyaz çakıllı yolda kendi ayak seslerinin çıkardığı ses dışında, çevrede tam bir sessizlik vardı. Bu sessizlik binayı da sarmıştı. O ıssız yerde tek başına yükselen, çıkıntılı düzlem ve açılarıyla çok modern olan yapıyı küçük bir koru çevreliyordu. Ön cephedeki bütün cam pencere kalın perdelerle örtülüydü. Dışarı hiç ışık sızmıyordu. Max tuhaf bir ürpertiyle kapıda asılı duran Noel çelengini fark etti. Zile bastı ve içeriye yankılanışını dinledi. Sessizlik. Gelen giden yok...

Kuşkusuz burada. Burada olması gerekir... Sabırsızca zile yine bastı. Eğer tâ buraya kadar boşu boşuna gelmişse, kaybettiği zamana çok yanardı. Rosen doktorun alışkanlıklarına son

derece bağlı olduğunu, her Noeli evinde geçirdiğini söylemememiş miydi? Max, Judith'in kaybolduğunu söylemek için ona telefon ettiğinde Rosen şöyle demişti: «Orada olduğundan eminim, ama sana ne yararı olur bilemem. Ne demek istediğimi onunla konuşunca anlarsın. Judith konusunda bilgi almak isterim, benimle bağlantını kesme. Yapabileceğim bir şey olursa...»

Max suratı asık, evin yan tarafına dolandı. Oradan üzeri ince bir buz tabakasıyla kaplı havuza arka taraftaki bir pencereden yansıyan ışığı gördü. Havuzun yanındaki ağaçta bir kuş tüneği vardı, oraya tünemiş bir sığırcık başını uzatmış ona bakıyordu.

Burada her şey gerçek olamayacak kadar kusursuzdu. Klasik bir Noel kartpostalını andırıyordu. Bu zengin, tertemiz Connecticut banliyösü, doktorun gençliğinin geçtiği yerlere, Nazi ölüm kampının pisliği, çamuru ve soğuğuna, masum insanların haykırışlarına ne kadar uzak, ne kadar zıttı. Burada o feryatların izine anılarda bile rastlanamazdı.

Kendini gayrete getirmek, soğuktan, anılardan kurtulmak için kollarını ovuşturdu, sonra evin ön tarafına geri döndü, zili boşverip kapıyı yumruklamaya başladı. Az sonra kapı sessizce açıldı.

Max adamı karşısında görünce elinde olmadan bir adım geri çekildi. Daha önceden yalnızca gazetedeki soluk, eski fotoğrafı görmüş ve bu karşılaşmaya hazır olduğunu sanmıştı, ama şimdi bu işin sandığından çok daha farklı

olacağını anlıyordu. Eğer Judith için olmasaydı... Ama başka bir şey, başka bir çehre olamazdı ki... akla mantığa sığmazdı bu.

Kapıdaki adam başıyla onu selamladı ve, «Evet, evet,» dedi, sanki Max'ın aklından geçenleri okuyormuşcasına. Yüzünde beliren anlık gülümseme, açılıp kapanan bir perde gibi içindeki kötülüğü bir an gösterir gibi oldu.

«Adım Max Halman, Doktor Klausing.»

«Biliyorum. Gelmeniz uzun sürdü. Sizi bekliyordum.» Adamın kupkuru bir sesi vardı. Eğer ölüler konuşabilse, herhalde sesleri böyle olurdu. «Çok iyi, çok iyi,» diye sürdürdü gözlerini Max'a dikip başını sallayarak. Sonra kapıyı ardına kadar açtı. «Soğukta durmayın, içeri girin.» Resmi bir şekilde, hafifçe başını eğerek Max'ı içeri aldı. İngilizcesi hemen hemen kusursuzdu, hatta biraz fazlaca, ama belli belirsiz aksanından gerçek anadili yine de anlaşılıyordu.

«Kim o, Karl?»

Bir kadın sesiydi ve oldukça aksiydi. Max doktorun omzu üzerinden, merdivenin ortasındaki sahanlıkta duran kadına baktı. Ardındaki pencereden vuran gri ışıkta silüet halinde görünüyordu.

Adam kadına yanıt verirken geriye dönmedi. «Seninle ilgisi yok, Nina. Bay Halman bir iş görüşmesi için gelmiş. Sen yatağına dön.»

«Benden bir şey istemediğinden emin misin?» diye sordu kadın.

«Hiçbir şey istemiyorum. Gerekirse Ernst'i çağırırım.»

«Ama Ernst gitti. Öyle demiştin.»

«Ah, evet, unutmuşum. Ama önemli değil.. bir şey isteyecek değilim. Sen yat.»

Adam ona eliyle gitmesini işaret etti ve kadın daha fazla itiraz etmeden merdivenleri çıktı. Max kadının gitmesiyle rahatlamıştı.

Adam kapıyı arkadan kilitledi ve sonra dönüp Max'a baktı. «Karım bize katılamayacak. Bu da bir bakıma iyi. Gribe yakalandı.»

«Her tarafta bulaşıcı hastalık var, değil mi, doktor?»

«Öyle.» Yine, o anlık pis gülümseme görünüp kayboldu. «Çalışma odama gidelim,» dedi ve dönüp holde yürümeye başladı. Hol binanın öteki ucuna kadar uzanıyor ve yalnızca gerideki dar, buğulu bir pencereden gelen loş ışıkla aydınlanıyordu.

Max doktoru koridor boyunca izlerken, görünürde herhangi bir hayat belirtisi, ses yoktu. Anlaşılan burada yalnızdılar. Ernst denen adam herhalde uşaktı ve kendisine söylenen işi yapmaya gitmişti.

Çalışma odasına vardıklarında doktor kapıyı açtı, Max'ın içeri girmesi için yana çekildi. Odanın içinde hafiften bir müzik yayılıyordu. Ah, evet, doktor büyük bir müzik âşığıydı. Bach'ın bir flüt sonatı çalıyordu, çalan da herhalde Elaine Shaffer'di. Judith burada olsaydı, sonatı tüm özellikleriyle anlatırdı. Odanın karşı tarafı yerden tavana kadar kitap raflarıyla kaplıydı ve orta rafa pahalı bir müzik seti yerleştirilmişti. Her türlü gereksiz süs püsten uzak, sade ve ra-

hat döşenmiş, erkeğe özgü bir odaydı burası. Acaba karısı Nina'nın buraya girmesine izin veriyor muydu? Odanın bir köşesinde tik ağacından yapılma modern bir masa, diğer uçta büyük bir şömine vardı, içindeki kütükler çıtır çıtır yanıyordu. Ön tarafında iki koltuk ve bir sehpa vardı. Sehpanın üzerinde de bir brandy şişesiyle bir kadeh duruyordu. Şöminenin iki yanındaki pencerelerden Max'ın daha önceden gördüğü, Noel kartpostallarına benzeyen o manzara görünüyordu. Şimdi kar yavaş yavaş havuza ve ağaca yağıyordu.

O dehşet dünyasından burada hiçbir şey yoktu... adamın kendisi dışında. Doktor şömineye eğilmiş, bir kütük atıyordu. Üzerine düşen ağırlıkla ateş ıslığa benzer bir ses çıkardı. Doktor ellerini ateşe tutup bir süre durdu. Parmakları biçimli, uzun, zarifti.

«Ateşi severim,» diye mırıldandı tekdüze bir sesle. «Garip... Evde kalorifer olmasına rağmen bazen üşüyorum ve ancak gerçek bir ateşle ısınabiliyorum.»

Acaba bu üşüme duygusuna, 1944'ün sert kışında ölüm kampında mı yakalanmıştı? Kurbanları karların içinde titrerlerken, onların kalın, yünlü üniformaları, pırıl pırıl çizmeleriyle hiç üşümemeleri gerekirdi. Köpeklerinin bile özel battaniyeleri vardı. Belki de kurbanlarının iliklerine kadar üşümeleri, bir daha çıkmamacasına bu adamın içine işlemişti.

Max şöminenin başında duran doktoru inceledi. Uzun boylu, sağlam yapılıydı. Herhangi

biri onu görse, yaşına göre hâlâ dinç ve çekici olduğunu düşünürdü. Seyrelmeye yüz tutmuş kır saçları dışında yaşını pek göstermiyordu. Cildi hâlâ gergin, vücudu zayıf ve sıkıydı. Ama onu titizlikle inceleyen Max adamın gözlerindeki cansızlığı, yüzünün solgunluğunu hemen fark etti. Tıpkı onu çevreleyen hava gibi, adamda da sağlıksız bir şeyler algılıyordu.

Max onu izlerken, doktorda ani ve şaşırtıcı bir değişiklik oldu. Perde açılmış, maskesini indirmişti. Doğrulup Max'a döndüğünde yanakları kızarmış, dudaklarında yine o hain gülümseme belirmişti ve gözleri ışıldıyordu. Tüm bedeni sanki karşı konmaz bir gücün etkisindeydi. Elleri sıkılmış, birer yumruk olmuştu.

«Bu kadar zaman sonra bayağı ilginç olacak,» dedi o kuru sesiyle.

«Niçin burada olduğumu biliyorsunuz, değil mi?»

«Elbette, elbette. Av başladı, değil mi? Av başladı.»

«Tazılar bağrışmaya başladı, kan kokusunu aldılar, Doktor Wallner.»

«Wallner...» Sanki yudumladığı brandyinin tadına varıyormuş gibi, adı ağzında yuvarlayarak söylemişti Max.

Adam, «Evet,» dedi vahşi gözlerini Max'a dikerek. «Dediğiniz gibi tazılar bağrışıyor, ama birden çok av peşindeler, değil mi?»

Max vahşi gözlere bakarken yalnızca, «Evet,» diyebildi.

«Tıpkı eskiden olduğu gibi,» diye karşılık verdi Doktor Wallner.

18

Judith hostesin getirdiği kahveyi ağır ağır yudumlayıp sigarasını içerken, babasının Dinesen'in kitabında yazdıklarını okuyordu.

> Franz'ın hastanede yatarken bana anlattığı korkunç şeylerden bazılarını buraya almayacağım. Bunları anlatmasının nedeni, sanıyorum suçluluk duygusundan kurtulmaktı... arkadaşlarının çoğu ölmüşken, kendinin hâlâ yaşıyor olmasından suçluluk duyuyordu. Bir önceki gece, bir arkadaşının daha ölmesi üzerine o lanetli kamptan kaçmıştı.
>
> Her şey 1945 Ocağında, bir sabah ayazında yapılan uzun yoklamadan sonra başlamıştı. Franz ölü arkadaşını sırtlayarak barakadan çıkarmış, ve onu taburdaki yerine, karlar içine bırakmıştı. Ölüler bile taburda hazır olmak zorundaydı.
>
> Sonra mikrofondan bir anons yapılmıştı. «Adı okunan mahkûmlar nizamiyeye!» Franz'ın adı da listedeydi. Paniğe kapılmıştı. Ayakları gitmiyordu. Ona ne yapacaklardı?

Franz burada hikâyesini kesip bana gülümsemişti. Kederli, özür diler gibi bir gülümseme. «Anlamalısın,» diyerek açıklama gereği duymuştu. «Artık bir hayvandan farksızdık. Yalnızca şartlı refleksler gösteriyorduk. Köpek görünce kaçıyor, biri bağırdığında siniyor, kırbaç şakladığında inliyorduk. Yılların şartlanması... Eskiden bunlardan konuşurduk, hatırlıyor musun, Leo?»

Hatırlıyordum, ama o sadece akademik bir tartışmaydı. Franz'ın anlattıkları ise gerçekti... Mahvolmuş bedeni, hummalı gözleri gerçekti. Burada acıktığı zaman yiyecek, susadığı zaman su verileceğine bir türlü inanamaması da gerçekti.

Franz hikâyesini şöyle sürdürdü: Bir SS muhafızı onu nizamiyede karşılayıp, kamp hekim subayının görmek istediğini söylemişti. Adamın bu sözleriyle, içinde kalan bir parça cesaret de uçup gitmişti. Revire hiç kimse iyileşmek için gitmezdi, oraya ölmek için gidilirdi ve orada çekilen acılar yüzünden ölüm bir kurtuluş gibi gelirdi. Franz öldürücü iğneleri, daha beterlerini düşüne düşüne, bir yandan da bunlara kendini hazırlayarak ilerlerken, kapıdan çıktıklarını, ara bölgeyi geçip elektrikli dikenli telleri arkalarında bıraktıklarını fark etmemişti bile. Şimdiyse ona tamamen yabancı bir yönde ilerliyorlardı.

Koşması gerekmiyordu. Yanındaki mu-

hafızın onun ayaklarını sürüye sürüye yürüyüşüne ses çıkardığı yoktu. Ne küfür, ne dayak. Ama bu alışık olmadığı tutum onu hepten pirelendirip ürkütmüştü. Acaba sadizmin hangi yeni çeşidini üzerinde uygulayacaklardı?

Yürüyüş uzun sürdü. Dondurucu bir soğuk vardı. Üzerinde yalnızca zebra tipi, elek gibi olmuş bir mahkûm elbisesi, çıplak ayaklarında takunyalar olmasına karşın, Franz`ter içinde kalmıştı. Çok düzgün, parke döşeli bir yola saptılar. Yolun iki tarafında çok lüks villalar vardı ya da o sırada Franz'a öyle görünmüştü. Bunlar üstün insanların evleriydi, kendi yurtlarından, evlerinden koparılıp buraya getirilmiş mahkûmlar tarafından neler pahasına yapılmıştı. Hepsi de zevkli, ferah görünüşlü binalardı ve hepsinin geniş, ağaçlıklı bahçeleri vardı. Herhalde yazın mis gibi çiçek ve çimen kokusu etrafı sarıyordu. Franz takunyalarının tertemiz parke yolda çıkardığı sesin kulağını nasıl tırmaladığını, onu nasıl ürküttüğünü anlattı bana. Dört yıl boyunca ayakları mahkûm bölümünün karlı, çamurlu, buzlu ölü toprağından başka bir yere basmamıştı.

Muhafız bu evlerden birinin kapısını yavaşça çaldı. Kapı hemen açıldı. Eşikte duran adam hemen hemen Franz'ın yaşıtıydı ,otuzunda filandı. Uzun boyluydu, sağlam, güçlü bir görünüşü vardı. Yüzbaşı rüt-

 F. : 10

beli, gösterişli üniforması üzerine tam oturmuştu. Sarı sırmayla işlenmiş SS'in şimşek işaretleri pırıl pırıldı. Adam sessizce onlara içeri girmelerini işaret etti. Ve yine sessizce muhafızı mutfağa yolladı. Sonra sert bir baş hareketiyle Franz'a kendisini izlemesini işaret edip uzun adımlarla oturma odasına doğru yürüdü.

Franz soluğunu tutmuş, adamın peşinden ayaklarını sürüyerek ilerliyordu. Odanın girişinde gözleri kamaşarak kalakaldı. Sanki bir zindandan parlak gün ışığına çıkmış gibiydi. Oda apaydınlık ve çok güzeldi. Kocaman bir piyano, yumuşak ve rahat görünüşlü koltuklar, pırıl pırıl masalar, pencere kenarında çiçeklikler, kalın tüylü halılar, şömine, hepsi düş gibiydi. Adam ona şöminenin yanındaki bir koltuğu gösteriyordu. Ayazda yaptığı uzun yürüyüş gücünü tüketmiş, subayın bu olağandışı davranışı da kafasını allak bullak etmişti, ayakta zor duruyordu. Ama yine de oturmadı ve ayakta hafifçe sallanarak dikilmeye devam etti. Bu adam her ne planlıyorsa, buna onurlu bir şekilde karşı durmak için gücünü sonuna kadar zorlamaya kararlıydı.

Adam Franz'ın niyetini anlayıp zalimce gülümsedi. «Otur, Halman. Adım Wallner. Kamp doktorunun bir asistanıyım. Onu göremediğin için üzüldüğünü hiç sanmıyorum. Otur, aptal! Seni yiyecek değilim.»

Ve Franz, istese adamın onu yiyebileceğini düşünerek koltuğa kendini bıraktı. Adam vahşi bir canlılık ve enerjiyle dopdoluydu. Şöminenin yanında, çizmeli ayaklarından biri öbürüne çaprazlama dayalı olarak durmuş, uzun, güçlü parmaklarını şöminenin rafında tıkırdatıyordu.

«Yoo, seni yiyecek filan değilim, tam aksine,» dedi kuru sesiyle, «Sana özgürlüğünü sunuyorum. Kampın ikmal kamyonlarından biriyle benimle Hamburg'a bir yolculuk yapacaksın. Bugün gideceğiz. Seni buraya getiren muhafız güvenilir biridir. Kamyonu o sürecek. Hamburg yakında İngilizlerin eline geçer. Can güvenliğin ve özgürlüğün bir koşula bağlı... bir kâğıdı imzalayacaksın. Bu kâğıtta benim sana ve diğer mahkûmlara iyi davrandığım, yardımcım olmaya çalıştığım ve senin hayatını kurtardığım yazılı.» Sesinin tonu buyurgandı. Ondan bir iyilik değil, itaat ister gibiydi.

Franz adamın ne dediğini pek anlamış değildi. «Niçin ben?» diye sordu boğuk bir sesle.

«Çünkü senin iki tarafta da ayağın var,» dedi adam pis pis sırıtarak. «Amerikalı bir eşin, Amerikalı dostların var. Doğru inançları olan Alman dostların var... yani yakın gelecek için doğru... Dahası, seni kurtarmaya değer buluyorum. Bunu daha sonra anlıyacaksın. Yahudi bir büyük-

babaya sahip olma sanşsızlığına karşın, aslında soyun sopun iyi. Ve işin özüne inecek olursak, başka seçeneğim yok. Amerikalılara teslim olmak işime gelir, ama onlar daha çok uzakta ve bu işi şansa bırakamam. Her neyse, sen bunları boşver, benim nedenlerim seni ilgilendirmez,» dedi sabırsızca. «Sen yalnızca vereceğim kâğıdı imzala, gerisine karışma.» Adam sözlerini bitirince odadan çıktı.

Hamburg... Franz'ın Hamburg'da dostları vardı. Özgürlük... Şöminenin yanı başında ,rahat koltuğa kendini bırakmış otururken ,dört yıldan bu yana ilk kez kendine kampın dışındaki yaşamı düşünmeye izin verdi. İlk aklına gelen karısı Mary ve hiç görmediği oğluydu. Koltuğun koluna yumruğunu indirip gözlerini kapadı. Onları çok özlemişti.

O sırada doktorun geri döndüğünün ve ona resmi görünüşlü bir kâğıt uzattığının farkındaydı. Robot gibi kâğıdı alıp üzerindeki yazılara göz gezdirdi. Doktorun onlara ne kadar iyi davrandığı, özel bakım ve ilgisiyle kaç kişinin canını kurtardığı, yalnızca bir iki kez deney ameliyatı yaptığı, bunları da kesin emir ve talimatlar gereği yapmak zorunda kaldığı anlatılıyordu. Yazı bu şekilde sürüp gidiyordu. Doktorun «yardım» ettiği hastaları anımsayınca Franz'ın içi bulandı... X ışınlarıyla hadım edilmiş, yara bere içinde kıv-

ranan erkekler, rahimlerine tahriş edici, yakıcı kimyasal maddeler enjekte edilmiş, bağıran kadınlar... ve Leah... o da ölmüştü. Ama verdiği mektubu gizli bir yerde saklıyordu. Farkında olmadan kadının adını mırıldandı.

«O öldü, aptal. Sen kendine bak. İmzala şunu.»

Franz başını kaldırıp doktora baktı ve başını iki yana salladı. Nasıl olsa artık ölü sayılırdı. Ha şimdi, ha sonra... ne fark ederdi ki? Olanca gücünü toparlayıp yerinden doğruldu ve doktorun karşısına dikildi. «Hayır,» dedi. «Hayır.» Ve kâğıdı yere bıraktı.

Wallner bir süre onu süzdükten sonra hemen hemen hiç güç harcamaksızın, bir parmağıyla Franz'ı göğsünden itti ve Franz anında boş bir çuval gibi gerisin geri koltuğa çöktü.

Sonra adam üzerine eğilip yumuşak, ama vahşi bir sesle, «Ne zamandan beri buradasın?» diye sordu.

«Üç yıldır.»

«Daha önce?»

«Treblinka'da.»

«Kamplara gelmeden önce kaç kiloydun?»

«Sanırım... seksen.»

«Ya şimdi?» diye adam sordu aynı yumuşak ses tonuyla.

Franz birden cesaretlenip adama sırıt-

tı. «Tartı aletleri burada sahip olamadığımız birkaç lüksten biri, Herr Doktor.»

Franz'ın yüzünde şiddetli bir tokat patladı. Doktor yerden kâğıdı aldı ve «İmzala şunu!» diye bağırarak Franz'a uzattı.

Franz bir bakıma rahatlamıştı. Alışık olduğu davranış biçimi buydu. Başını yana çevirip ikinci darbeyi bekledi. Ama gelmedi. Wallner hızla dönüp odayı terk etmişti.

Franz son kez faydalanmak istercesine elini ateşe uzattı. Az sonra geri dönecekti. Yine çamur, soğuk, küfür, dayak, köpekler, dondurucu gökyüzü... ve sonra yapayalnız, acı son.

Doktor geri geldiğinde, elinde içi sıcak, koyu çorba dolu büyük bir kâse taşıyordu. Çorbanın kokusu odaya yayıldı ve Franz'ın dizlerinin bağı çözüldü. Wallner'ın masaya, onun önüne koyduğu kâseye bakmamaya çalıştı.

«Yesene, aptal,» dedi adam sabırsızlanarak. Bunun üzerine Franz sonradan hastalanmamak için ağır ağır çorbayı içmeye başladı.

«Sen de pekala biliyorsun ki, Ruslar artık yakındalar.»

Franz başını salladı ve çorbadan dolu bir kaşık daha aldı.

«Onlar yaklaştıkça kampta neler olacağını da biliyorsun ,değil mi?»

Franz yine başını salladı. Başlamıştı.

bile. Günlük sevkiyat aralıksız sürüyordu. Mahkûmlar kimi yaya, kimi kamyonlar ya da yük vagonlarıyla grup grup kamptan götürülüyordu. Nereye götürüldüklerini kimse bilmiyor ve kimse sormaya cesaret edemiyordu. Geride kalanlar için artık yakılma korkusu yoktu. Fırınlar Himmler'in emriyle kasımda havaya uçurulmuştu. Kuşkusuz kampta artık ölümlerin sona erdiği anlamına gelmiyordu bu. Sürüp giden ölümlerin en kolayı açlık, hastalık ve rastgele bir kurşunla geliyordu. Rus ordusunun giderek yaklaşmasının verdiği korku SS ve Kapoları hepten çıldırtmış, sanki ancak böyle kurtulabileceklermiş gibi daha beter kan akıtmaya başlamışlardı.

«Öyleyse geride hiç canlı tanık bırakmayacağımızı da biliyorsundur, değil mi?»

Franz kaşığı masaya bıraktı. Tıkanmıştı.

«Bitir şunu! Ne olursa olsun benimle geleceksin.» Adam kâğıdı katlayıp cebine soktu. «Ve bir ceset taşımak istemem. Nasıl olsa seni yola getirmenin bir başka yolunu bulurum, sen hiç merak etme.»

Franz bir an adamın içini okudu. «Bana ihtiyacın var... korkuyorsun,» diye fısıldadı. Bunu söylemeye nasıl cesaret edebildiğinden çok, söylediğinin gerçek oluşu onu şaşkına çevirmişti. Demek artık üstün adamların devri bitmişti ve kurbanlarının korumasına muhtaçtılar.

«Elbette, korkuyorum, aptal,» dedi doktor vahşice pırıldayan gözlerini ona dikerek. «Ama bu heyecan veriyor, kafayı daha iyi çalıştırıyor. Korkumdan hoşnutum. Ondan yararlanacağım.»

Franz yolculuğun sonuna dek dayanıp dayanamayacağından emin olmamakla birlikte, sonunda onunla gitmeyi kabul etti. Kendi özel nedenleri bir yana, en azından Leah'nın mektubunu bu sayede dışarı kaçırabilirdi. Daha sonraları, bunu başarmış olduğu için öylesine mutluydu ki.

Muhafızın eşliğinde barakasına döndü. Bir iki parça eşyasını toplamaya izin verilmişti. Leah'nın mektubunu gömleğinin altına gizledi ve daha sonra da bir fırsatını bulup Wallner'ın evinden adamın resmini çaldı.

Ölmeden önce bana söylediği son sözleri şunlardı: «Wallner'ın önerisini niye kabul ettiğimi sana anlatmama gerek yok, ama şunu bil ki, hiçbir vaatte bulunmadım. Seni hiçbir şey bağlamıyor...» Sonra oğlunun adını mırıldandı. «Max.» Gülümsemeye çalıştı, yapamadı, yalnızca gözlerinde ufacık bir ışıltı belirdi.

«Merak etme, Franz, onunla öz oğlummuş gibi ilgileneceğim.»

Ve Franz son nefesini verdi. Vücudu öylesine haraptı ki, hastanenin ona hemen hiç yararı olmamıştı, ama en azından son

günlerinde içi ısınmış, karnı doymuş, iyi bakım görmüştü. Oysa Leah... onun için...

Babası cümlesini bitirecek kelime bulamamıştı. Judith kitabı kucağında kapatıp camdan dışarı baktı. Uçak bulutların üstünde, karanlık gökyüzünde uçuyordu. Aşağı bakınca bir ara denizin akan pırıltılarını gördü.

Franz'a ve Leah'ya olanları anlamaya çalışmanın ne yararı vardı? Bu anlaması olanaksız, aklın almayacağı bir şeydi. Onun yapabileceği tek şey, babasının başladığını bitirmekti. Ah, keşke... babası neden bu denli ketum davranmıştı? Ona mektubun nerede olduğunu söylemiş olsaydı, her şey ne kadar basitleşecekti. Babasının ne tür çelişkiler içinde kıvrandığı aklına gelince, kabaran öfkesi anında yok oldu... Leah'nın kaderinde oynadığı rol, çaresizliğin verdiği öfke, Wallner'a duyduğu kin, intikam duyguları ve öbür yanda biricik kızını koruma isteği... Tüm bunları kendi de bildiği halde, babasını ne hakla yargılıyordu?

Aklı kitaplara gitti. Niye altı taneydi? Rastgele bir seçim miydi? Hepsi de küçük, taşınması kolay kitaplardı. Peki, ama niye altı? Şimdiye kadar okuduğu bölümler o kadar uzun değildi ve çok daha az sayıda kitaba eklenebilirdi. Acaba daha iyi gizleyebilmek için mi? Belki de. Bir kitabı karıştırırken bir iki sayfanın gözden kaçması çok daha kolaydı.

Onları ezberle, babasının sözleri yine kulaklarında çınlıyordu. **Onları ezberle.**

Yanaklarına ateş basmış, başı zonkluyordu. Kitabı valize, eski yerine koydu, sonra kalkıp tuvalete gitti. Iki aspirinle birkaç bardak su içti. Yerine dönerken uçak aniden yana yattı ve Judith bir yolcunun üzerine düştü. Uçak eski halini alınca o da doğruldu. «Pardon,» diyerek uzaklaşmak üzereyken, koltuktaki adam hızla yerinden fırlayıp sıkıca koluna yapıştı. «Yardımcı olabilir miyim?»

Genizden gelen sesteki aşırı heves onu ürküttü, geriledi. Bu adamı bir yerde görmüştü... evet, restoran kapısında kibarlık pandomimaları yapan adam. Kolunu hışımla çekerek kurtardı... o ara adamın tırnaklarının dibine kadar yenmiş ve uçlarının siyah olduğunu fark etti. Sonra çarpa tökezleye yerine döndü. Herkes ona bakıyormuş gibi geliyordu. Kendini göstermemek ister gibi koltuğunda aşağı doğru kaykıldı. Sanki uçaktaki tüm yolcular ona düşmanca bakıyorlardı. Pencereden yana döndü, tümünü yok etmek istercesine gözlerini sımsıkı kapadı.

19

Max, Connecticut'taki evden ayrılıp karanlıkta ve kar altında New York'a doğru hızla yol almaya başladı. Bir yandan da kendine küfredip duruyordu. Tâ buraya kadar geldiği ve geçmi-

şinde insanlık dışı işlerden başka bir şey yapmamış bir adamdan bir parça insanlık bekleme gafletinde bulunduğu için öfkeliydi. Kısa görüşmeleri sırasında adamının suratı, kanlı geçmişine ait bazı olaylar aklına geldiği anlarda canlanmıştı sadece. Böyle anlarda gözleri ışıldayıp dudakları haince kıvrılmıştı. Bir kibritin yanıp sönmesi gibi, öylesine kısa sürmüştü ki bu anlar, Max şimdi gerçekten öyle olup olmadığından emin değildi.

Judith'in iyiliği için bunu denemek zorunda kalmıştı, ama belki de tam tersine, Judith için yeni bir tehlikenin doğmasına neden olmuştu. Yoo, hayır, bu tehlike zaten vardı. Smith'in söylediklerine inanıyordu. Doktorun çevresindekiler Leo Weber'in ölümden sorumluydu.

Arabayı kiraladığı yere bıraktı ve bir taksi tutup otele gitti. Anahtarını alıp asansöre doğru telaşlı adımlarla yürümeye başladı. Bundan sonra ne yapacaktı? Çok küçük bir olasılıktı, ama Judith, Sheila'yı aramış olabilirdi. Sheila'ya telefon etmekte yarar vardı. Ya sonra, Smith'i mi? Çok ince de olsa, o adamla aralarında bir bağ olması garibine gidiyordu.

Asansöre doğru yolu yarılamışken izlendiğini hissetti, hem de öyle yakından ki, ansızın geri dönünce arkadaki adamın ayaklarının üstüne çıktı.

Adamın yüzü acıyla gerildi, ve boynunu yakasının içine doğru çekip bir adım geriledi. Siyah gözlüklerinin arkasından bön bön bakıyordu.

«Beni mi izliyordunuz?» dedi Max hafifçe tehditkâr bir sesle.

«Evet.» Melodik seste bir sinsilik vardı. «Acaba sizinle bir dakika konuşabilir miyiz, diyecektim, Bay Halman?»

«Kim olduğumu nerden biliyorsunuz?»

«Önemli değil bu.»

«Peki, önemli olan ne?»

«Ortak bir tanıdığımız hakkında.»

«Dinliyorum.»

«Burada olmaz. Acaba şuraya...»

Adam başıyla loş bir köşeyi işaret ederken, eldivenli eliyle sabırsızca Max'ın koluna dokundu. «Orası daha sakin...»

«Yani daha karanlık.»

Loş köşeye geldiklerinde adam güneş gözlüklerini çıkardı ve biraz sinsi bakan küçük gözlerini Max'a kaldırdı. «Onu aradığınızı biliyorum,» diye fısıldadı.

«Onu mu?»

«Ah...» Eldivenli eliyle sabırsızlığını gösteren bir hareket yaptı. «Oyun oynayacak zamanınız yok, değil mi, Bay Halman? Eminim yok. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, Bayan Weber'den söz ediyorum. Onu izliyordum...»

«İzliyor muydun?» Wallner'ın çalışma odasında duyduğu korku ve çaresizlik bu adamın karşısında öfkeye dönüştü. Onu iki yakasından sıkıca kavrayıp kendine çekti. Adamın yalnızca ayak uçları yere değiyordu. «Ne diyeceksen, öt bakalım,» dedi Max boğuk bir sesle.

«Söyleyeceğim ama...» diye soludu şişman adam. «Beni bıraksanız...»

Max yine kontrolünü kaybetmiş olduğu için kendine kızdı ve adamın yakasını bıraktı. «Söyle,» dedi sert bir sesle.

«Dostça davranmak istemiştim yalnızca,» dedi adam kırılmış gibi.

«Pekala. Dostça davran bakalım. Seni Smith mi gönderdi?»

«Yoo, yoo.» Adamın benzi attı, dili dudaklarında gezindi. «Onu izliyordum, anlıyorsunuz ya... Ama mağazada gözden kaçırdım.»

«Yani sen...»

«Yoo, gerçekte kaçırmadım. Bir tür anlaşmaydı. Daha sonra bir taksiye binip havaalanına gitti, ben de peşinden...»

«Anlaşma mı? Yani sana onu izlememen için para verdi, sen yine de onu izledin, öyle mi?»

«Anlaşmama sadık kaldım,» dedi kısa boylu adam kendiyle gururlanır gibi.

«Kalmaya da devam et.»

Adam duraksadı, şapkasını çıkarıp saçlarını düzeltti, yeniden şapkasını başına geçirdi. Bu arada sinsi gözlerini Max'tan hiç ayırmamıştı. «Çok para harcadım, Bay Halman. Bayağı masraflı oldu. Taksi filan... sonra restoranda da uzun süre oturmak zorunda kaldım. Yemek, içki, bahşiş...»

Max cüzdanına uzanırken adama tiksintiyle baktı. «Masraflarını karşılayacağım, ama faz-

ları yok.» İki yirmilik, bir onluk çıkarıp adama uzattı. «Bu karşılar.»

Adam paraları elinde yelpaze gibi açtı, bir süre kararsızca inceledi. Acaba daha fazla koparabilir miydi? Bayan Weber'den para koparmak çok kolay olmuştu. Kadın hemen parayı çıkarıp eline saymıştı. Keşke daha fazla isteseydi. Ama bu adamdan istenmezdi, yoo, hayır. Paralara bir daha üzüntüyle bakıp cebine attı.

«Havaalanına gitti,» dedi Max sert bir sesle. «Ve bir uçağa bindi. Nereye?»

«Lufthansa'ydı... Bonn'a.»

«Bu kuşkularımı doğruluyor. Evet, elli dolara değdi. Sağol.» Max asansöre yönelmek üzereyken meodik ses onu bir kez daha durdurdu.

«Bir şey daha var. Tanımadığım iki adam da onun peşindeydi. Biri ufak tefek, zayıf, öbürü insan azmanı. Zayıf olanın azmana, Ernst, dediğini duydum. Sanıyorum, hayır eminim, Bayan Weber'in bindiği uçağa onlar da bindiler. Pek sevimli birileri değildi. Bu yüzden... anlıyorsunuz ya... gerçek şu ki... bir kadını o halde görmek hiç hoşuma gitmez... çok güzel bir kadın. Kendimi ona borlçu hissettim...» Adam sözlerinin gerisini getiremedi.

Max bir şey demedi, sanki aralarında milyonlarca mil varmış gibi adama bakıyordu.

«Eh, hepsi bu.» Adam yarım yamalak gülümsedi, omuz silkti. Sonra geri dönüp paytak yürüyüşüyle lobiyi geçti, kapıdan çıktı, dışarıda durup yakalarını kaldırdı.

Max kendine gelmeye çalışır gibi hafifçe başını salladı. Adamın basamaklardan inerken yavaş yavaş kaybolan sırtına baktı ve bir an ona yakınlık duydu. Buraya kadar gelmeyebilirdi de. Bana ne deyip çekip gider, her şeyi unutabilirdi. Judith'e sempati duyduğu için mi yapmıştı bunu? Yoksa para için mi? Her ikisi için de herhalde. Elli dolarla yetindiğine göre, Judith'den yüklü miktarda para almış olmalıydı. Judith'in bu oyunun çirkin kurallarını öğrenmeye başladığını üzüntüyle düşündü, ama amacına ulaşacaksa bunları öğrenmesi gerekiyordu.

Kafası bir yığın düşünceyle dolu, asansöre yöneldi. Son bilgi verdiği paraya değmişti doğrusu. İki sevimsiz tip... biri Ernst adında bir azman... Judith'le aynı uçaktalar... Wallner'ın uşağının adı da Ernst'ti. Ve bir iş için gitmişti. evde yoktu. Wallner kuşkusuz yalan söylemişti, ama bu ne diye onu bu kadar şaşırtıyordu?

Asansör onu beşinci kata doğru çıkarıyordu, ama o kendini uçaktaymış gibi hissediyordu. Judith şimdi havada, çok uzaklardaydı ve tehlikelerin göbeğine doğru uçuyordu. Yarın sabah erken saatlerde Bonn havaalanına inerdi, sonra herhalde orada bir araba kiralayıp Aachen'e, Hollanda sınırına giderdi.

Başı önünde, düşünceli, hızlı adımlarla koridorda dairesine doğru yürüdü. Hollanda'ya vardıktan sonra, Judith'in etrafta araştırma yapması gerekecekti. Mektubun nerede olduğunu tam olarak bilmiyordu. Yoksa kitaplardaki yazılardan öğrenmiş miydi?

Anahtarı kilide sokarken, eğer acele edersem onu yakalama şansım var, diye düşündü. Acele etmek mi? Arada koskoca bir okyanus varken, öte yanda tatil trafiği, kötü hava şartları varken ,nasıl acele etmekten söz edebiliyordu? Geç bir kalem, dostum...

Sonra bir puro kokusu burnuna geldi ve yan tarafa bakınca sandalyelerin birinden bir duman bulutunun yükseldiğini gördü. En iyi otellerde bile koridorlarda sandalyeler bulunurdu. Oradaki sandalyeden biri ayağa kalktı, ona doğru yürümeye başladı.

«Seni bekliyordum. Konuşmak istiyorum. Washington'u aradım, Sara senin New York'ta olduğunu söyledi. Bu benim için sürpriz oldu.»

Lanet olsun! Lanet olsun! Max yana çekilip Babcock'un oturma odasına girmesine izin verirken ,içinden lanetler savuruyordu. Adam yine her zamanki gibi şık ve zarifti, hafiften pahalı bir losyon kokusu saçıyordu. «Epeydir burada oturuyorum,» dedi yarı suçlayıcı bir ses tonuyla.

Pek de o kadar uzun zaman değil, dedi Max içinden. Işığı yakınca, adamın şapka ve paltosunda hâlâ erimekte olan karları fark etmişti. «Kusura bakma,» dedi kısaca. «Kısa keselim olmaz mı? Yalnızca birkaç dakikam var.»

«Ne kadar cömertsin.»

Max aldırmadı. «Sara'yla bu sabah konuştum. Büroda her zamanki işler varmış ve o üstesinden geliyormuş. Nedir sorun?»

«Açıkçası, konuşmak istediğim büro işi değil.»

«Ya...» dedi Max yavaşça. «Ben öyle sanmıştım.»

Yağmurluğunu kapının yanındaki sandalyenin üzerine bıraktı. Babcock da üzerindekileri çıkarmaya başladı. Süet eldivenlerini divanın üzerine bıraktı. Onların yanında, köşeye sıkıştırılmış olarak Judith'in unuttuğu buruşuk şapka duruyordu. Max'ın gözleri pencereye kaydı. Kar hızını artırmıştı. Tıpkı çocuğunu merak eden vesveseli bir baba gibi, Judith'i düşünmeden edemedi. Başı ıslanacak, üşütecekti. Hastalanırsa, her neredeyse orada, onunla kim ilgilenecekti?

Babcock şapkayı gördüyse bile bunu belli etmedi. Şapkasını çıkarıp eldivenlerinin üzerine koydu, üzerindeki suları akıtmak için paltosunu iki kez silkeledi ve özenle divanın arkalığına yatırdı. İnsanı hasta edercesine, sanki kasten çok ağır hareket ediyordu. Max öfkesini tuttu. Bunun hiçbir yararı olmazdı. Belli etmemesine karşın, Babcock'un öfkeli olduğunun farkındaydı. Zaten duygularını hiç belli etmezdi, ama şakağındaki bir damar onu ele verirdi. Bölümdeki arkadaşları buna, «Babcock'un barometresi» derlerdi. Şimdi damar şişmiş, atıyordu. Babcock sanki bir çay partisine gelmiş gibi divana kurulmuş, kırışmaması için pantolonunu yukarı çekmiş; bacaklarını uzatmış, oturuyordu...

«Leo Weber'e olanı biliyorsun, değil mi?»

diye sordu Max. Adamın bunu bildiğini çok iyi bildiği halde konuyu açmak için sormuştu.

Babcock yanık, pürüzsüz yüzünü Max'tan yana çevirdi. «Evet, biliyorum... çok üzüldüm.» Bu basmakalıp sözcüğü büyük özenle seçmiş gibiydi. «Bu yüzden buradayım. En iyisi bu aptalca misafirlik faslını kesip konuya gelelim. Bayan Weber'i bu işten vazgeçmesi için ikna etmeni istiyorum.» Max itiraz edecek olunca, manikürlü, küçük elini kaldırdı. «İzin ver bitireyim. Herkesin bildiği gibi, Leo Weber son zamanlarda ne yaptığını bilmez haldeydi. Ama görülüyor ki, davasının haklılığına kızını ikna etmeyi başarmış, çok az delil olmasına rağmen...» Omzunu silkti. «Eğer buna da delil denirse. Evet, bu adam bazı suçlar işlemiş eski bir SS doktoru olabilir. Ama sözünü ettiğimiz adam şimdi Amerikan vatandaşı. Yasal hakları var. Adı Klausing ve resmi kayıtlara göre kırk sekizde ölmüş olan Wallner'la onun arasında bağlantı kurmamızı sağlayacak doğru dürüst bir delil yok. Kimse ölmüş birini yargılayamaz. Bayan Weber'in bu işi sürdürmesi, daha fazla tatsızlık çıkarmaktan başka bir işe yaramaz. Vazgeçerse akıllılık eder.»

«Korkarım vazgeçmez. Belki Leo Weber gerçeklerle bağlantısını yitirmişti, ama bu Judith için geçerli değil, Ted Rosen için de. Hikâyeyi yazan bu muhabiri tanıyorsun. Pratik, zeki biri. Titiz bir araştırma yapmış. Bunu sen de biliyorsun. Hikâye yayınlanmadan kısa bir süre önce seni görmeye gelmişti.»

«Ama Klausing'in Wallner olduğunu kesin söyleyemedi.» Buna inanmadığı sesinin tonundan açıkça belliydi. Max bu adamdan aslında hiç hoşlanmadığını birden hayretle anladı. Acaba farkında olmadan ne zamandır bu duyguyu taşıyordu?

«Haklısın, kesin konuşamadı,» diye itiraf etmek zorunda kaldı. «Konuşamazdı ama. Biri Klausing için çok inanılır bir geçmiş düzenlemişti. Ama Rosen bu iki adamın aynı kişi olduğundan emin. Klausing'in kendisiyle ve otuzlarda, kırklarda Wallner'ın tanıyan Almanlarla görüşmüş. Otuzlarda çekilmiş bir fotoğrafını bulmuş. Çok benzerlik var... genç Wallner'ın yüzünde bir düello izi olmasına rağmen...»

«Ama bu adamda öyle bir iz yok, değil mi?»

«Bu bir şey göstermez. Plastik cerrahiyle izler kolaylıkla gideriliyor.»

Babcock hafif bir alayla, «Yani Max, seni tanımasam, kendi kendini kandırıyorsun diyeceğim,» dedi. «Kırk yıllık bir fotoğraf, plastik cerrahi...»

Adamın alaycı ses tonuyla yüzüne ateş basan Max, öfkesine yenilmemek için arkasını döndü. İki gündür duygusal bir tahterevallinin üzerinde gibiydi ve inmek istiyordu. Judith'i bulup inmek. Sakin bir sesle konuşmaya başladı. «En önemli bağlantıdan söz etmedim sana. Rosen'in bir doktor arkadaşı, Klausing'in Wallner olduğunu teşhis etmiş. Onu burada bir tıp konferansında görmüş. Çok heyecanlanıp allak bullak olmuş. O da Auschwitz'de üç yıl kalmış ve o

malum ameliyatlardan nasibini almış. Rosen'a adamın yaşlanmış ve yüzünün değişmiş olmasına rağmen, sesini çok iyi tanıdığını söylemiş. Garip, duygusuz, kuru bir ses...»

«Peki, ne diye ortaya çıkmadı bu doktor.»

«Ne yazık ki yaşlıydı. Kısa bir süre sonra kalpten öldü...» Max sustu. Leo'ya olanlar aklına gelince, bu adamın da doğal nedenlerden ölmemiş olabileceği duygusuna kapıldı birden. Yavaş ol, yavaş ol, dedi kendine, öküz altında buzağı aramaya başladın. Yine de Rosen'e bundan söz etmeye karar verdi.

«Yaşlı bir adam... belki bunları söylerken zaten hastaydı, şimdiyse ölü... Max, beni gerçekten şaşırtıyorsun. Senin gibi iyi yetişmiş, yetenekli bir eleman...»

Ölçülü bir paylama... lanet olası! «İkimizin aynı tarafta olacağımızı sanmıştım,» dedi Max soğuk bir sesle. Wallner'a yaptığı ziyareti ve adamın gerçek kimliğini zevkle itiraf ettiğini Babcock'a söylemenin yararı olmazdı. Hiç tanık yoktu, Wallner her şeyi rahatça inkâr edebilirdi. Üstelik bu görüşmeyi olabildiğince çabuk bitirmek istiyordu. Çok az zamanı kalmıştı.

«Ben hiçbir tarafta değilim, Max. Burada önemli olan, nesnellik. Sen nesnel olamazsın, Bayan Weber'le duygusal bağlantın var.»

«Onu seviyorum, bunu demek istiyorsan.»

«Kuşkusuz.» Babcock altın tabakasından bir sigara çıkardı, bir ağızlığa özenle taktı ve altın bir çakmakla yaktı. Sonra geriye yaslanıp sigaradan derin bir nefes çekti, kısılmış

gözleriyle Max'ı süzdü. Onun sabırsızlığının farkındaydı ve kasten ağırdan alıyordu.

«Kuşkusuz,» diye yineledi. «Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?»

«Judith'i bulacağım, tabii bulabilirsem.»

«Bulabilirsem ne demek? Bulmalısın.»

«Bulmalı mıyım?» dedi Max kaşını kaldırarak.

«Ziyaretimin amacı bu, sevgili Max. Onu bulup bu işe bir son vermelisin. Dışişlerine karşı yükümlülüklerin olduğunu sana anımsatırım. Dairenin bu işe karışmasını istemiyorum. Bu işin peşini bırakırsa, kendi dahil, herkes için daha iyi olur...»

«Herkes mi? Bununla doktoru ve daha kimbilir onun gibi kaç canavarı bu ülkeye getiren ve suçlarının açığa çıkmasından korkanları mı kastediyorsun?»

«Suç...» Babcock sanki tartışmaya değmez bir konuymuş gibi, zarif ağızlığıyla kelimenin önemsizliğini belirten bir hareket yaptı. «Sevgili Max, savaşın sonunda herkes Almanya'daki bilim adamlarını kapıştı. Rusya kendi payını, biz kendi payımızı topladık. Mısır da, Güney Amerika da...»

«Bu da kılıfı... Biz gerçek bilim adamlarından söz etmiyoruz, Babcock. Etmediğimizi çok iyi biliyorsun. Sözkonusu olan adam sadist bir kasap...» Kitap raflarıyla dolu çalışma odasında ölü gözlerle kendisine bakan doktor, Max'ın gözlerinin önünden kapkara bir bulut gibi geçti.

Babcock öne eğilerek sigarasının ucunu kül tablasına hafifçe vurdu. «O kadar eski bir hikâye ki,» dedi yavaşça.

Çok önceden olmuş bitmiş. Artık hiç önemi yok... Wallner şöminenin ateşi soluk yüzünü aydınlatırken, kadehine brandy koyup böyle demişti.

Max, «Ve dosyaları tozlu raflarında bırakalım kalsın, öyle mi? Hayır, olmaz,» diyerek pencerenin yanına gitti. «Leo'ya olanlardan sonra bunu yapamayız... bir sorumluluğumuz var.»

«Senden bu işi sürdürmemeni istiyorum,» dedi Babcock yumuşak sesiyle.

Otelin karşı tarafındaki binanın içersinde bir dairede biri ışığı yaktı ve içerideki süslü Noel ağacı pırıl pırıl ortaya çıktı. Aynı anda yarı üzüntü yarı öfkeyle Max'ın aklına, Judith ve Tommy'yle birlikte yapacağı tatil için hazırladığı planlar geldi... Rockefeller Alanında büyük Noel ağacının altında buz pateni, Beşinci Bulvar'da gezinti, sonra pastane... Başka bir şeyle Tommy'nin gönlünü alması gerekecekti. Belki de Judith'i zamanında geri getirirdi. Gözü hâlâ Noel ağacında, mırıldanırcasına sordu. «Ya sürdürecek olursam?»

«Olursan mı? Yoo, bunu yapamazsın. Dışişleriyle bunun bir ilişkisi olsun istemeyiz. Hiç akıllıca davranmamış olursun.»

«Diyelim sürdürdüm.» diye Max üsteledi.

Babcock uzun süre sessiz kaldı, Max neredeyse onun varlığını unuttu, bundan sonraki

bir saatte yapacağı işleri kafasında planlamaya başladı. Sonunda Babcock konuşmaya başladığında, sesinde göstermelik bir keder vardı.

«Eğer sürdürürsen, senden istifa etmeni istemek zorunda kalabilirim.»

Max üzerine çöken halsizlikten kurtulmak istercesine silkindi, sonra geri dönüp Babcock'a gözlerini dikti. «İşte istifamı, karşılığını alırsın. Böylelikle Dışişleri de bulaşmamış olur.»

İki adam bu sözlerin bu kadar kolay söylenebilmesinden şaşkın, birbirlerine baktılar.

«Blöf yapıyorsun,» dedi Babcock inanmazlıkla.

«Öyle mi dersin?» Meydan okuyan bu sözleriyle adamın şakağındaki damar yine şişti ve atmaya başladı. Bu işi ne diye buraya vardırmıştı? Yargunluğun verdiği öfkeden mi, yoksa dostu Leo'yu kahreden, ve sonunda ölümüne neden olan, Judith'i savunmasız, bir başına peşinden sürükleyen bu işe artık bir son vermek istediğinden mi? Bilemiyordu, bildiği tek şey, Babcock'un tepkisi ne olursa olsun bir şeyler yapmak zorunda olduğuydu. «Seni lime lime ederim,» demişti Smith'e. Belki mantıksızdı sözleri, ama duygularını çok iyi açıklıyordu. «Dene bakalım,» dedi adama.

«Sen bir aptalsın,» dedi Babcock. Öfkesini tutmaya çalıştığı her halinden belliydi. «Sorumluluktan söz ediyordun. Ya Dışişleri? Yoo, bu kadar sorumsuz olamazsın.» Ağızlığındaki sigara çoktan sönmüştü, ama farkında değildi. Soğuk soğuk Max'a bakıyordu. «Ben ayrıldıktan son-

ra, yerime geçebilecekler arasında en iyi aday sendin. Senden daha iyisi yok. Onca emek verdiğin her şeyi bir anda yitirmiş olacaksın!»

«İşi istiyorum... daha fazlasını da... ama bir cinayete göz yummak pahasına değil. Ömür boyu vicdan azabıyla yaşamak istemem.» Hele Judith'siz hiç, diye düşündü.

«Leo Weber bir yangında öldü.»

«Smith'in düzmecesi. Onun marifeti. Buna inanıyor musun?»

«Başka seçeneğim yok.» Babcock yerinden kalktı, sigarayı kül tablasına bıraktı, ağızlığı cebine soktu. Sonra paltosunu giyip önünü ilikledi. Eldiven ve şapkasını alırken, Judith'in buruşuk şapkasını gösterdi. «Onu bul,» dedi. «Ve onu geri getir, burada konuştuklarımızı da unutalım.»

«Bu işi kendi bildiğim gibi halletmem gerekecek. Judith'in o mektubu bulmasını, en az senin kadar ben de istemiyorum... kendime göre nedenlerim var.»

«Sen nerede olduğunu biliyor musun?»

Max sesini çıkarmadı.

«Çünkü eğer biliyorsan,» dedi Babcock süet eldivenlerini giyerken, «Sen de tehlikede sayılırsın.»

«Tehlike mi?» Max omzunu silkti. «Smith mi? Kimin bekçi köpeği o?»

Max sorusuna yanıt beklemiyordu, almadı da. İki adam kapıda göz göze geldiler. Artık ikisi de karşı cephelerde olduklarının bilincindeydi. Max ne yapması gerekiyorsa onu yapmaya, Bab-

cock da onu bundan alıkoymaya çalışacaktı. Max eskiden beri Babcock'un onu kıskandığından kuşkulanırdı, ama aldırmaz, nedenini araştırmayı gereksiz bulurdu. Ama son haftalarda Leo'yla işbirliğine girince, aralarındaki gerginlik iyice su yüzüne çıkmıştı. Max'ın bildiği ve zamanla alıştığı bir şey varsa, o da Babcock'un onunla pek rahat edemediğiydi. Babcock ne kadar uğraşırsa uğraşsın, giyimine ne kadar özen gösterirse göstersin, Max'ın doğal zarifliğine erişemez, onun yanında bir eziklik duyardı. Başkalarıyla olan ilişkilerinde de aynı şey geçerliydi. Babcock böyle durumlarda rahat olamıyordu ve bir keresinde kendi de bunu Max'a itiraf etmişti. Tabii onunla birlikte çalışmaktan ve amiri olmaktan ne kadar hoşnut olduğunu eklemeyi de unutmamıştı. Güçlü olma duygusu... Max'ın üzerinde düşünmekten sürekli kaçındığı bir şey daha vardı. Birkaç yıl önce bir söylenti çıkmıştı. Ama çabuk kaybolmuş, bir daha da duyulmamıştı. O zamandan bu yana Babcock tam bir müzmin bekâr hayatı yaşıyordu. Kuşkusuz ara sıra kaçamaklar yapıyordu, ama işi daima önce gelirdi. Hiçbir zaman görevini başka bir şeyle karıştırmazdı. Dışişlerindeki yerine çok zor ulaşmıştı. Ne sırtını dayayabileceği bir serveti vardı, ne de tanınmış okullardan mezundu. Bunların doğal sonucu olarak, ona destek verecek çevreden yoksun kalmış ve tek başına mücadele etmeyi öğrenmişti. Ama mücadelenin her zaman belli kurallar çerçevesinde olduğu söylenemezdi.

Max bir elin hafifçe koluna dokunmasıyla bu düşüncelerden sıyrıldı. «Unut bu işi, Max, lütfen. Washington'a, ait olduğun yere dön.» Max adamın bu sözleriyle odadaki atmosferin bir anda değiştiğini fark etti.

Bir an için Babcock'un gardı düşmüştü. Max perdesi kalkan gözlerde, tüm o nezaket ve çok bilmişliğin altında, kendi kendini yiyip bitiren bir kişiliğin yattığını görür gibi oldu. Ve daha önce aynı yerde duran Judith'in yüzünde gördüğü sabit fikirliliği bu adamda da gözledi.

Ama bu bir saniye sürmedi. Max, Babcock'un yaklaşma çabasına yüz vermeyip, hatta acıma duygusuna kapıldığı için kendine kızarak arkasını dönünce, Babcock da eski halini aldı. uzaklaştı. Max arkası dönük, bir sigara yaktı. Babcock'un sanki koşu yapmış gibi derin derin solduğunu duydu.

Odaya yeniden düşmanca bir hava çökmüştü.

Max sakin bir sesle konuşmaya başladı. «Seni aldatmayacağım, Babcock. Bu işi unutmak benim için olanaksız. Yapmam gerekeni sana söyledim ve yapacağım.»

Babcock'un sesi yine kayıtsız ve tekdüzeydi. «Ben de seni aldatmayacağım, Max. Eğer bu işi sürdürecek olursan, o mektubun -ki öyle bir mektup varsa- bir sahtekârlık örneği olduğunu göstermek üzere bazı girişimlerde bulunurum. Ayrıca senin, Vietnam'dayken Vietkong'larla yakın duygusal ilişkilerde bulunan biri olarak güvenilmez, daha doğrusu kaypak bir kişiliğin

olduğunu açıklama yoluna giderim. Bir Vietkong sevgiliyle düşüncesiz ilişkilerin oldu. Kuşkusuz tam bir ihanetten söz edilemez, ama ben zamanında seni geri getirmeseydim, Tanrı bilir daha neler yapacaktın? Bunları kanıtlamak o kadar zor değil. Kadını yargılanmaktan nasıl kurtardığını anlatacak tanıklar var.»

«Smith.»

«O ve diğerleri.»

Max kulübedeki diğer adamların adlarını anımsamaya çalıştı, ama hiçbirini çıkaramadı. Kuşkusuz Babcock onları biliyordu ve düzenli masasının bir çekmecesinde dosyalarını tutuyordu.

«Dahası,» diye sürdürdü Babcock, «Babasının son altı aydaki paranoya durumu göz önünde tutulursa, Bayan Weber'in akıl dengesinin de pek yerinde olmadığını kanıtlamak çok zor olmasa gerek...»

«Paranoya gerçekten çok bulaşıcı bir hastalık. Ne diye kendini zorluyorsun, Babcock? Rusya'da olduğu gibi, ne diye bizi doğruca bir akıl hastanesine kapatmıyorsun? Seninle aynı düşünceleri paylaşmıyoruz, öyleyse bizler deliyiz. Vietkong sevgilime gelince, sen de çok iyi biliyorsun ki, o Smith'in kadınıydı ve Smith...»

«Evet, bunu ben biliyorum, sen biliyorsun, bir de Smith biliyor. Kadın çoktan öldü. Hoş ölmemiş olsa da, bir şey ifade etmezdi. Eğer bir kumarbaz olsaydım, Halman, senin üstüne bahse tutuşmazdım.»

«Diyelim ki, senin deyiminle kaypaklığımı

açığa vurdun, bu durumda beni hâlâ böylesine nazik bir görevde tutmanı, hatta senin yerine aday olmamı açıklamak senin için zor olmayacak mı?»

Babcock'un koyu renk gözleri ışıldadı ve kalın, yumuşak dudakları zafer edasıyla kıvrıldı. «Kanat gerdiğim, koruduğum biri tarafından nasıl da aldatıldım! Max Halman nasıl da sinsice, kurnazca tüm arkadaşlarını, amirlerini aldattı!» Çaresiz kalmış gibi eldivenli ellerini iki yana açtı, sonra birinin üzerindeki görünmez bir tozu fiskeledi. «Anlıyorsun, değil mi, Max?» dedi yavaşça. «Aslında işi buraya vardırmak istemem, ama dairemizin dürüstlüğü ve bütünlüğüyle ne kadar gururlandığımı bilirsin. Pis bir skandala adının karışmasına izin vermem. Bu yüzden beni zorlama.» Kapıyı açıp koridora çıktı. «Seni yakında Washington'da göreceğime inanıyorum.» Sonra herhangi bir veda sözcüğü söylemeksizin koridorda uzaklaştı.

20

Max şık lacivert paltosuyla uzaklaşan Babcock'un ardından kapıyı kapatırken, daha çok beklersin beni, diye aklından geçiriyordu. Kendini sıkmaktan vücuduna ter basmıştı. Hiç böylesine öfkelenmemişti. Babcock'un belli yerlere birkaç pis söylenti yaymasıyla ona ne denli za-

rar verebileceğini kestirmek güç değildi. Sabah Judith için sehpaya koyduğu brandy şişesi hâlâ orada, davet eder gibi duruyordu, uzanıp aldı, kapağını açtı, başına dikti. Kapağı kapatırken bir an kendini Smith'e benzetti. Ama umduğu gibi, içki onu biraz sakinleştirmişti. Hatta odanın havasında yanan köprülerin kokusunu aldığını söyleyerek kendi kendine espri bile yapabildi.

Babcock konusunda kafa yormayı ertesi güne bıraktı ve Judith'in şapkasını alarak yatak odasına yöneldi. Ne ilginç, az önce Babcock' un yaptığı gibi, bu akşam erken saatlerde o da Wallner'ın evinden aynı şekilde kaçarcasına ayrılmıştı. Issız evden bir an önce uzaklaşmaya çalışırken, doktor pencerenin önünde durmuş, o şiirsel kış manzarasını seyrediyordu. Acaba elinde içkisiyle orada öyle dururken, gözünde başka şeyler de canlanıyor muydu? Kazınmış başları, bir deri bir kemik kalmış yüzleri, bomboş bakan gözleriyle pis karların içinde ölümü bekleyen yüzlerce, binlerce kadını da görüyor muydu? Leah da onların arasındaydı. Bir piyano konçertosu dinlediğinde, Leah'nın o küçücük bedeniyle taşların üzerine eğilerek çıkardığı o büyüleyici müzik kulağına geliyor muydu? Yoksa Leo Weber'in yıllarca yakasını bırakmayan o kâbusları hiç mi yaşamamıştı?

Max yerden valizini aldı, yatağın üzerine koydu. Hemen toparlanıp havaalanına gitmeliydi. Neyse ki, valiz hazırlaması uzun sürmeyecekti,çünkü zaten içindekileri boşaltacak zamanı olmamıştı. Kapağı açınca haritaları gördü. On-

ların burada olduğunu unutmuştu. Acaba Judith burada kardeşiyle konuşurken haritaları görmüş müydü? Görmüş olmalıydı, yoksa dinlenmeye razı olmuşken ilk fırsatta kaçıvermezdi. Haritaları Sheila onu telefonla arayıp Leo'ya olanları söyledikten sonra satın almıştı. Bunu niye yaptığını şimdi doğru dürüst anımsamıyordu bile. Yoksa herkesten önce mektubu bulup yok etmeyi, böylelikle içeriğini kimsenin öğrenmeyeceğini mi düşünmüştü? Evet, Shella böyle yapması için o ince, ağlamaklı sesiyle onu zorlamıştı. Ve hâlâ bunu başarmak için bir şans vardı.

Valizin içindekileri karıştırıp bir göz attı. İç çamaşırları, temiz bir gömlek, kravat ve çoraplar. Her zamanki titizliğinin aksine, hepsini rastgele üst üste yığdı, en üste de Judith'in şapkasını koydu. Sonra banyoya gitti. Çabucak bir traş olup hemen yola çıkacaktı. Eğer beklemek zorunda kalırsa, havaalanında bir şeyler atıştırırdı, daha olmazsa uçakta yerdi.

Yüzünü sabunlamadan önce, aynadaki aksine bir baktı ve Wallner'ın sözlerini anımsadı. «Çok ilginç... Babanızın bir kopyasısınız. Sarı saçlar, kemikli, biçimli bir kafa, uzun, ince bir beden... zarif, soylu tavırlar... Ari ırkın kusursuz bir örneği. En iyi soydan...»

«Ari ırk mı?» Adamın sözleri ona hakaret gibi gelmişti. «Babam Yahudiydi.»

«Pek sayılmaz. Yalnızca bir leke. Bunun için onu bağışladım. İnsanın doğru sonuçlara ulaşması için bazı şeylerle uzlaşması gerek. Baba-

nız köklü ve soylu bir Alman ailesinden gelen annesine çekmişti. Büyükannenizin bir Yahudiyle evlenmesi talihsizlikti. Ama arıtılmayacak bir leke değil...»

Max mekanik olarak traşını sürdürürken, yine o iki dünya arasında kalmışlık duygusu içindeydi. O garip görüşmenin her anı gözünde canlanıyordu. Ne üzerinden pardösüsünü çıkarmış, ne de oturmuştu. Adamın sözleriyle olduğu yerde donakalışı dışında, sürekli odada dolanmıştı.

Adam, «İşte bu yüzden,» diyerek konuşmasına devam etmişti. «Babanızı o aşağılık insan sürüsünden çekip çıkarmaya değer buldum. Üstün ırkı yetiştirecek sağlıklı Germen kanına taban oluşturmak için gerekliydi...» Sonra Hegel ve Nietzsche'den Rosenberg ve Goebbels'e kadar, sayıklarcasına adlar sıralamıştı. «Önderler... Yeryüzünün tanrıları... sıradan insanları bağlayan ahlâk ve yasaların ötesinde ve üzerinde olan kişilerin küller arasından dirilişi...»

«Ne yani, babam yalnızca bir tür sigorta değil miydi? Eğer işler oraya varırsa, boynunuzu ipten kurtarmaya yarayabilirdi,» diyerek Max sertçe doktorun sözünü kesmişti. Belki buna inandığı için, belki de zihinsel bir refleksle. «Elbette, neden olmasın?» demişti adam başını kaldırarak, «Her iyi şey, amacına dürüst olmayan yollardan ulaşır. Nietzsche'nin sözü müydü bu? Evet, onun olmalı. Zavallı, kaçık biri ama faydalı.»

«Ne yazık ki, babam ne kendine, ne size

bir yarar sağlayacak kadar uzun yaşayabildi.»

«Bunu önceden kestiremezdim, kuşkusuz.» Adam ateşe doğru bıyık altından gülüp omzunu silkmiş, «Bunların üzerinden o kadar zaman geçti ki,» diye mırıldanarak yine o kayıtsız haline bürünmüştü.

Max içini yakan konuyu açtığında da adam pek ilgi göstermemişti.

«Leo Weber'in ölümü hakkında ne diyeceksiniz?»

«Beni görmek istemenizin asıl nedeni bu, değil mi? Kadere pek inanmıyorsunuz galiba, Max Halman. Bildiğim kadarıyla Leo Weber bir yangında kazara ölmüş.»

«Nerden öğrendiniz bunu?»

«Uşağım Ernst bana gazete alır.» Uzun koluyla koltuğun yan tarafında yerde duran gazeteyi alıp Max'a uzatmıştı. Bir öğleden sonra baskısıydı ve bir yerinde Leo Weber'in ölümüyle ilgili küçük bir yazı vardı. Gazete baskıya geçmeden az önce konduğu belliydi.

Max gazeteyi masanın üzerine bırakıp, «O yangında ölmedi. Ona işkence edildi,» demişti soğuk bir sesle.

«Hayal gücünüz çok geniş.» Adam bunu sakin bir sesle söylemişti, ama Max'a bakan gözleri bir an parlamıştı.

«Kızı Judith Weber yangından önce cesedini buldu.»

«Öyle mi? Öyleyse polise gitsin.»

«Bu iş sizi korumak için yapıldı. Leo We-

ber gerçek kimliğinizi ortaya çıkaracak bir mektubun varlığını biliyordu.»

«Mektup...» Süren sessizlikte şöminedeki kütüklerden biri çatırdayarak dağılmış ve sanki alevler ona da sıçramışcasına adamda bir değişiklik olmaya, koyu renk gözleri ışıldamaya, yüzü kızarmaya başlamıştı. «Mektup... bu sözde kanıtın var olabileceği bana daha önce de söylenmişti.» Şimdi sesindeki aksan daha belirgindi ve sesi saldırgandı. «Hasta, deli kafaların uydurması...»

«Sayenizde deliren kafaların...»

«Ve Leo Weber'in yazdığı şu hikâye... aklını yitirmiş yaşlı bir adamın...»

«Yoo, hiç de değil. Yalnızca sevdiği kadının nasıl öldüğünün anısıyla ve katilinin hâlâ yaşıyor olmasını bilmenin acısıyla kıvranan biriydi... Siz o yazıyı nereden biliyorsunuz?»

Adam güçlü, beyaz elini havada salladı. «Bu önemli değil. Ama bu uyduruk belgelerin bir şey değiştirebileceğini sanıyorsanız, kendinizi aldatıyorsunuz, Max Halman. Onların benimle hiç ilgisi yok. Kurt Wallner öldü. Bunu siz de biliyorsunuz.»

«Eğer mektup bulunursa, içinde Kurt Wallner'i diriltecek bir de resim var.»

Adam duymamış gibiydi. İçindeki ateş sönmüştü. Koltuğunda geriye kaykılmış, bir eli boşta sallanırken, diğerleriyle brandy bardağını okşuyordu. Cansız gözleri şöminede oynaşan alevlerdeydi.

Max kendini akıntıya kürek çeker gibi his-

setmesine karşın, üstelemişti. «Ya eşiniz, yakınlarınız? Mektubun yayınlanması onları üzecektir.»

«Bunu ne diye söylediğimi bilmiyorum, ama size bir şey açıklayacağım, Max Halman.» Adamın kuru sesi çok uzaklardan gelir gibiydi. «Hiç umurumda değil. Hiçbir şey umurumda değil. Çok uzun zamandır bir şeye aldırdığım yok. Yakınlarım... Almanya'da birkaç kişi. Onlar da beni ölü biliyor. Karım önemli değil. Onu gördünüz. Bana yararı dokunuyor, yemek pişiriyor, evi temizliyor. Hizmetlerinin karşılığında ben de ona bakıyorum.»

Bach'ın flüt sonatlarından birinin notaları odaya yayılıyordu. «Judith Weber...» Max adama ulaşmak için son umut kırıntısına yapışmıştı. «Yetenekli bir piyanisttir. Kurtarılmaya değer biri.»

«Evet.» Adam gözleri alevlerde, düşünceli düşünceli başını sallamıştı. «Bir kez onu dinlemiştim. Heyecan vericiydi. İntikam peşinde koşmayı bırakıp müziğiyle ilgilenmeli.»

«Eğer sizin için önemi yoksa, o zaman adamlarınızı arayıp Judith Weber'i rahat bırakmalarını söyleyin.»

«Onun peşinde adamım filan yok.» Elini bezgin bir ifadeyle kaldırmıştı. «Hem olsaydı bile neden onları geri çağırayım? Yaşam benim için iyice tatsızlaştı. Bu küçük kovalamaca belki biraz heyecan yaratabilirdi. Öyle olmasa da, neden başkalarını eğlencelerinden yoksun bırakayım ki?»

«Sonunda siz yakalanırsanız, size yardım edenlerin durumu ne o olacak?»

«Diplomatça konuşmaya başladınız, Max Halman. Daireden alışkanlık, değil mi? Yani onların adlarını açıklayacak mıyım? Neden olmasın? Ne anlamları var benim için? Ben onlardan çok daha önemliyim ve güvenliğim için yüksek bir bedel ödedim. Yalnız ben değil. Büyük bir servet toplandı...» Adam öne eğilip kadehine biraz daha brandy koymuş, sonra da kalkıp pencerenin yanına gitmişti. Hafifçe odaya yayılan Bach'ın müziği dışında, alacakaranlık odadaki sessizlik giderek uzuyordu.

Doktor pencerenin önünde hareketsiz o kadar uzun süre durmuştu ki, Max adamın kendisini unuttuğunu sanmıştı. Sonunda adam mırıldanırcasına konuşmaya başlamıştı. «Tarih... Weber ve sizin gibiler zaman zaman ortaya çıkıp otuz yıllık tarihi deşerler. Hangi amaca hizmetle? Sağ olanların kâbuslarını geçirir mi bu? Bizim canlanışımızı engelleyebilir mi? Tarih aldatıcıdır, Max Halman. Milyonlarca ve milyonlarca kelime yazıldı bizim hakkımızda. Dünya bütün olanları artık öğrendi...» Geri dönüp Max'a bakmıştı. Ölü suratında gözleri ateş gibi parlıyordu. «... ama insanların bunların gerçek olduğuna gerçekten inandıklarını mı sanıyorsunuz?»

Max öfke ve çaresizlik içinde odadan ve evden ayrılırken, adamın sözleri kulaklarında sürekli yankılanıyordu.

Şimdi bu duygulardan biraz olsun kurtul-

muştu. En azından bir şey yapıyordu. Traş takımlarını kurulayıp çantasına koydu. Yüzüne su çarpıp bir havluyla sildi. Aklı yine Judith'deydi. Çevresinde dolanan tehlikelerden büyük bir olasılıkla habersiz ve tamamen savunmasızdı. Doktorun adamı Ernst, gizli kiniyle Babcock ve Smith, Judith'in peşindeydi.

Telefon çaldı. Havluyu yerine bırakıp traş takımı çantasını aldı ve yatak odasına gitti.

Sheila selamsız sabahsız, «Max, Judith'den haber aldın mı?» dedi ince, sinirli sesiyle.

«Hayır. Ben de aynı şeyi sormak için sana telefon edecektim.»

«Beni aramaz. Bundan eminim. Nereye gitmiş olabileceği hakkında hiç fikrin yok mu?»

«Evet, var ve şimdi oraya gidiyorum.»

«Nereye? Nereye gidiyorsun, Max?»

«Önce Bonn'a, Sheila. Ondan sonrası duruma bağlı. Ama senden ne istediğimi unutma. Bu konuyu kimseye açma lütfen.»

Bir iki saniyelik sessizlikten sonra Sheila' nın endişeli sesi geldi. «Bonn'a mı? Mektubun orada mı olduğunu düşünüyorsun? Judith de orada mı? Öyle mi, Max?»

«Ben de bunu öğrenmeye çalışacağım.»

«Biliyorsun, vazgeçmeyecek, Max. Korkunç bir şey olana dek durmayacak. Onu bulmalısın.»

«Evet. Şimdi gidiyorum, Sheila. En kısa zamanda seni ararım.» Max telefonu kapadı.

«Pek fazla bir şey söylemedi... zavallı Max... sesi çok kötüydü.»

«Ama Bonn'a gidiyor, değil mi?»

Sheila, «Hemen şimdi,» dedi titrek sesiyle. «Oraya gittikten sonra duruma göre hareket edeceğini söyledi, sanıyorum bu orada kalmayacağını gösteriyor... Ah, Bay Babcock...» Mavi gözleri irileşmişti, durmadan ellerini ovuşturuyordu. «Judith'i bulsanız da bu iş bitse. Zavallı Leo... gazetedeki resmi görünce, biliyorsunuz, bir tuhaf olmuş, sanki aklı başından gitmişti.»

Babcock her zamanki zarafetiyle, yarı süslenmiş Noel ağacının önünde duruyordu. Yanındaki divanın üzerinde kullanılmamış süsler vardı. «Evet, biraz tuhaftı,» dedi. Süslerden birini divandan aldı ve soğuk gözlerini ona dikerek elinde çevirmeye başladı. «Aslında hepimizde biraz tuhaflık vardır, Bayan Weber, herkesin kendine göre saplantıları var. Ama...» Elindeki süsü dikkatle yeniden divanın üzerine bıraktı ve üzerinden çıkarmadığı paltosunun düğmelerini iliklemeye başladı. «Elimden geleni yapmaya çalışacağım.»

«Bu işle ilgilenmeniz gerçekten büyük bir incelik. İşlerinizin çok yoğun olduğunu tahmin edebiliyorum.» Elini sinirli sinirli saçlarında gezdirdi, kendini savunurcasına gülümsedi. «Bir yerde geçmiş geçmişte bırakılmalı deşilmemeli. Ne yararı olur ki bunun? Elimizden ne gelir?»

Babcock uzun uzun kadına baktı. Onun zengin, bencil ve aptal bir kadın olduğunu dü-

şündü. «Hepimiz geçmişin geçmişte kalmasını istiyoruz, Bayan Weber.»

Kapıyı açarken Sheila'nın gözleri yaşlıydı. «Ne demek istediğimi anladığınıza çok sevindim. Ben de Judith'e bunu anlatmaya çalışıyordum, ama Leo gibi, o da öylesine inatçı ki. Umarım kızımı bulduğunuzda bunu ona anlatırsınız.»

«Elbette.»

Adam gittikten sonra Sheila uzun süre divanda oturdu. Babcock öyle aniden gelmiş, öyle birbiri ardına sorular sormuştu ki, aklı karışmıştı. Adamın ısrarı üzerine Max'ı aramıştı. Şimdiyse içinde nedenini bilemediği bir huzursuzluk vardı. Keşke Betty'yle Andrew'e sinemaya gitmelerini söylemeseydi. Yalnız kalmaktan hoşlanmıyordu.

Kuşkusuz yaptığı doğruydu. Max bu konuyu kimseye açmamasını söylemişti, ama Babcock herhangi bir kişi değildi ki. Yalnızca Max'ın amiri değil, aynı zamanda Leo Weber'in savaş yıllarında birlikte çalıştığı eski bir dostuydu. Bu sorun, Babcock'un nazikçe ifade ettiği gibi, onun da sorunuydu ve çözmek için birlikte çalışmalıydılar. Evet, kuşkusuz yaptığı doğruydu.

Max valizi kaparken gözü bir an için Judith'in şapkasına takıldı. Onun birkaç saat önce bu odadaki hali gözünün önüne geldi, boğazına bir şey düğümlendi. Kemikleri belirginleşmiş bembeyaz, neredeyse saydam bir yüz, donuk ve dalgın gözlerin derinliğinde okunan düş-

manlık... Ona açıklama yapması için gereken kelimeleri nasıl bulabilirdi? Valizi yatağın üzerinden aldı ve hiçbir zaman bu kelimeleri bulamayacağını düşünerek isteksizce kapıya yöneldi.

Koridora çıkarken aklına bir şey geldi. Neden bunu daha önce düşünmemişti? Charlie... Charlie Forrester. Evet, Charlie bir mucize yaratabilirdi. Ona yardım edebilecek tek kişi oydu. Valizi yere bırakıp hızla telefona koşturdu. Saatine baktı. Şimdi Bonn'da gece yarısıydı. Eh, ne yapalım, dedi kendi kendine. Charlie uyuyorsa, az sonra uyanacaktı.

21

Gümrük memuru Judith'in bu kadar az eşyayla yolculuk yapmasına hem şaşırmış, hem de bundan biraz kuşkulanmış gibiydi. Elleriyle birkaç parça eşyanın altını üstünü karıştırıp yoklarken, yan gözle Judith'i süzüyordu. Bakışları, onun gibi bir kadın nasıl olur da küçük bir valizle yetinir ,diye sorar gibiydi.

Leah'nın ülkesinde kendini yalnız, her türlü dayanaktan yoksun bulmanın verdiği duyguyla, Judith kendini savunurcasına ard arda gerekçeler sıralamaya başladı. «Çok eşyayla yolculuk yapmayı hiç sevmem. Böylesi daha rahat oluyor. Hem uzun süre kalmayacağım. Okuyacak

birkaç kitap ve birkaç parça giyim eşyası yeterli benim için...» Açıklamaları kimbilir adama ne aptalca geliyordu! Kimbilir altı kitapla topu topu bir iki parça giyecek ne kadar tuhaf görünüyordu adamın gözüne.

Adam kitapları incelemeye başlayınca, Judith sahiplenircesine koyu renk gözlerini onlara dikti. Memursa kayıtsız, arada bir hımm diyerek sayfaları karıştırdı, kapakları eliyle bastırarak yokladı. İşi biten her kitabı valizin yanına, tezgâhın üzerine istifledi.

«İyi bir hikâye.» Gülümseyerek Hammet'in kitabını gösterdi. Camus'nün kitabında kaşları çatıldı ve bu Fransızın ne demeye çalıştığını hiçbir zaman anlayamadığını mırıldandı.

Gümrük memuru valizin kendiyle ilgilenmeye başladığında, Judith'in gözleri hâlâ kitaplardaydı. Adam valizin köşelerini, sonra yan taraflarını yokladı. Bu arada Judith de kararını verdi. Kalacak sakin bir yer bulacak ve babasının yazdıklarını okumayı bitirecekti. Böylece mektubun saklı olduğu yeri bir an önce öğrenmiş olacaktı.

«Bayan Weber?» Çok yakınından gelen sesle irkildi. Dönüp baktığında, beyaz tenli, üniformalı, bir adamın ona gümrük bölümünün öteki tarafındaki bir kapıyı gösterdiğini gördü. «Bir dakikalığına şu tarafa geçer misiniz?»

«Ama niye?»

«Bir formalite yalnızca.»

«Anlamıyorum. Bir şey mi oldu?»

«Bir formalite yalnızca,» diye adam yinele-

di. Bu kez sanki Judith sağırmış ya da İngilizce konuşmasına rağmen onu anlayamamış gibi yüksek sesle söylemişti.

Adam Judith'i dirseğinden tutup kapıya doğru götürmeye başladı. Salondaki diğer yolcular sessiz ve kayıtsızca ona bakıyorlardı.

«Valizim,» diyerek Judith ayak diretti.

«Merak etmeyin.» Küçük memur emir almıştı ve bunu yerine getirmek için tuttuğu dirseği ısrarla öne itiyordu. Yapılacak bir şey yoktu. Judith çaresiz adama uydu. Omzundan geriye baktığında, gümrük memurunun kitapları valize yerleştirip valizi ayağının dibine koyduğunu gördü. Bu içini biraz rahatlattı.

Onu götüren adam kapıya bir kez vurdu ve bekledi. İçerden gelen, **«Herein!»** sesiyle kapıyı açtı.

«Bayan Weber'i getirdim, Herr Haum!» diyerek adam Judith'i içeri soktu, sonra da kapıyı kapayıp çıktı.

Judith kendini bir masanın gerisinde oturan şişman bir adamın karşısında buldu. Adam başını kaldırmadan ona eliyle bir işaret yaptı. «Bir dakika, Fräulein,» dedi ve önünde açık duran dosyayı incelemeyi sürdürdü. Masanın arkasında, duvar boyunca sıralanmış birkaç dosya dolabı vardı. Pencerenin önündeki masada bir sürahi suyla ters çevrilmiş bir bardak duruyordu. Adamın masasının üzerindeki kesekâğıdında çörek kırıntıları gözüküyordu. Yanında plastik bir kahve fincanı vardı. Daha arkadaki deri çerçeveli büyütülmüş fotoğraf yanlanmasına konmuş

olduğundan, Judith onu görebiliyordu. Wehrmacht'ın İkinci Dünya Savaşı üniformaları içinde kaskatı durmuş poz veren bir grup genç askerin fotoğrafıydı.

Judith tüm bunlara oyalanmak için, üstünkörü göz gezdirmiş ve hiçbiri ilgisini çekmemişti. Odadaki sessizlik sürüp gidiyordu. Adam ona oturmasını söylememişti. Şimdi ne tür bir oyun oynanıyordu? Bu adam da onlardan biri miydi?

Sonunda adam gerdanını titreten derin bir iç çekişle dosyayı kapadı, masanın yan tarafında duran bir yığın dosyanın üzerine koydu. Başını kaldırıp Judith'e baktı ve karşısındaki sandalyeyi gösterdi. «Buyrun oturun, Fräulein.»

Judith başını iki yana salladı. «Böyle iyi, teşekkür ederim. Benden ne istiyorsunuz?»

«Formalite gereği sadece. Pasaportunuzu görebilir miyim?»

Judith, «Dışarıda bakıldı,» dedi ellerini çantası üzerinde sıkarak. «Eksiksiz, usulüne uygun, zaten olmasaydı...»

«Bir dakika sürmez.» Adam tombul elini kararlı bir şekilde uzatmış bekliyordu.

Judith içinde uyanmaya başlayan panik duygusunu bastırmaya çalışarak çantasından pasaportu çıkardı ve elinden alındığında, bir şey yitirmiş gibi oldu. Adam oturması için ona yine sandalyeyi gösterdi, ama Judith'in bunu yapmayı gözü almadı. Bacakları öylesine güçsüzdü ki, bunu belli etmeden bir adım bile atamayacağını biliyordu. Odanın havası boğucu gelmeye başlamıştı. Mendilini çıkarıp dudakları-

na bastırdı ve adamın baygınlık verecek kadar ağır ağır, her bir sayfayı incelemesini sabırla bekledi. Ne bulacağını sanıyordu acaba? Fotoğrafı uzun uzun inceledi, sonra başını kaldırıp resmi bir ifadeyle kaşlarını çatarak ona baktı, ardından yine bakışlarını resme indirdi.

Gülünçtü bu. Pasaportunda ve resminde kuşku uyandıracak bir şey yoktu ki.

«Evet, Fräulein,» dedi adam sonunda. «Demek Noel tatilini arkadaşlarınızla geçirmek için buraya geldiniz, öyle mi?»

«Öyle,» dedi Judith boğuk bir sesle. «Adım Bayan Weber, bana bu şekilde hitap etmenizi isterim.»

«Evet,» dedi adam düşünceli düşünceli. «Weber... Güzel bir Alman adı.»

«Ben Amerikalıyım ve pasaportumda hiçbir usulsüzlük yok. Beni ne diye alıkoyduğunuzu sorabilir miyim?» Sesinin kontrolünü yitirmiş, yarı bağırır gibi sormuştu.

«Alıkoymak mı?» Kelimeyi anlamamış gibi adam şaşkınlıkla gülümsedi.

«Evet, alıkoyuyorsunuz... beni burada tutuyorsunuz. Elçiliğimle görüşmek istiyorum.»

«Buna hiç gerek yok. Kendinizi üzmeyin. Burada ne kadar kalmayı düşünüyorsunuz, Bayan Weber?»

«Bunun ne ilgisi var? Belki bir hafta. Bazı arkadaşlarımı ziyaret edeceğim.» Bir an cesaretlenerek gözdağı verircesine ekledi. «Amerikan Elçiliğindeki arkadaşlarımla.»

Adam başını salladı. «Elçilikteki.» Bakışları-

nı yine pasaporttaki resme çevirmeden önce, Judith onun gözlerinde beliren korkuyu fark etti. Adam bir not defterini önüne çekip bir şeyler yazmaya başladı. Judith bir sigara yaktı. Ellerinin fazla titremediğini görmek onu sevindirmişti. Adamın gözlerinde yakaladığı korku, kendi korkusunu biraz hafifletmişti, ama çaresizlik ve öfke karışımı bir duyguyla içi kıpır kıpırdı.

«Artık gidebilir miyim, Herr Baum?» Sesinin kontrolünü yeniden kazanmıştı. Adamın adını özellikle üstüne basa basa söylemiş, böylelikle bu adı bildiğini ve unutmayacağını göstermek istemişti.

Daha adam bir şey diyemeden, kapının dışından öfkeli bağrışmalar geldi. Az sonra da kapı hızla açılıp iki adam paldır küldür içeri girdi. Biri Judith'i bu odaya getiren memurdu. Yüzü kızarmış, soluk soluğaydı. Diğeri yabancı biriydi. Sert sert bakan kahverengi gözleri dışında çok sakin görünüyodu. Yuvarlak, çocuksu yüzünün biraz rengi atmıştı sadece.

«Adım Charles Forrester,» dedi damdan düşercesine. Baum'a, sonra da Judith'e baktı. «Anladığıma göre, Bayan Weber'i alıkoymuşsunuz. Nedenini öğrenmek istiyorum.»

«Alıkoymak mı? Alıkoymak mı?» Baum yine kelimeyi anlamakta güçlük çekiyor gibiydi. Bu kez adamın gözlerinde gerçekten korku vardı. Koca vücudunu koltuğundan kaldırırken dudağının üstünde ter tanecikleri belirmeye başlamıştı. «Kesinlikle... kesinlikle öyle bir şey yok, Bay Forrester. Yalnızca bir başkasıyla karıştı-

rıldı.» Yarı özür, yarı oldu bir kere gibilerinden ellerini iki yana açtı. «Bazen böyle şeyler oluyor işte. Bu kontrolleri yapmak görevimiz. Bayan Weber kusurumuza bakmasın. Onu istemeyerek üzdüysek, bizi bağışlayacaktır umarım.»

Forrester, «İşiniz bittiğine göre...» diyerek elini uzattı. Baum hemen masanın üzerinden pasaportu alıp Forrester'ın eline bıraktı. Koca gövdesiyle birlikte başını eğmeye çalıştı, ama Forrester kayıtsızca hafifçe başını sallayıp Judith'in kolundan tuttu ve odadan çıkardı. İçeriden, Baum'un kaba bir Almancayla memura bağırıp çağıran sesi duyuluyordu.

Gümrük memuru ayağının dibinde duran valizi çekingen bir gülümsemeyle Forrester'e verdi ve kaçarcasına yanlarından uzaklaştı.

Forrester, Judith'i kolundan hafifçe tutarak onu binadan dışarı çıkardı, bir yandan da tatlı sesle konuşup duruyordu.

«Ah şu küçük memurlar. Tanrı kimseyi onların eline düşürmesin. Özellikle bir hata yaptıklarında. Bunu açıkça söylemeyi kendilerine yediremezler, bin dereden su getirirler. Rastlantı eseri burada bulunup size yardım edebildiğime çok memnunum. Az önce karımı New York'a yolcu ettim. Şans işte.» Masumca bir yalan sadece dedi Forrester içinden. Aslında Ellen'i havaalanına dün getirmişti. Ve gevezeliği de fazla uzatma, diye uyardı kendini. «Aslında içeri öyle paldır küldür girmeye hakkım olup olmadığından -kuşkusuz yasal olarak- pek emin değilim. Olur ya, belki pilotu zehirlediniz ya da daha kötü

bir şey yaptınız...» Gözlerini Judith'e çevirip gülümsedi. Tıpkı Max gibi ince yapılı ve Judith'den on santim kadar uzundu. Bu benzerlik nedeniyle Judith'in adama kanı ısındı. O da gülümsedi.

Adam dışarıda eski bir Opel'in önünde durdu ve Judith'e kapıyı açtı. «Sizi gideceğiniz yere kadar götürmek isterim.»

Judith kararsızdı. Soğuk bir yağmur yağıyordu. New York'da kar, Bonn'da yağmur. Güneş hiç yüzünü göstermeyecek miydi? Az önceki olayın etkisinden ve soğuktan titriyordu. Sigarasını atıp Charles Forrester'a baktı. Adam yüzünü daha da çocuksulaştıran masum bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Amerikan Elçiliği'nde basın ataşesi... doğru muydu bu acaba? Bu kadar saf, aydınlık bir yüzün ardında kötü bir niyet saklı olabilir miydi? Kırk yaşlarında filan olmalıydı, yine de yanılıyor olabilirdi. Yaşını belli etmeyen bir yüze sahipti. Adam elini kahverengi saçlarında gezdirdi ve, «Bad Godesberg'e gidiyorum,» dedi. «Elçiliğe. Taksiye binmenize izin veremem. Sizi herhangi bir kapıya götürene dek gönlüm rahat etmeyecek.»

Judith ansızın kimseye güvenmemekten yorgun düştüğünü hissetti ve sıcak kahverengi gözlere gülümsedi. «Çok naziksiniz. Nehir kıyısında bir otel olacaktı. Buraya yakın bir yerde mi?» Bunu Max'tan mı duymuştu?

«Öyle birkaç otel var. Biri oldukça iyi... Bad Godesberg'de, eski, ama çok hoş ve iyi işletilen bir yer. Size orayı önerebilirim. Kra-

lice Victoria da orada kalmış, kuşkusuz sayısız yakınlarıyla birilkte.»

Judith adamın valizi alıp arka koltuğa koymasına, kendisinin de ön koltuğa oturmasına yardım etmesine izin verdi. Forrester direksiyonun başına geçtiğinde başparmağıyla arkadaki valizi işaret etti. «Anlaşılan çok az eşyayla yolculuk etmekten yanasınız. Çok hafif de...»

«Evet, öyle,» dedi Judith. Sonra birden aklı başına geldi. «Hafif mi? Bir dakika.»

Hızla arkaya uzanıp valizin kapağını açtı. Birkaç elbise, bir makyaj çantası, diş fırçasıyla macun kutusu... hepsi bu kadar.

Uyduruk bir kimlik soruşturmasıyla kendisi uzaklaştırılmış, biri kitapları alıp götürmüştü. Baum'un neden korktuğu şimdi anlaşılıyordu. Kitaplar alınırken onu oyalaması için adamın rüşvet aldığı belliydi. Gümrük memuru da kuşkusuz para yemiş olmalıydı... yoksa o da onlardan biri miydi? Ah, Tanrım, ne işini bilen insanlardı bunlar... ne kadar etkiliydiler. Smith istedikleri an valizi ondan alabilecekleri konusunda onu uyarmıştı, ama kolay yolu seçeceklerini, mektup ve fotoğrafı bulmaları için onlara yol göstermesine izin vereceklerini de söylemişti. Öyleyse kitapları ne diye almışlardı? Geri dönüp gümrük memurunu suçlasa mıydı? Yoo, bir yararı olmazdı, bir şey kanıtlayamazdı ki. Kitapları kim aldıysa, şimdiye kadar çoktan kaçıp gitmiş olmalıydı. Öfke ve korku içindeydi. Beni durduramayacaklar. Buraya kadar geldim. Bir yolunu bulacağım.

«Bir şey mi oldu?» Forrester'ın sesi çok uzaklardan gelir gibiydi.

«Bir şey mi? Yoo, hayır bir şey yok,» dedi hemen. Valizin kapağını kapayıp döndü. «Otel ne kadar uzakta, Bay Forrester?»

Adam, «On dakika sürmez. Arkadaşlarım bana Charlie der,» dedi gülümseyerek.

«Oraya bir an önce gitmek isterim.» Judith'in çukura kaçmış gözleri alev alevdi.

«İyi misiniz?»

«Üşüttüm ve oldukça yorgunum. Dinlenmek istiyorum.»

«Merak etmeyin, hemen sizi oraya götürürüm... kuşkusuz bu külüstürün izin verdiği hızla.»

Charlie Forrester, kendi söylediğine göre, basın ataşesiydi. Öyle olsa bile, **onlar** her türlü kılık ve kimlikte karşısına çıkmıyorlardı mıydı? Ama ne valizi, ne çantası vardı, ne de cepleri şişkindi. Eğer kitapları o aldıysa, nereye koymuş olabilirdi? Forrester'ın onun tam başı derde girdiği an havaalanında olması büyük şanstı... yoksa bu kadar şans biraz fazla mıydı?

Düşünüp durmaktan kafası sersem gibiydi. Forrester tatlı sesiyle yine habire konuşuyordu. Şimdi de havaalanları hakkında konuşmaktaydı.

«Dünyanın her yerinde aynıdır. Akıl sır ermez, şeytanca yerleşim planları vardır. Bir kere içlerine girdin mi, çıkabilirsen çık... ancak harf ve numaraların şifresini çözebilirsen çıkarsın ancak.»

Judith'in kafasının içinde donuk bir ışık

yandı, ama Forrester'ın sürüp giden konuşması yüzünden bunun üzerinde duramadı.

«Avrupa'da araba kullanmanın üçte ikisi şansa, üçte biri beceriye dayanır... belki becerinin oranını biraz abarttım.» Sola dönüş işaretini verdi, başını camdan dışarı uzattı ve, «Adam sen de!» diyerek arabayı hızla sol şeride döndürdü. Judith her an bir çarpışma sesi bekledi, ama bir şey olmadı.

«Gördünüz mü? Şans işte. Herkesin burnunun doğrultusuna gitmesi ne sinir bozucu şey. Tepemi attırıyor bu.» Sinirli sinirli gülüp Judith'e bir göz attı. Kadın sessizce oturmuş, sabit gözlerle ileri bakıyordu. Başı hafifçe öne eğilmiş, siyah saçları yüzünü yarı kapamıştı. Kollarını sıkı sıkıya göğsünde kavuşturmuştu.

«Sizi üzmesine izin veremem.»

«Pardon, anlayamadım?» Uyurgezer gibi başını ona döndürdü Judith.

«Havaalanında olanların.»

«Başka biriyle karıştırmışlar beni.»

«Olur böyle şeyler. Unutun. Geçti artık.»

Judith sanki bir karar vermeye çalışır gibi, bir süre gözlerini adama dikti. «Bana bir bakın,» dedi sonra.

«Zevkle.»

«Onu demek istemedim. Benim boyuma bosuma bakın. Hiç de öyle ufak tefek, sıradan bir kadın değilim. Beni başka biriyle karıştırdıklarına gerçekten inanıyor musunuz? Belki yüzünüzün görünüşünü değiştirebilirsiniz, ama vücudunuzun şeklini değiştirmek epey zordur.»

«Umarım siz ikisini de değiştirmezsiniz.»

«Lütfen.»

«Kusura bakmayın. Yalnızca o kederli yüzünüzü biraz güldürmek istiyorum. Diğer konuya gelince, bunun altında başka ne olabilir? İsterseniz bir şikâyet başvurusunda bulunabilirsiniz, bunu yapmak hakkınız, ama ne yararı olur ki? Sizin yerinizde olsaydım bu olayı unuturdum.» Arabayı ana yola sokarken sustu, önlerinden bir araba onlara teğet geçti, sonra akan sabah trafiğinin içine arabayı soktu. «Birkaç dakika sonra orada olacağız.»

«Ne zamandan beri Elçilikte çalışıyorsunuz, Bay Forrester?»

«İki yıl olmadı. Daha önce Mısır'daydım. Tanrım, o ne sıcak yerdi!»

«Basın ataşesi olarak... ne iş yaparsınız?»

«Ne yapmam ki? Aklınıza gelebilecek her şeyi. Tüm ayak işleri... bir yandan Elçiliğin, öte yandan basın organlarının. Ama o kadar da kötü değil... beni canlı tutuyor. Seviyorum kısacası.»

Birkaç dakika sessiz gittikten sonra, Bad Godesberg'e girdiler. Burası Batı Almanya'nın yabancı elçilikler merkeziydi ve anayol boyunca birbiri ardına sıralanıyorlardı. Forrester arabayı dar, meyilli bir sokağa soktu. Yol az sonra nehrin kıyısında bitiyordu. Yolun sonuna birkaç metre kala Forrester arabayı durdurdu.

«İşte,» dedi eliyle nehri göstererek. «Kaleleriyle ünlü Ren Nehri ayaklarınızın dibinde. Daha önce Almanya'ya gelmiş miydiniz?»

«Hayır,» dedi Judith. Hayır, yalnızca babamın kâbus gibi anılarında, diye geçirdi içinden. Nehir genişti ve hızla akıyordu. Yağan yağmurda ve sis içinde aşağı yukarı giden teknelerin, mavnaların düdükleri birbirine karışıyordu.

«Yazık,» diye mırıldandı Forrester.

«Neye yazık?»

«Kirlenmiş. Pislik içinde. Binlerce ölü balık su yüzüne çıkıyor... belki sayıyı abartıyorum, ama zavallılar yaşayamıyor. Hükümet nehri temizlemeye çalışıyor, ne var ki, pek başarılı olamıyor, fonları da tükenmek üzere.»

Forrester arabayı yolun sağına sürdü ve geniş, alçak bir taş duvarla çevrili geniş bir avluya girdi. Eski otelin girişinin önünde arabayı durdurdu. L şeklindeki binaya yeni eklemeler yapılmıştı, ama pek de uymamıştı. Avlunun nehre bakan bölümü yazın yemek verandası olarak kullanılıyor olmalıydı, şimdi duvar boyunca birkaç taş banktan başka bir şey yoktu. Kupkuru ağaçlar dallarını duvara uzatmıştı. Verandadan taş merdivenlerle inilen, kıyı boyunca uzanan taş bir gezinti yolu vardı.

Forrester arabanın kapısını açtı ve Judith ağır ağır arabadan indi. Ne kadar bitkin olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu. Biraz sallanınca adam onu kolundan tuttu, endişeyle yüzüne baktı.

«İyi misiniz?»

«Olacağım... biraz dinleneyim.»

«Pekala. Birkaç dakika sonra rahat bir yatakta olacaksınız.»

Adam arabadan valizi, işe yaramaz valizi aldı, Judith'i de kolundan tutarak merdivenlerden yukarı çıkardı.

«Uçak yolculukları uzun sürmüyor, ama insanı altüst ediyor, değil mi? Zaman farkı yüzünden. İnsan ancak birkaç günde alışabiliyor.»

Forrester onu lobiden içeri soktu. Judith kendini rastgele serpiştirilmiş koltuk ve divanların bulunduğu, uyuşuk, rahat havalı geniş bir salonda buldu.

Resepsiyon merdiven yanında, kuytu bir köşedeydi. İnce yapılı, genç görevli, Fräulein Weber için banyolu bir odaları olduğunu söyledi. «Belki eski bir bina, ama rahat edeceğinizden eminim,» diye ekledi telaşla. Sonra Noel nedeniyle işleri ne kadar yoğun olduğunu anlatmaya koyuldu.

Evet, rahat edeceğinden Judith de emindi. Öylesine yorgundu ki, destek almak için resepsiyon masasına dayanmıştı. Otel kâtibi bir komi çağırıp odanın anahtarıyla Judith'in çantasını verdi. Judith gönülsüzce pasaportunu kâtibe uzattı. Havaalanında olanlar aklından çıkmamıştı henüz.

Aslında odanın nasıl olduğu hiç umurunda değildi, ama bunu nazik kâtibe söyleyemezdi. Tüm istediği bir süre yatıp dinlenebileceği bir yataktı. Bundan sonrası için planlarını da o sırada yapabilirdi. İçinden Charlie Forrester'a ve otele çoktan veda etmişti bile. Geçici bir süre için buradaydı. Öğleden sonra bir araba kira-

layacak ve sınıra doğru yola düşecekti.

Komi merdivenlere doğru yürüdü ve Judith, Forrester'a dönüp elini uzattı. «Gerçekten çok yardımcı oldunuz... beni kurtarmakla. Nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.»

«Ben size teşekkür ederim. Böylesine güzel bir bayana yardım etmek benim için şereftir.» Kadının elini sıkıca tuttu, ama bırakmadı. «Ama isterseniz... şükranlarını belirtmek için... bu gece Elçilikteki Noel partisine sizi götürmeme izin verir misiniz?»

«Bu gece mi?»

«Bana büyük bir iyilikte bulunmuş olursunuz. Karım Ellen... açıkçacı, boşanmak üzere geri dönüyor...»

«Üzüldüm.»

«Yoo, üzülmenize gerek yok. Karşılıklı ve dostça alınan bir karar. İkimiz de kendi yolumuzda gitmeye karar verdik, ama bir süre yalnızlık bana zor gelecek. Davetimi bir düşünün. Sizi öğleden sonra ararım. Her zamanki elçilik partilerinden... eminim neden söz ettiğimi anlamışsınızdır. Biraz eğlenceye hayır demezsiniz herhalde. Orada bazı sevimli kişiler olacak, yiyecekler de cabası.»

«Şu anda karar veremeyecek kadar yorgunum.» Eğer evet derse, adam onu bırakacaktı ve şimdi tek istediği de buydu. «Peki, beni arayın,» diyerek gülümsedi.

Gülümseyişi adamın üzerinde tuhaf bir etki yaptı. Yüzü kızardı, sonra kaşları çatıldı ve ke-

keleyerek konuştu. «Ne zaman... arayayım? İki... üç... siz söyleyin.»

«Üç iyi.»

«Güzel, güzel.» Judith'in elini heyecanla salladı. «Sonra görüşürüz. İyice dinlenin.» Ve telaşla otelden ayrıldı.

Judith yavaş yavaş ikinci katın merdivenlerini tırmanmaya başladı. Anlaşılan bu büyük, geniş bina üç katlıydı. Birden ,tıpkı çocukluğundaki gibi basamakları saydığını fark etti. Sekiz, dokuz, on...

Aklına takılan bir şeyi hatırlamaya çalışıyordu. Charlie Forrester'ın söylediği ve onu rahatsız eden bir şeyi... ama yorgunluktan kafası kazan gibiydi. «Her zamanki partilerden... eminim ne demek istediğimi anlamışsınızdır.» Evet, buydu.

Ne demek istediğini Judith'in anladığından nasıl emin olabiliyordu? Havaalanında rastlantıyla tanıştığı yabancı bir Amerikalı kadının elçilik partilerinin nasıl bir şey olduğunu bildiğinden nasıl kuşkusu olmazdı? Evet, bu tür partilere babasıyla ve Max'la sayısız kez gitmişti, ama Charlie Forrester bunu nereden bilebilirdi?

İkinci katın sahanlığına vardığında, kalbi küt küt atıyordu. Sol tarafındaki koridorun sonunda, açık bir kapının önünde bekleyen komiyi gördü. Adam onu içeri buyur etti ve büyük bir nezaketle banyoyu gösterdi. Sonra büyük, eski tip gardrobu incelemesi için açtı. Ardından komedin... Bu aptalca gösteriyi acaba ne zaman bitirecekti? Ülkesinin tarihi yerlerini gururla

gösteren bir turist rehberi gibiydi. Judith adamın dilini konuşamamanın verdiği çaresizlikle ,ayakta güç bela durarak başını sallayıp duruyor. «Evet, evet, tamam,» diyordu.

Valizi için etrafına bakındı ve yatağın ayakucunda bir valizliğin üzerine konmuş olduğunu gördü, ama açıktı. Ne zamandan beri komiler müşterilerin valizlerini açıyordu? Bu ufak tefek adam pek masum görünüyordu, ama onun gözlerinin de bir ara valize kaydığını gördü. Ah, Tanrım, kaç kişiydi bunlar böyle? Babasının uykusuz bir gecenin ardından şişmiş gözlerle ona söylediği sözleri anımsadı. **Bu işin içinde kaç kişi var bilmiyorum... neden karıştıklarından da emin değilim, ama... en iyisi hiç kimseye güvenmemek.**

«**Frühstück?**» diye sordu komi ve daha yüksek sesle ekledi. «**Essen?**» Bir yandan da eliyle yemek yeme hareketi yapıyordu.

«Hayır, yalnızca git artık.» Judith gidip kapıyı açtı. Adam anladı. Yüzündeki buz gibi ifadeye bakılırsa kesin olarak anlamıştı. Judith adamın eline biraz bahşiş verdi ve adam **Bitte'** ler sıralayarak koridorda kayboldu.

Ipıslaktı ve üşüyordu. Yatağın yanında ayakkabılarını çıkardı. Yağmurluğuyla ceketini çıkarırken odaya göz gezdirdi. Mobilyalar eskiydi, ama temizdi. Tahta döşeme biraz bel vermişti. Oda binanın bir köşesindeydi. Pencerelerden biri Ren Nehrine bakıyordu. Tam altındaki veranda çamurlu su birikintileriyle kaplıydı. Öteki pencere binanın arka tarafına bakıyordu

ve önünde dar bir balkon vardı. Bir ağacın yağmurdan ıslanmış kara dalları balkonun parmaklıklarına kadar uzanıyordu.

Judith pencereden uzaklaşıp çoraplı ayaklarıyla sessizce kapıya gitti. Eski tip anahtarı eski tip kilitte çevirdi. Kapıda ne zincir, ne de sürgü vardı.

Sonra titreyerek üzerinde kalanları çıkardı, yatağa girip battaniyeyi çenesine kadar çekti. Yavaş yavaş ısınmaya başladı, ama uykusu yoktu. Kafası devamlı bir soruya yanıt arıyordu. Charlie Forrester düşman mı, yoksa dost mu? Birden adamın ona Almanya'ya niçin geldiğini hiç sormadığı aklına geldi. Bunu sormak çok doğal bir şeydi. Belki de nezaketinden, kendi sormadan onun söylemesini beklemişti. Adama güvenmek istiyordu. Bir yandaşa ihtiyacı vardı. Hiç bilmediği bir diyarda sürüklenip gidiyordu. Kitapları yitirmesi babasıyla olan tek somut bağı koparmış, onların içindeki mesajlar da kaybolup gitmişti.

Uyku gözkapaklarını ağırlaştırmaya başlarken, kafasında sözcükler, Charlie Forrester'ın sesi dolaşıp duruyordu... **harf ve numaraların şifresi.**

22

Charlie yapabilse, şu an kendi kıçına bir tekme yapıştırırdı, ama direksiyonun başındaydı

ve bu fiziksel olarak olanaksızdı, bu yüzden direksiyon simidine elini acıtmak pahasına şiddetle vurdu.

Keriz, dedi kendine. Nasıl da yumurtladım! Aklın nerede, be hey sersem?

Her zamanki elçilik partilerinden. Eminim neden söz ettiğimi anlamışsınızdır.

Acaba kadın fark etmiş miydi? Etmişse, kısrak gibi dörtnala kaçacağı kesindi. Max onu uyarmıştı. Kadının bitkin, hasta yüzünü anımsayınca, o haliyle sözleri kaçırmış olabileceğini düşünerek içine su serpildi. Emin olmak için şimdi onu telefonla arasa iyi olurdu. Yoo, bundan kuşkulanabilirdi. Havaalanındaki karşılaşmalarının rastlantı eseri olduğuna inanması gerekiyordu.

Direksiyonu Elçilik arazisine kırdı ve külüstür arabası, ahırına dönen yaşlı bir at gibi, neredeyse kendi kendine park yerine girdi. Kontağı kapadı, ama hemen arabadan inmeyip bir süre düşündü. Kadın onun ağzından kaçırdığı lafları fark etmemişse ve bu geceki partiye gelmek aklına yatmışsa, bugünlük işi idare etti sayılırdı. Ama ya partiden sonra? Kadın karanlıkta kolaylıkla kaçabilirdi. Ya yarın? Ya Max o zamana kadar gelmezse? Şu Max da ona neden daha fazla bilgi vermemişti sanki?

Eğer onu bulursan ,her ne şekilde olursa olsun oyalamaya, orada tutmaya çalış. Bunu nasıl yaparsın bilmem. Tedirgin olmuş görünürse, aldırma. Babası... tatsız bir olay yüzünden öldü. Bu iş önemli, Charlie. Oraya gelince sa-

na anlatırım. Ama unutma, bu iş önemli.

«Bana güvenebilirsin, dostum,» demişti Charlie. Evet, gaf yapacağıma güvenebilirsin, diye aklından geçirdi acı acı gülümseyerek. Pekala, diyelim ki, onu korkutup kaçırmadım, yarın burada kaldı, o zaman ne yapacağım? Kentte bir gezinti nasıl olur? Ya da Beethoven'in doğduğu yer? Judith'in Beethoven'i melek gibi çaldığını biliyordu, hoş kendi de melek gibiydi. Tabii bu yorgun argın haliyle değil. Bu denli bir kadını bu kadar üzmek insafsızlıktı. Ya gülümsemesi? Tanrım, ne gülümsemeydi o! Dizlerinin bağı çözülmüştü o an.

Nehirde bir gezinti nasıl olurdu? Yoo, işe yaramazdı. Kadının içini onun bilemediği bir şey kemiriyordu. Ne Ren üzerindeki kalelerin ne de başka bir şeyin kadının ilgisini çekmeyeceği kesindi.

«Charlie, et kafa dostum.»

Genizden gelen tiz ses onu düşüncelerinden sıyırdı.

«Demek burada arpacı kumrusu gibi düşünüyorsun, haa? İyi, iyi, şanslıymışım.»

Arabanın kapısı açıldı ve yüzü sivilce izli, kara sarı benizli, sıska bir adam Forrester'ın yanına oturdu. Charlie, dar sivri yüzü ve keskin bakışlı ufacık gözleriyle bu adamı hep sansara benzetirdi ve şu anda yanında gerçek bir sansarın olmasını yeğlerdi.

«Senden bir iyilik yapmanı isteyeceğim, et kafa dostum.»

Adamın «et kafa dostum,» deyişi de geniz-

den gelen ince sesi kadar sinirine dokunuyordu.

«Bu külüstür hâlâ çalışıyor, haa? İyi, çok iyi. Benimki tamirhanede. Bizi oraya götürsene. Birkaç dakika sürer.»

«Bizi mi?»

«Arkadaşım Ernst de var, tamirhaneden.»

O zamana kadar fark etmediği biri, izin verilmesini beklemeden arka koltuğa geçti. Forrester bir göz atınca, arkadaki adamın boğa gibi, insan azmanı biri olduğunu gördü. Adam yerleştikten sonra dikiz aynasında gözleri buluştu. Koyu renk, ifadesiz gözler içini ürpertti. Bakışlarını yanındaki adama çevirdi.

«Arkadaşın Ernst tamirhanedense, niye kendi arabası yok?»

«Kafan çalışıyor, Charlie. Hiç kuşku yok, çalışıyor.» Adamın sesi sertleşmişti. Elini cebine soktu, bir tabanca çıkarıp namluyu ona doğrulttu.

O anda Forrester'ın aklına bir yerde okuduğu bir şey geldi. Karından yenen kurşun korkunç acı verirdi. Hemen bunu kafasından sildi.

«Sür bakalım,» dedi tiz ses. «Soruları ben soracağım.»

Komikti. Sanki ucuz bir filmden bir sahne seyrediyordu. Kendi yerinde, bürosundan birkaç metre uzakta... Gözlerini silahtan adama kaldırdı. Bu adamdan hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Gazete dünyasında bir asalak gibiydi. Zaman zaman küçük gazetelere, dergilere muhabirlik

yapardı. Adamın basın kartını pek iyi amaçlar için kullanmadığından kuşkulandığı olmuştu, ama bunu kontrol etmek için zaman ayırmamıştı. Şimdi ayırmadığına pişmandı.

«Eğer bu bir şakaysa...»

«Şaka değil, Charlie. Ciddiyim... çok ciddi.» Forrester'ın kaburgalarını namluyla dürttü. «Şimdi sür bakalım arabayı, sürerken de kitapları anlat.»

«Kitapları mı?» Charlie arabayı gönülsüzce geri geri çıkarıp yola doğru döndürdü.

«Evet, öyle dedim... kitaplar. Yola çıkınca sağa dön. Tamirhane kent dışında... Kimse rahatsız etmeden baş başa konuşabileceğimiz bir yer. Hız limitine dikkat et, hiç üstüne çıkayım deme. Bir çılgınlık da yapmaya kalkma. Boşa geçirecek zaman olmadığına göre, ne kadar etken ötersen o kadar iyi olur.»

«Neden söz ettiğini bilmiyorum. Kitaplar... Ne kitapları?»

«Nerede onlar?»

«Kütüphanede istediğin kadar kitap...»

Silahın kaburgalarına bir daha inmesiyle, Forrester acıyla haykırdı ve araba yalpaladı.

«Bırak numarayı, Charlie ve sürmene bak,» dedi tiz ses tıslarcasına. Arkadaki azman huzursuzca kımıldanıp dudaklarını yaladı. «Şaka değil bu. Söyledim sana. Onunla havaalanında buluştun. Artık kitaplar kadında değil. Oteldeki bir dostum kontrol etti. Onları bir yere sakladın. Görüyorsun ya, Charlie, basit bir akıl yürütme ve sonuç ortada. Nereye sakladın onları?»

Sonunda tamirhaneye vardılar. Tamirhane olmasına tamirhanedeydi, ama arabalara hizmet etmek için yapılmadığı belliydi. Küçük bir eve bitişikti ve yoldan uzaktı. Çitler yüksek, sık çalılarla komşulardan teorit edilmişti.

İnsan azmanı sorgulamayı devraldığında, kapalı kapılar ve sonuna kadar açık radyodan kimse Charlie'nin sesini duyamadı. Konuşabildiği zamanlar, kitaplar hakkında hiçbir şey bilmediğini söyleyip durdu. Kuşkusuz gerçeği söylüyordu, ama adamlar inanmadı. Eğer bilseydi, Charlie herhalde istedikleri bilgiyi verirdi. Daha yaşamak istiyordu ve Leo Weber gibi susmasını gerektiren nedenleri yoktu.

Sonunda genizden gelen tiz sesli adam Charlie'nin beynine bir kurşun sıktı. Cesedi hava kararana dek garajda tuttular, sonra Judith Weber'in kısa sürede öğreneceği bir yere attılar.

23

O aralık akşamı hava çabuk kararmaya başlamıştı. Judith otelin restoranının penceresinden görebildiği manzaranın yavaş yavaş karanlığa gömülüşünü seyrediyordu. Gri bir sis perdesi nehrin üzerine çökmüştü. Kara salapuryalar, şilepler arada bir sis düdüklerini çalarak ağır ağır yol alıyordu.

Önündeki masada iki jambonlu sandviçle bir kahve fincan duruyordu. Kahveye diyeceği yoktu, ama sandviç konusunda isteksizdi, yine de onları yiyecekti, çünkü yemesi gerekiyordu.

Saat dördü geçiyordu, epey gecikmiş sayılırdı. Odasında dinlenirken sonunda uykuya dalabilmişti. Önce bir rüya görmüştü. Bölük pörçük bir rüyaydı. Karanlıklar içinden ansızın fırlayan şekillerden, sert bakışlı adamlardan, rüyaların o kahredici ağır çekim hareketleriyle kaçmaya çabalıyordu. Max arada bir görünüyor ve yabancı gibi, tamamen ilgisiz bakışlarla ona bakıyordu. Sonra inildeyerek yarı uyanmış, ardından da derin bir uykuya dalmıştı.

İkinci kez uyandığında kafasını bir süre toparlanmamış, nerede olduğunu ve zamanı çıkarana kadar panik içinde kalbi küt küt atmıştı. Sıcak duş gerginliğini biraz hafifletmişti. Sonra kirlenmiş balıkçı yaka kazağın yerine, V yakalı bir süveter giyip boynuna bir eşarp bağlamıştı. Kırış kırış olmasına aldırmadan, siyah takımını yine üzerine geçirmişti.

Bu arada kulağı hep kapıdaydı. Birinin gelip ona telefonu olduğunu söylemesini beklemişti. Odada telefon yoktu. Forrester'ın resepsiyondaki telefonu araması gerekecekti. Birden onu görmeyi çok istediğini anlamıştı. Yuvarlak, aydınlık yüzünü, gülümsemesini, dostça bakan sıcak gözlerini arıyordu. Ona güvendiğini söyleyemezdi, ama ona güvenmek istediğini söyleyebilirdi.

Resepsiyondan pasaportunu almış, sonra

biraz da doğru söylemiş olup olmadığını anlamak için Forrester'ın bürosunu aramıştı. Sekreteri bütün gün oraya gelmediğini, yalnızca sabah bir kez telefon ettiğini, sonra ondan hiç haber almadığını söylemişti. Kızın bu duruma şaşırmış gibi konuşması, Forrester'ın normalde böyle hareket etmediğini gösteriyordu. Bırakmak istediği bir mesaj var mıydı? Hayır, onu sonra yine arayacaktı.

Kahvesinden bir yudum aldı. Telefon görüşmesi Elçilikte Charles Forrester adında bir basın ataşesi olduğunu doğrulamıştı, ama havaalanında onu kurtaran kişinin aynı adam olup olmadığı belirsizdi. Neden hâlâ aramamıştı? Öylesine istekli görünüyordu ki... omzunu silkti, arasa da aramasa da bundan bir sonuç çıkmazdı. Yakında buradan ayrılacaktı.

Ansızın yükselen sesler onu düşüncelerinden ayırdı. Salonun karşı tarafında, kendininkinin dışında tek dolu masadaki dört genç heyecanlı bir tartışmaya girmişlerdi. Ama düşmanca bir tartışma değildi bu. Aralarında en büyük görüneni elini kaldırıp diğerlerini susturdu ve sandalyesinden kalktı. Ayaklarını hafifçe aralayarak yere sağlamca bastı, vücudunu kastı. Sonra ağırca bir şey tutuyormuş gibi ellerini birleştirdi. Arkadaşlarına bir şey deyip bu hayali nesneyi başının yukarısına kadar kaldırdı ve yüzüne teğet olarak, çaprazlamasına hızla indirdi. Gösteri Judith'i gerçekmiş gibi etkilemişti. Sonra genç adam, işte bu iş böyle yapılır gibilerinden ellerini yana açtı. Arkadaşları onu çılgınca

alkışlarken, gözlerinde kıskançlıkla karışık hayranlık okunuyordu.

Masalarının ortasında kocaman bir sandviç tabağı ve her birinin önünde litrelik bira bardakları duruyordu. Gösteriyi yapan genç adamın şerefine bardaklarını kaldırdılar, sonra gürültülü tartışmalarını kaldıkları yerden sürdürdüler.

Öyle çok birbirlerine benziyorlardı ki, kardeş olabilirlerdi. Hepsi de uzun boylu, zarif bir incelikte ve sarışındı. Tartışmaya kendilerini kaptırmış olmalarına rağmen, sandalyelerinde dimdik, asker gibi oturuyorlardı.

Gösteriyi yapan, tartışmayı yönetiyor, diğerleri de ona uyuyor gibiydi. Yanağındaki uzun yara izinin hâlâ kırmızı olması, yaranın yakında olduğunu gösteriyordu.

İçlerinde en sessizi, belki de en genci, arasıra gizlice Judith'den yana bakıyordu. Bir keresinde Judith'in bakışlarını yakaladı ve utangaçça gülümsedi, Judith de hafiften ona gülümseyip başını çevirdi.

Gençler kalktıklarında Judith kahvesini bitirmek üzereydi. En gençleri geride kaldı, bir kapıya bir Judith'e baktı. Bir iki saniye olduğu yerde kaldı, sonra ince omuzlarını dikleştirerek Judith'in masasına yöneldi. Judith başını kaldırıp ona bakana dek sessizce, dimdik masanın yanında durdu. Sonra sanki biri bir düğmeye basmışcasına, topuklarını sertçe birbirine vurup öne eğildi. Komik görünüşlü şapkasını elinde tutmuş mıncıklıyordu.

«Adım Dietor von Traban, emrinizdeyim,» dedi kusursuz bir İngilizceyle. «Lütfen beni bağışlayın. Yalnızca ben ve arkadaşlarım sizi rahatsız etmemiş olduğumuzu umduğumu söylemek için geldim. Çok gürültü yaptık, değil mi?» Mavi gözlerinin üzerindeki açık renk kaşları endişeyle çatıldı.

«Beni rahatsız etmediniz, ama ilginize teşekkürler.»

«Bizim terbiyeden yoksun gençler olduğumuzu düşünmenizi istemem. Sadece çok heyecanlandık.»

«Gördüm.»

«Evet, şey, Gottfried... nasıl açıklasam... Kısa süre önce **Mensur,** düello yaptı. **Schmisse'**si var...»

«**Schmisse** mi?»

Kadının anlamamış olduğunu görünce, Traban parmağını yanağından aşağı indirdi. «**Schmisse**... düelloda olan yara izi... Büyük bir şey bu... Şimdi o bir **Bursche**... yani şerefli bir erkek.» Bilgiç bilgiç gülümsedi.

Judith babasının Heilderberg'de öğrenciyken gördüğü bu düelloları anlattığını anımsadı birden. Öğrenciler arasında düello denen bu kan dökmelerin gerçek düelloyla ilgisi yoktu, amaç yalnızca bir yerini kesip bir iz bırakabilmekti, bu da bir tür erkeklik nişanıydı. Judith bu eski âdetin yasaklandığını sanıyordu. Karşısında büyük bir heyecanla düelloyu ve bir gün kendisinin de bir **Schmisse**'si olacağını anlatan gencin yakışıklı yüzünde çirkin, açık bir yarayı

görür gibi oldu ve, «Ama niye?» diye mırıldanırcasına.

Genç adam ezberlediği bir dersi anlatan bir öğrenci gibi ona hemen yanıt verdi. «Gelenek. Geleneklerin bazılarını sürdürmek iyidir.»

Tıpkı Max, diye düşündü Judith içi sızlayarak. Gencin ince bileğini tutmak için içinde dayanılmaz bir istek duydu. Sanki Max on beş yıl önceki haliyle yanındaydı. Kuşkusuz o düellolardan söz etmezdi, ama aynı gençlik coşkusuyla başka şeyler anlatırdı. Aynı kalıptan çıkmış gibiydiler... aynı zarif tavırlar, aynı parlak sarı saçlar ve koyu mavi gözler.

Duyguları yüzüne vurmuş olmalıydı ki, genç adam eğilip endişeli bir sesle. «Söylediklerimle sizi üzdüm mü, Fräulein? Ben aslında...» diye kekeledi.

«Hayır, hayır,» dedi Judith başını sallayarak. «Yalnızca bana birini anımsattınız...» Gencin hem gitmesini, hem gitmemesini istiyordu. Burada daha fazla oturup zamanını boşa harcayamazdı, ama o giderse yine yalnız kalacaktı. Gözlerini ondan alamıyordu. Sonunda elini ona doğru uzattı. «Adım Judith Weber. Gelip benimle konuşmanız çok hoşuma gitti. Size Dieter diyebilir miyim?»

«Lütfen. Sevinirim.» Judith'in elini tuttu, çekingence bir kez salladı, sonra bıraktı. El sıkışmanın artık gitmesi gerektiği anlamına geldiğini düşünmüş olmalıydı. Yeniden askerce tavrını aldı, topuklarını vurdu, yine belden eğildi, sonra salondan ayrıldı. Judith onun kapıdan çıkıp gi-

dişini izlerken, Max ikinci kez yaşamından çıkıyormuş duygusuna kapıldı, ürperdi. Yemek salonu birden soğumuş, kararmıştı.

Masanın üzerine garsonun bahşişini koyup ayağa kalktı. Artık yolculuğunun ikinci aşamasını düşünmeye başlamıştı. Charlie Forrester telefon edecek olsaydı, şimdiye kadar ederdi. Bu gece Maastricht'te olmak istiyordu.

Nehirde, uzaklarda bir yerde bir sis düdüğü çaldı ve resepsiyona doğru giderken bir salondan piyano sesi geldi... biri Chopin çalıyordu.

Resepsiyondaki görevliye nasıl araba kiralayabileceğini sordu. Adam Bonn'da büyük bir kiralık araba acentası olduğunu, bir araba yollamaları için oraya memnuniyetle telefon edebileceğini söyledi. Bir saat içinde burada olurdu. Acaba kendisi için uygun muydu? Evet, uygundu. Ne marka araba kiralamak isterdi? Çoğu Amerikalı Mercedes sürmekten hoşlanıyordu. Judith markanın önemli olmadığını, yalnızca sorun çıkarmayacak bir araba istediğini söyleyince, adamın gözleri düş kırıklığıyla gölgelendi.

«Beni telefonla arayan oldu mu?» diye sordu Judith.

«Olsaydı mesajı size hemen iletirdim, Bayan Weber,» dedi adam resmi bir tavırla.

Adamı gücendirmişti. «Ah, elbette,» dedi gönlünü alırcasına. «Araba gelene dek odamda olacağım.»

Ama otelin arka taraflarındaki bir salondan gelen piyano sesi onu mıknatıs gibi çekiyordu,

ayakları o yöne doğru gitmeye başladı. Arabanın gelmesine daha bir saat vardı ve bavul hazırlaması da gerekmiyordu.

Sesin geldiği yer yüksek tavanlı, büyük bir salondu. Binanın diğer tarafları gibi zevksiz, klasik mobilyalarla gelişigüzel döşenmişti. Kumaşları yıpranmış büyük koltukların yanı başlarına okuma lambaları eğilmiş, sehpaların üzerine dergiler, gazeteler saçılmıştı. Bir duvara dayalı duran kitaplığa yıpranmış kitaplar sıralanmıştı. Köşedeki iki oyun masası doluydu. Oyuncular kendilerini oyuna vermişti. Sessiz ve ciddiydiler. Pek tabii her birinin dirseğinin yanında kocaman birer bira bardağı duruyordu.

Burası otelin kalbiydi. Salonun uzak köşesinde bir Noel ağacı pırıldıyordu. Tavana geleneksel Noel öncesi çelengi asılmıştı. Dört mumundan üçü yanıyordu, sonuncusu da yarın yanacaktı.

Judith salona göz gezdirirken, büyük ve oldukça dağınık bir ailenin oturma odasına girmiş gibi hissetti kendini. Burada onun için tek dikkat çekici şey piyanoydu. Modası geçmiş bir Steniway'di ve o da diğer eşyalar gibi dökülüyordu, ama sesi iyiydi. Piyanoyu çalan on dört yaşlarındaki kızın ne çaldığından haberi yok gibiydi. Judith piyanonun başına geldi ve tuşlarda gezinen acemi parmaklara aç gözlerle baktı.

Kâğıt oynayan kadınlardan biri kıza Almanca bir şeyler seslendi. Kız arkasına baktı, Judith'i görünce hemen tabureden kalkıp piya-

noyu işaret etti. «Çalmak mı istediniz, Bayan?» dedi okul İngilizcesiyle.

Judith, «Hayır, teşekkür ederim,» diyecekti, ama ağzından tam aksi kelimeler çıktı. «İzin verir misin? Yalnızca birkaç dakika.»

Kız karşılık olarak tabureyi geri çekti ve gülümseyerek ona oturmasını işaret etti. Judith ellerinin titremeye başladığını hissederek tabureye oturdu. Ellerini sımsıkı birbirine kenetledi, bir süre öyle tuttu, sonra sararmış fildişi tuşların üzerine koydu. Piyanodan yayılan ilk sesle birlikte odadakiler ve her şey onun için yok oldu, artık sadece o ve piyano vardı. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle Chopin'in Ballade'ını çalmaya başladı. Ağır bir hastalıktan kurtulup iyileşme, uzun bir ayrılıktan sonra yuvaya dönme gibi bir şeydi bu. Sanki babası da oradaydı, yanında gölgeler içinde Leah da vardı ve ikisi de mutluydu. Yumuşak, melankolik notalar salona yayıldı. Kâğıt oyunu durdu, çocuklar susturuldu, herkes dikkat kesildi. Sonunda seslerin dramatik, coşkulu çağıldayışıyla final ve ardından sessizlik. Judith ellerini kucağına bıraktı, başını eğdi. Yanakları kızarmış, gözleri ışıltılıydı.

Sanki çok uzaklardan bir alkış koptu, dönüp bakınca büyük bir dinleyici topluluğuyla karşılaştı. Alkışlayanlar yalnızca salondakiler değildi. Başka müşteriler ve otelin personelinden bazıları da kapı aralığına doluşmuştu. Aralarında resepsiyon görevlisiyle Dieter de vardı. Sonra ansızın aralarında iriyarı bir polis belirdi. Dı-

şardan yeni gelmiş olmalıydı. Üzerindeki üniforma ıslaktı. Resepsiyon görevlisinin omzuna dokundu, kulağına bir şeyler söyledi. Otel kâtibi şaşkın bir ifadeyle başını salladı ve Judith'i gösterdi. Polis kapıdaki kalabalığın arasından ilerlemeye başlayınca, herkes sessizleşip ona yol açtı.

«Bayan Weber mi?»

Judith başını salladı.

«Bayan Judith Weber mi?»

Judith konuşamaz halde, yine başını salladı. Ayağa kalkmış, destek olmak için bir elini piyanoya dayamıştı. Ciddi tavırlı, genç polis onun solgun ve endişeli yüzünden etkilenmişti, ama bunu belli etmek istemiyordu.

«Amirim size birkaç soru sormak istiyor, Fräulein. Benimle gelir misiniz lütfen?»

Çıt çıkmayan salonda birlikte yürüdüler. Az önce onu çılgınca alkışlayanlar şimdi ciddi, kuşkulu gözlerle bakıyorlardı. Dieter öne doğru bir hamle yapmak istedi, ama polis onu kabaca omuzlayarak yana itti. Judith kendini zorlayarak kâtibe gülümsedi.

Lobiden geçip dışarı çıktılar. Soğuk bir anda içine işledi. Basamaklarda tökezledi. Polis onu kolundan tutup verandadan geçirdi, sonra üzeri sis kaplı nehre uzanan taş basamaklardan indiler.

Geniş, beton gezi yolunda yerde yatan birinin etrafına bir grup insan birikmişti. Onlar yaklaşırken, kısa boylu tıknaz bir adam alçak ve biraz da üzgün bir sesle çevresindekilere bir şey-

ler söyledi. Aralarından bazıları uzaklaştı, ama daha meraklı olanlar kıpırdamadı.

Piyanonun verdiği huzur tatlı bir düş gibi geçip gitmişti. Yine karanlıklar içindeydi. İnsan sesleri, nehirden gelen düdük sesleri, hatta kendi ayak sesleri bile çok uzaktan geliyormuş gibiydi.

Dirseğini tutan polisin eli, yerde yatan adama doğru onu hafifçe itti. Oradakiler bu uzun boylu kadına meraklı ve pek de dostça olmayan gözlerle bakarak yana çekildiler.

Cesedin gövdesi yana, yüzü gökyüzüne dönüktü. Kirpiklerinden damlayan yağmur suları gözyaşları gibi parıldıyordu. Bir zamanlar sımsıcak bakan kahverengi gözler şimdi cam gibiydi. Judith eğilip onları kapamak istedi. Yanağına dokunup ne kadar üzgün olduğunu söylemek istedi. Tıpkı babasının gibi onun parmakları da kırılmıştı ve şiş şişti. Onun dostu olup olmadığını sormak artık gereksizdi, ama ona güven duymakta çok geç kalmıştı. Boğazına bir şey düğümlendi, midesi bulandı. Gözünün önündeki manzarayı yok etmek, bir destek bulmak istercesine bir kolunu savurdu ve tam düşecekken genç polis onu kolundan sıkıca yakaladı.

Çevresinde mırıldanan sesler kulağına geliyordu. «Bu işi yapabilecek kadar güçlü,» diyordu biri, başka biri onu tersledi. Sonra tıknaz adam öne çıktı ve buyurgan bir sesle bir şeyler söyledi. Adamlardan bir ikisi bir şeyler mırıldandı, sonra isteksizce geri dönüp uzaklaştılar. Yete-

rince uzaklaştıklarında tıknaz adam Judith'in yanına geldi. «Ben Müfettiş Kemmler, Bayan Weber,» dedi nazik bir sesle. «Birkaç soru sormak istiyorum, sizce sakıncası yoksa?»

Nasıl sakıncası olmazdı? Zavallı Charlie Forrester cansız yatıyordu işte, onun hakkında başka ne söylenebilirdi? Ama, «Peki, sorun,» sözleri çıktı ağızdan.

Genç polis bir kominin koşarak getirdiği battaniyeyi aldı ve tıpkı Judith'in babasının üzerini örttüğü gibi, özenle Forrester'ın üzerine örttü, sonra Kemmler'e baktı. Kemmler başını sallayıp Judith'i kolundan tuttu, onu verandaya çıkan basamaklara doğru geri götürdü. Genç polis cesedin yanında kalmıştı.

Kemmler kapı eşiğinde bekleyen ve tedirginlikle nehirden yana bakan otel kâtibine bir şeyler dedi. Adam hemen, **«Bitte, bitte,»** diyerek koştu ve resepsiyonun arkasındaki küçük bir büronun kapısını açtı. Kemmler, Judith'i içeri soktu, bir sandalyeye oturmasına yardım etti. Judith üşümüş, ıslanmıştı, titremesine engel olamıyordu. Kemmler bir şeyler söyleyince otel kâtibi yine, **«Bitte, bitte,»** diyerek odadan hızla çıktı. Az sonra üzerinde bir şişe konyak ve iki kadeh olan bir tepsiyle göründü. Kemmler tepsiyi alıp adamın yüzüne kapıyı kapadı.

Kadehleri doldurdu, birini Judith'e verdi ve içmesini bekledi, sonra kadehi yeniden doldurup içmesini işaret etti. Judith onu da içti. Adam başını salladı, sonra ağır ağır kendi içkisinden bir yudum aldı. Koyu renk, iri, kederli gözleri

Judith'in üzerindeydi. Yün bir atkıyı boynuna birkaç kez dolamıştı. Burnu kırmızıydı ve ikide bir kocaman bir mendille siliyordu.

«Şimdi konuşabilir misiniz?»

Judith başını salladı.

«Sizi buna zorunlu tuttuğum için üzgünüm. Düşündüm ki... belki...» Omzunu silkti. «Ölen adamı tanıyorum, yalnızca üzerindeki kimlikten değil, onunla birkaç kez karşılaşmıştık... dostça bir ortamda tabii. İyi bir adamdı. Hem de çok. Onun böyle öldürülmesi hiç hoşuma gitmedi, ama hiç.» İri gözleri öfkeyle baktı. İçkisini başına dikti, sonra iki kadehi de yeniden doldurdu. «Tüm bildiklerinizi söylemenizi istiyorum... onu öldüreni bulmama yardım edecek her şeyi.» Konuştuğu Amerikan İngilizcesi akıcıydı. «Bay Forrester'ı tanıyordunuz, değil mi?»

Judith önce başını evet, sonra hayır anlamında salladı.

«Tanıyor muydunuz, tanımıyor muydunuz?»

Neden Charlie Forrester'ı tanıdığını düşünüyordu? İkisi de Amerikalı olduğu için mi? Yoo, hayır, otel kâtibi bu sabah otele onu Forrester'ın getirdiğini söylemiş olmalıydı. «Onunla daha bu sabah tanıştım,» dedi Judith.

«Nerede tanıştınız?»

«Havaaalanında.»

«New York'tan mı geldiniz?»

Judith başıyla onayladı.

«New York'la ilgili çok iyi anılarım var,» dedi adam. «Sizin güvenlik örgütüyle orada bir yıl geçirdim. Çok eğiticiydi.» Mendiline yine süm-

kürüp burnunu sildi. «Bay Forrester havaalanına sizi karşılamak için mi gelmişti, Bayan Weber?»

«Hayır, yalnızca bir rastlantıydı. Az önce karısını New York'a yolcu etmiş. Beni kente bırakmayı öner...»

«Karısını mı yolcu etmiş?»

«Evet.»

Kemmler'in suratı asıldı. Elini cebine sokup buruşmuş bir sigara paketi çıkardı. Dudaklarının arasına bir sigara koydu, sonra aklına gelip Judith'e tuttu. Judith sigarayı aldı ve yakması için öne eğildi. Kemmler kendisininkini de yaktı ve dumanı savururken düşünceli düşünceli, «Bay Forrester'ın size niye yalan söylemiş olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?» diye sordu.

Duman Judith'in boğazına kaçtı, nefes alamaz oldu, boğulurcasına öksürdü. Sonunda, «Yalan mı söyledi?» diyebildi. Küçük oda sanki fırıl fırıl dönmeye başlamıştı. Dayanabileceği, tutunabileceği hiçbir şey yoktu.

«Karısını havaalanına dün götürdüğünü iyi biliyorum. Bildiğim kadarıyla boşanacaklardı. Sizi karşılamak için değilse, hangi nedenle bugün havaalanına gitmiş olabilir?»

Adam ondan yanıt beklerken, Judith karmakarışık duygular içindeydi ve düşüncelerini sıraya koymaya çabalıyordu. Forrester'ın dost olduğuna kendini inandırmıştı, ama o tatlı sesiyle yalan söylediğini öğrenmişti artık. İyi, ama dost değilse, niye tıpkı babası gibi işkence

görmüş cansız bedeniyle nehir kenarında yatıyordu şimdi?

«Bana söyledikleri dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum... Bu da karısını yolcu etmek için havaalanına geldiği ve Amerikan Elçiliğinde basın ataşesi olduğu...» Ama şimdi kendisi için geldiğini çok iyi biliyordu.

Kapının vurulmasıyla konuşmaları kesildi. Otel kâtibi başını uzatıp birkaç kez Kemmler'den özür diledikten sonra, Judith'e kiralık arabanın geldiğini ve beklemesini isteyip istemediğini sordu.

«Birkaç dakika sonra geliriz,» dedi Kemmler ve kâtibin kapıyı kapamasını bekledi, sonra Judith'e döndü. «Bir yere mi gidecektiniz, Bayan Weber?»

«Bazı arkadaşlarımı ziyaret edecektim... Hollanda'daki.»

«Hollanda mı?»

Judith korkuyla adamın hangi arkadaşlara ve Hollanda'da nereye gideceğini sormasını bekledi. Ne yanıt vereceğini bilemiyordu. Hayaletleri ziyaret edeceğim ve bir hayalet tarafından yazılmış bir mektubu arayacağım dese, adam ne derdi acaba?

«... konuştunuz?»

«Pardon?»

«Bay Forrester'la ne konuştunuz, diye sordum.»

«Ne mi konuştuk? Hiç, önemli bir şey değil. Beni gümrükte alıkoymuşlardı, o da bana yardım...»

«Neden alıkoydular?»

Ne diye bunu açıklamıştı sanki? İyi düşünemiyordu... ama bu halde nasıl iyi düşünebilirdi? «Biriyle karıştırmışlar önemli bir şey değildi. Sonra Forrester beni otele arabasıyla getirdi.» Yine öksürdü. Başı zonkluyor, içi titriyordu. Otelin arka tarafında yine piyano çalmaya başlamıştı.

«Anlaşılan siz de üşütmüşsünüz,» dedi Kemmler kederli bir gülümsemeyle. «Sizi daha fazla tutmayacağım. Belki Bay Forrester kendi hakkında size bir şey söylemiştir... benim için önemli olabilecek bir şey.»

«Yalnızca size söylediklerimi... ve beni bu gece Elçilikteki Noel partisine davet etti.»

«Kabul ettiniz mi?»

Judith adama gözlerini dikti. «Belirsiz bir şeyler söyledim. Öğleden sonra beni arayacaktı, ama...» Ellerini açıp gözlerini indirdi. «Yapamadı,» dedi yavaşça. Sanki avı veriyormuşçasına, ellerini ceplerine soktu.

Kemmler cebinden bir kâğıt parçası çıkardı ve Judith'e uzattı. «Bay Forrester adını ve otelin adını bu kâğıda niye yazmış olabilir? Bunu cebinde bulduk. Sizi ve nerede kaldığınızı unutabilmesi pek akla yakın değil.»

Judith kâğıda bir göz attı. «Buna hiçbir anlam veremiyorum,» dedi boğuk bir sesle. İçin için paniğe kapılmaya başlamıştı. Kemmler'in onu bu kadar kısa zamanda bulmasının nedeni bu kâğıttı. **Onlar** koymuştu. Forrester'a olanları öğrenmesini istemişlerdi. Herhalde onu başka

bir yerde öldürüp karanlıkta buraya getirmişler ve nehrin kıyısına atmışlardı.

Oda birden çok sessizleşmişti. Başını kaldırıp bakınca, Kemmler'in koyu renk gözlerinin onu incelediğini gördü ve gözlerindeki korkuyu adamın görmemesi için yeniden bakışlarını yere indirdi.

«Söyleyebileceğiniz başka bir şey yok mu?» diye sordu Kemmler.

Judith bir şey demedi. Adam ona doğru eğildi. «Bay Forrester'ın nasıl ve neden öldüğünü, bundan kimin sorumlu olduğunu bulmaya kararlıyım. Zaten bu benim işim. Bana söyleyebileceğiniz herhangi bir şey varsa...»

Judith başını iki yana salladı. «Hiçbir şey yok,» dedi kanı çekilmiş dudaklarının arasından.

«Belki daha sonra aklınıza bir şey gelir.» İçini çekti, burnunu sildi ve tünediği masadan kalktı.

Görüşme son buluyordu. Judith kadehinde kalan konyağı suymuş gibi başına dikti ve sigarasını müdürün masasındaki kristal kül tablasına bastırdı. Ayağa kalkıp kapıya yürüdü. Kemmler kapıyı açtı.

«Otelden bir süre ayrılmazsanız memnun olurum. Bu gece Hollanda'ya gitmeyi düşünmüyorsunuzdur herhalde. Sormam gereken başka sorular olabilir.» Donuk donuk gülümsedi. «İsterseniz Elçiliğinizi arayabilirsiniz kuşkusuz.»

«Sağolun. Gerekeceğini sanmıyorum.»

Kemmler kadının merdivenlerden ağır ağır çıkışını izledi, sonra bürodan ayrılıp cesedin ya-

nına gitti. Olay yerine başka polisler de gelmişti. Biri cesedin fotoğraflarını çekiyordu. Diğerleri ışıkları yakmış, çevreyi araştırıyorlardı. Kemmler bir şey bulunmayacağından emindi. Charlie Forrester burada öldürülmemişti.

Polis doktoru onun geldiğini görüp dizlerinin üzerinde doğruldu. «Çok pis bir şey, çok pis.»

«Evet, pis,» diyerek başını salladı Kemmler. Yün kaşkolunu boynuna bir kere daha doladı. Judith Weber'in ona çok daha fazla şey söyleyebileceğini düşünüyordu. O donuk gözlerin ardında bir şeyler gizliydi. Havaalanında alıkonmuştu. Onun gibi biri başka biriyle nasıl karıştırılırdı? Bunun yanıtını kolayca öğrenebilirdi.

Genç polisi birkaç telefon görüşmesi yapması ve Judith Weber'in otelden ayrılmamasını sağlaması için otele gönderdi.

24

Cama vuran yağmurun tıkırtıları ve Judith'in öfkeli, sert adımlarla ileri geri yürüdüğü, bel vermiş eski tahta döşemeden çıkan gıcırtılar dışında odada tam bir sessizlik vardı.

Korkusu yerini öfkeye bırakmıştı. Çocuksu, sevimli yüzlü Forrester'ı başına sıkılan bir kurşunla kanlar içinde bırakan, tartaklanmış bedenini nehrin kıyısına atan o acımasız zorbalığa

karşı sonsuz bir kin duyuyordu. Babasının ölümünü kabullenmek ona çok zor gelmişti, ama buna bir yerde hazırlıklıydı. Oysa Charlie Forrester pisi pisine, hiç de hak etmediği bir vahşete hedef olmuştu. Artık o mektubu bulmayı her zamankinden daha çok istiyordu. Bütün bunlar onların yanına kâr kalmamalıydı. Eğer Kemmler onu yarına kadar burada tutacak olursa, çok geç kalmış olabilirdi. Kitapları alanlar mektubu ondan önce bulabilirdi.

Kiraladığı araba avluda, burnunun dibinde duruyor olmalıydı. Ama belki de Kemmler arabayı geri göndermişti. Soğuk ellerini ateş gibi yanan yanaklarına koydu ve pencereden dalgın gözlerle nehri seyretmeye başladı. Bir yolu olmalıydı. Charlie Forrester'ın cesedinin kaldırılmış olduğunu fark etti. Onun bulunduğu yerde yağmur pis bir su birikintisi oluşturmuştu. Herhalde Forrester'ın yakınlarına haber verirlerdi... Ve birden anladı. Charlie Forrester'ın niçin havaalanına geldiğini bulmuştu. Evet, onu Max yollamıştı... Max. Bunu nasıl daha önce akıl edememişti? Arkadaş olmaları çok doğaldı. Diplomatik çevrede belli bir süre kalan herkes birbirini tanırdı. Forrester dostluk göstererek onu Bonn'da tutacak ve Max gelene dek oyalayacaktı belli ki.

Yine tahta döşemeler ayağının altında gıcırdamaya başladı. Max buraya gelmek üzere yola çıkmış olmalıydı. Onu son kez uzun, zarif bedeni, parlak sarı saçlarıyla koridorda gördüğünden bu yana bir asır geçmiş gibiydi... Akla man-

tığa sığmaz bir duyguyla, onun şu an yanında olması için dayanılmaz bir istek duydu ansızın. Bir sandalyeye tutundu ve buraya gelmekteki amacını kendine anımsatmak için kendini zorladı... buraya boşuna gelmemişti. Babası için, Leah için... şimdi de Charlie Forrester için...

Kapı yavaşça vuruldu. Judith ani bir refleksle sandalyeden uzaklaşıp kaçacak bir yer aradı. Öyle bir yer yoktu, kuşkusuz. İki pencere ve bir kapı. Kapıda da biri... ya Kemmler ya da genç polis. Çaresiz gidip kapıyı açtı.

Koridorun loş ışığında, kapıdaki ince yapılı, uzun boylu sarışın adamı bir an Max'a benzetti.

Dieter von Traban yüzünde yine o utangaç gülümseme ve elinde mıncıklayıp durduğu komik kasketiyle bir adım atarak aydınlığa çıktı.

«Başınız dertte mi, Bayan Weber? Size yardım edebilir miyim?»

Parıldıyan zırhıyla şövalyesi gelmişti. Judith hiç düşünmeden onu kolundan çekip içeri aldı ve kapıyı kapadı. «Evet,» dedi. Ama sonra Traban'ı bu işe bulaştırmaya hakkı olmadığını düşünerek duraksadı. Ne var ki, bu onun seçimi değildi. Ölüler tarafından yönetiliyordu.

«Evet, bana yardım edebilirsin,» dedi.

Genç vücudunu kastı, topuklarını birbirine vurdu, başıyla selam verdi. «Buyrun.»

Judith'e öyle geliyordu ki, düşmanım şu dese, genç adam bir an duraksamadan zırhını kuşanır, kılıcını çeker, ileri atılırdı.

«Buradan gitmem gerekiyor.»

«Anlıyorum.»

Parlak mavi gözler emret dercesine, istekle bakıyordu. Karşısındaki bu genç adam romantik duygularla ona tutulmuş olabilir miydi, yoksa bambaşka niyetleri mi vardı? Aniden yön değiştiren rüzgâr, yağmuru pencerelere savurdu. Dışardaki ağacın dalları balkonun parmaklığına vuruyordu. Judith'in içi çekilir gibi oldu. Birden her yer kararmıştı sanki.

«Araban var mı?» diye sordu yavaşça.

«Evet, ama küçük.» Dieter de fısıldarcasına konuşmuştu.

«Önemli değil.»

«İşe yarıyor. Yolda bırakmaz.»

«Beni en yakın kasabaya... ya da Aachen'e götürebilir misin? Eğer çok uzaksa, Köln bile olabilir.»

«Aachen'e gitmek istiyorsanız götürürüm,» dedi genç adam.

Sesinin tonu öylesine kararlıydı ki, Judith aya gitmek istese, sorgusuz sualsiz oraya kadar götürmeyi göze alabilirdi. Judith bu hevesli genç şövalye hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Kararsızlık içinde bocaladı, ama aslında kafasına koyduğunu uygulayacağını biliyordu. Önerilen bu yardımı geri çeviremezdi.

«Peki, annen baban... Seni merak etmezler mi?»

«Annem babam öldü. Amcamlarda oturuyorum.»

«Üzüldüm.»

«Yıllar önce öldüler.» Ne kadar da kolayca söylemişti bunu. Bu kadar basit. Artık onlar geç-

mişte kalmıştı. Zamanı gelince herkes ölürdü.

«Pekala,» dedi Judith kederli bir gülümsemeyle. «Şunu bilmeni isterim, Dieter, kötü ya da yasadışı bir şey yapmadım. Yoksa seni karıştırmazdım.»

«Biliyorum.» Ama gencin gözlerindeki ifade, Judith en büyük suçu işlemiş olsa bile, onun için fark etmeyeceğini gösteriyordu. «Sizin gibi piyano çalan biri kötü bir şey yapmış olamaz,» dedi utangaç bir gülümsemeyle.

«Keşke bu kadar basit olsaydı... Beni giderken kimse görmemeli. Araban nerede?»

«Avluda.»

«Ben oraya gitmesem daha iyi olur. Arabayı yola çıkarıp köşede beni bekleyebilir misin?»

«Evet, ama gelebilecek misiniz?»

Judith başını salladı. «Gecikirsem bekleyebilir misin?»

«Elbette,» dedi genç. Sonsuza dek, diyordu gözleri.

Yine içine bir kuşku düştü. Ne hakla bu romantik, sarışın, üniformalı genci bu işe karıştırıyordu. Üzerindeki üniforma, yıllar önce siyah çizmeli, elleri sopalı adamların giydiği üniformaları çağrıştırıyordu. Hangi tarafı seçerdin, Dieter, kırk yıl önce yaşamış olsaydın?

«Bir şey mi oldu?»

«Yoo, hayır,» dedi Judith. Bu çocuk onun her tavrına ne kadar duyarlıydı! «Bir şey yok,» dedi yavaşça. «Birkaç dakika sonra buluşuruz.» Kapıyı açarken onun kolunu tuttu, tatlı bir iki

söz söylemek istedi, ama bulamadı. «Sağol, Dieter,» dedi yalnızca.

Koridorda uzaklaşan gencin arkasından baktı. Dieter merdiven başına gelince geri dönüp kasketini salladı, sonra büyük bir maceraya atılan bir çocuk gibi, ikişer ikişer merdivenleri inip gözden kayboldu.

Judith aşağıdan gelen sesleri duyunca hemen kapıyı kapadı. Birileri konuşup gülüşüyordu. Kapıyı kilitledi ve anahtarı kilitin üzerinde bıraktı. Yağmurluğunu giydi, düğmelerini iliklerken pencereden dışarı bir göz attı. Lobiden çıkıp gitmeye kalksa, Kemmler'le ya da genç polisle karşılaşabilirdi. Belki otel kâtibi de ona dikkat etmek için talimat almıştı.

Sis iyice bastırmıştı, bu da işine geliyordu. Nehirde hayal meyal görünen bir gemi sis düdüğünü uzun uzun çaldı. Aşağı kattan vuran ışıklar verandanın ıslak zeminini aydınlatıyordu. Bu pencereden çıkamazdı.

Onun kaçış yolu ikinci pencere olacaktı. Orada yaşlı ağacın dalları balkonun parmaklığına kadar uzanıyordu. İyi de, ağaca çıkmayalı kaç yıl olmuştu.

Pantolonunun paçalarını dizlerine kadar sıyırdı ,eldivenlerini giydi, çantasını koltuğunun altına sıkıştırdı, sonra odaya bir göz attı. Sanki bir şey unutmuş gibiydi. Gözleri valize takıldı ve onun eksikliğini hissettiğini anladı. İki gün boyunca ayrılmaz bir parçası olmuştu, ama şimdi ona gerek kalmamıştı. Valize sırtını dönüp pencereyi yukarı kaldırdı, öteki tarafa geçti,

sonra pencereyi usulca kapadı. Parmaklığın üzerinden eğilip çantasını aşağı bıraktı ve yere düşen çantanın tck sesi geldi. Uzanıp yukarıdaki dalı iki eliyle sıkıca yakaladı ve parmaklığın üzerine çıktı. Eski parmaklığın ayaklarının altında hafifçe sallandığını hissedince soluğu kesildi. Ne ileri gidebiliyor, ne geri dönmek istiyordu, parmaklığın üzerinde öyle kalakaldı. Düşerse ölebilirdi. **Kaçmaya çalışırken tutuklunun ayağı kaydı ve düşerek öldü.**

İçinden, **aşağı bakma, devam et,** diyerek kendini yüreklendirdi.

Bir bacağını yavaşça aşağı sarkıttı, oralarda bir yerde bir dal olduğunu biliyordu, ama ayağı hâlâ boşluktaydı. Sonunda ayağı dala değdi ve kendine düşünme fırsatı vermeden bastı. Bir an dehşet içinde, iki bacağı ayrık öylece durdu, sonra bir gayretle parmaklıktaki bacağını da dalın üstüne çekti. Dal ağırlığıyla eğildi, ama çatırtı sesi gelmedi, Judith de derin bir soluk aldı. Yukarıdaki dala sıkıca tutunarak santim santim ilerlemeye başladı ve sonunda gövdeye doladı. Yüzü ağacın yaş, sert kabuğuna yapışmış bir durumda gözlerini kapayarak dinlendi. Buraya kadar iyi gitmişti. Sonra yavaşça çömelip bir eli hâlâ gövdede, dalın üzerine oturdu.

Aşağıya baktı, oturduğu daldan kendini sarkıtırsa, yere yaklaşık dört beş metrelik bir mesafe kalırdı. Toprak yağmurdan yumuşamış, çamur olmuştu. Düşüşünün şiddetini azaltabilirdi bu.

Bacakları boşlukta sallanırken, cesaretini toplamak için bir süre öylece durdu, çevresine bakındı. Karşıda otelden taş bir duvarla ayrılan büyük bir bina vardı. Her yanı ışıl ışıl aydınlanmıştı ve kapalı pencerelerinden müzik ve kahkaha sesleri geliyordu. Nehre bakan büyük bir verandası vardı. Tam o sırada bir adam dışarı çıktı. Elinde bir bardak, sallana sallana yürüyordu. Nehre baktı, başını salladı, sonra gökyüzüne baktı. Ve bakışları gökyüzünden bir kavis çizerek, ağacın üzerinden geçip otele kaydı. Onu görmüş müydü? Yalnızca birkaç metre uzaktaydı. Adam kararsızca ona doğru döndü ve gözlerini kıstı. Judith'in tüm bedeni donmuş gibiydi. Ya şimdi bağırıp herkesi oraya toplarsa? İçinden dualar ederek bekledi. Adam birden elindeki bardağı ondan yana kaldırdı, bir şeyler söyledi, bardağı başına dikti ve gülerek, zikzaklar çize çize eve girdi. Herhalde onun da sarhoş olduğunu düşünmüştü. Noel'in tatlı azizliği. Ama adam zilzurna sarhoştu, İçeri girip, ağaçtaki garip kuştan söz ederse arkadaşları ona inanmayabilirdi. Adamın halini gözünün önüne getirince kıkırdamadan edemedi.

Sonra daha fazla düşünmeden dalın üzerinde yan yattı ve elleriyle sıkıca ona yapışıp kendini koyverdi. Bir an havada asılı kaldıktan sonra derin bir nefes alıp kendini aşağı bıraktı. Elleri, dizleri ve ayakları aynı anda yere değdi, ama düşüş öylesine sert oldu ki, sanki tüm kemikleri birbirine geçti. Acıyla haykırdı. Düşüş sandığından daha uzun, zemin daha sert çıkmış-

tı. Karanlık onu yanıltmıştı.

Ayağa kalktı, topallaya topallaya birkaç adım attı. Sağ bileği çok acıyordu, ama kemik filan kırılmamıştı. Biraz dinlenirse acı geçerdi. Geçmek zorundaydı.

Yerden çantasını aldı, paçalarını indirip üzerine bulaşmış çamurları temizledi ve topallayarak nehirden uzağa, otelin uzak duvarına doğru yürümeye başladı. Orayı döndükten sonra duvara arkasını vererek yavaşça ve seslere kulak kabartarak ilerledi. Avluya yaklaşırken gürültüyle şakalaşan gençlerin seslerini duydu. Binanın köşesinden çevreyi gözetledi. Dieter'in üç arkadaşı Volkswagen'ın önünde durmuşlar, hareketlerinden anlaşıldığına göre onunla dalga geçiyorlardı. En uzun boyluları ve yüzü yaralı olanı Dieter'in omzuna elini koymuş, ona bir şeyler söylüyordu. Her ne dediyse ,sözleri Dieter'i kızdırdı. Genç adam omzundaki eli hızla çekti ve arabaya binmek istedi. Ama diğerleri daha şakalaşmak istiyordu. Biri arabanın kapısını tuttu ve yine alaylı bir şeyler dediler.

Kuşkusuz Dieter'le onun yüzünden dalga geçiyorlardı. Bu aptalca oyunlarını bitirene kadar beklemekten başka bir şey gelmezdi elinden. Duvara sırtını dayadı, başını kaldırdı. Yağmur yüzüne vuruyordu. Yalnızca bir sonraki adımı düşün, dedi kendi kendine... Önce Dieter'in arabası, sonra Aachen, sonra kiralık bir araba ve Hollanda... Ama bu adımlar çok uzundu, onu nereye götüreceği de belirsizdi.

Gençlerin dışında, başka birilerinin sesleri

de kulağına geliyordu. Hem de yakından. Karanlığın içine daha da büzülüp çevresini araştırdı. Lobiye açılan bir salonun penceresinin yanında duruyordu. Burası müşterilerin oturması, mektup yazması ve bir şeyler içmesi için ayrılmış küçük salondu. Pencerenin kıyısından içeri baktı. Kemmler oradaydı ve pencerenin önünde ileri geri yürüyordu. Kederli gözlerinin üzerinde kalın kahverengi kaşları çatılmıştı. Önce adamın kendi kendine konuştuğunu sandı, ama sonra kapıda duran uzun boylu, genç polisi gördü. O sırada Kemmler odayı arşınlamayı bırakıp pencerenin önünde durdu ve yardımcısını soru yağmuruna tuttu. Polis de aynı çabuklukla yanıt vermeye başladı. Judith bir ara Forrester adını ve **Zimmer** kelimesini yakaladı. Sonra polis bir şeyler kırıp dökermiş gibi kollarını salladı ve yarı bağırarak, **«Kaput, alles kaput!»** dedi.

Judith için bunun anlamını çıkarmak zor değildi. Babasının dairesini altını üstüne getiren araştırmalar Forrester'ın evinde de yapılmıştı anlaşılan. Bu aynı zamanda onu öldürenlerin kitapları ele geçiremediğini ve onları Smith' in aldığını da gösteriyordu.

Yine o tanıdık korku içini sardı ve pencereden geri çekilip duvara dayandı. Amaçladığı şeyin zorluğu karşısında yılmış gibiydi. Ve babasının sözleri kulaklarında çınladı. **Eğer bu adamı adaletin önüne çıkarmak için bir şey yapmazsam nasıl kendime katlanabilirim? Bu ihanet sayılır. Leah'ya sırt çevirmiş olurum.**

O da babasına sırt çeviremezdi. Hangi koşullarda olursa olsun bu işi sürdürecekti.

«Fräulein Weber...»

Kemmler'in sesi hayallerini dağıttı ve onu şu anki tehlikeye karşı harekete geçirdi. Pencereden içeri bir daha bakınca, genç polisin başını sallayıp odadan ayrıldığını ve Kemmler'in yine dolanmaya başladığını gördü.

Polisi ona yollamıştı. Dieter olsun olmasın buradan bir an önce uzaklaşmalıydı. Sonra avludan artık ses gelmediğini fark etti. Aslında birkaç dakikadır sessizdi. O sırada Volswagen' in motorunun çalıştığını duydu. Genç şövalyesi arkadaşlarından kurtulmayı başarmıştı.

Araba kapıdan çıkana kadar bekledi, sonra sancıyan bileğinin üzerine fazla ağırlık vermeyerek avludan hızla geçip yola çıktı. Az ileride küçük arabanın dostça yanan arka lambalarını görünce rahatlayarak nefesini koyverdi.

Küçük bir tütüncü dükkânının karanlıkta kalan kapı aralığından caddeye bakan bir çift soğuk gri göz, sarışın gencin arabadan telaşla inip kadını başıyla selamladığını ve kapıyı açtığını gördü. Aynı gözler kadının Penn İstasyonundan arabaya binişine de tanık olmuştu. Ama şimdi kadın topallıyordu. Başını sallayıp küçük not defterine bir şeyler karaladı. Aslında bu gereksizdi. Zaten genç adamın adını, arabanın plaka numarasını ve nereye gittiklerini biliyordu. Ama not almak onda eski bir alışkanlıktı...

Yıllardır böyle kaç tane not defteri eskitmişti. Defteri cebine koyup yassı şişesini çıkardı. Gözlerini karanlıkta uzaklaşan arabadan ayırmadan birkaç yudum aldı. Sonra kaldırıma park ettiği lacivert BMW'nin yanına döndü ve direksiyona geçti. O sırada yandaki kitap yığınına çarparak ikisini döşemeye düşürdü. Bir küfür savurup kitapları yerden aldı. O hınzır ihtiyar mektupla resmin yerini açıkça söylemek yerine, neden Hollanda'daki küçük kasabalardan, şahane orglardan söz ediyordu sanki? Kesin olarak belirttiği tek şey adlardı. Özellikle biri. Ve ona duyduğu bütün kini, kâğıda kusarcasına aktarmıştı. Smith okurken, bu kinin ateşini hissetmişti.

Şişesinden bir yudum daha çekti, bir sigara yaktı ve arabanın havalanması için camı indirdi.

İhtiyarın adları konusundaki açık sözlülüğü işine yaramıyordu. Ona gereken şey, mektubun yeriydi. Judith Weber'ın böylesine kararlı bir şekilde New York'tan Bonn'a uçması ve şimdi Hollanda'ya doğru yola düşmesi, kitaplarda mektubun yerinin yazılı olduğu kanısını uyandırmıştı onda. Kadını New York'da aramak zahmetine bile katlanmamıştı. Doğruca buraya gelip peşine takılmıştı.

İstasyondaki kafede kadın ona solgun, gerilmiş bir yüzle mektubun nerede olduğunu bilmediğini söylemişti, o da kadına inanma aptallığını göstermişti. Yalan söyleyebileceğini düşünmemişti. Tıpkı öteki kadının yalan söyleyeceğini düşünmediği gibi...

O kadını düşünmeyi kendisine yasak etmesinden bu yana ne kadar zaman geçmişti? Şimdi niye düşünüyordu? Niye o küçük, oval yüz ve ışıltılı gözler gözünde canlanıyordu? Ne kadar ufak tefekti. Kollarının arasına alıp kaldırdığında, tüy gibi hafif gelirdi ona. **Aşk senin ağzına hiç yakışmıyor**... Halman'ın sözleri aslında hiç kapanmamış olan yarayı deşmişti ve şimdi yara sancıyordu.

İçkisinden bir yudum daha aldı. Düşüncelerinin akışı hiç hoşuna gitmiyordu, ama durduramıyordu.

Judith Weber niye onu anımsatıyordu? Bu uzun boylu siyah saçlı, tehlikenin üzerine üzerine giden kadınla onun ne ilgisi vardı? İkisinin ortak yanı neydi? Şişeyi kafasına dikti. İçindeki kıpırtıyı, kasıklarına yayılan sıcaklığı, açlığı öldürmek için şişeyi ağzından uzun süre çekmedi. Bu açlık kimeydi? Ölene mi? Bana mı?

Bir yaya ıslak kaldırımda yumuşak ayak sesleri çıkararak arabanın yanından geçti. Smith başını salladı, oturduğu yerde dikleşti ve sert bir hareketle kontağı çevirdi. Duyguları Vietnam'daki o kulübede ölmüştü. Bırak gömülü olduğu yerde kalsın, diye düşündü. Bitirmesi gereken bir iş vardı ve başkaları onun yerine bitirmeden harekete geçmeliydi. Geri zekâlı vahşiler! Önce Weber, şimdi de Forrester...

Lastiklere çığlık attırarak bir U dönüşü yaptı ve Volkswagen'ın gittiği yönde gazı kökledi.

25

«Ne olursa olsun,» dedi Dieter, eski tartışmalarına geri dönerek, «Aachen'de bir eczane bulup bileğinizi sardıracağım.»

«Zaman kaybetmek istemiyorum. Kendi kendine iyileşir.»

«Yine de baktıracağım,» dedi Dieter beklenmedik bir kararlılıkla.

Judith çok yorgundu ve bunu tartışmak için de daha çok erkendi, bu yüzden sesini çıkarmadı. Araba ıslak otobanda ilerlerken ikisi de suskundu ,ama Judith'in kafasında düşünceler fırıl fırıl dönüyordu. Birden hepsi üstüne çullandı. Sinirleri boşanan Judith git gide yükselen tiz, isterik kahkahalar atmaya başladı. Dieter ürkmüştü, araba yalpaladı. Yeniden direksiyona hâkim olarak arabayı yavaşlattı ve kenara çekip durdurdu. Şaşkın şaşkın Judith'e baktı. Gülme krizi sonunda öksürüğe dönüşerek kesildi. Judith düzenli soluk almaya çalışırken ondan özür diledi.

«Şimdi iyiyim. Özür dilerim. Sen sürmene bak, genç şövalyem, sür!» Sesi hâlâ o çılgınca kahkahaların etkisiyle pervasızdı. Çantasından bir kâğıt mendil çıkardı, ter ve gözyaşları içindeki yüzünü sildi. «Seni korkuttuğum için beni bağışla. O lanet olası ağacın üzerindeki halim aklıma geldi de... çok komik, değil mi?»

Dieter arabayı yeniden yola soktu. Kireç gibi yüzü, öfkeli koyu renk gözleriyle ne kadar garip, ne kadar kederliydi bu kadın. Onun titrediğini fark etti ve radyatörü sonuna kadar açtı. Paltosunu çıkarıp kadına verecekti, ama kabul etmeyeceğini biliyordu. «Gerçekten iyi olduğunuzdan emin misiniz, Bayan Weber?»

«Evet, iyiyim, iyiyim.» Yine bir öksürük nöbetine tutuldu ve bir kâğıt mendil daha çıkardı. «Yarın ve ertesi gün başıma gelebilecek şeyler beni hiç ilgilendirmiyor. Benim gibi iriyarı, hantal bir kadının ağaçtan düşüşünü gözünde canlandırabiliyor musun?» Sesindeki çılgınlık gitmişti, yorgun ve cılızdı.

Dieter gözünü sisli yoldan ayırmadan gülümsedi. «Kusura bakmayın, ama size katılmıyorum. İriyarı, hantal bir kadın değilsiniz, siz... bir tanrıçasınız.» Sonra cüretini bağışlatmak istercesine hemen ekledi. «Bu doğru. Sizi ilk gördüğüm an böyle düşünmüştüm.»

Judith hafifçe gencin koluna dokundu ve karanlıktaki ciddi profile gülümsedi. «Bir bakıma sen benim şövalyemsin. Birine ihtiyacım vardı ve sen çıkageldin. Sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam.»

«Bir Valkyrie (*) gibi,» dedi Dieter. Artık iyiden iyiye cesaretlenmişti.

(*) İskandinav mitolojisinde, savaş alanında ölen kahramanların ruhlarını Valhalla'ya götüren kızlardan biri.

«Ah, Dieter...»

«Ama doğru.»

«Benim saçım siyah,» diyerek Judith ona takıldı.

Dieter bir yan bakışla onu bağışladığını belli etti.

«Ve savaş alanında ölmene kesinlikle izin vermezdim.»

«Bu dünyanın sonu değil,» dedi Dieter sırtını dikleştirerek.

«Belki değil, ama yararlı bir şekilde yaşamak daha iyi değil mi?»

«Babam son savaşa katılamayacak kadar gençti, ama amcam da, dayım da savaştı,» dedi genç gururla. «Biri Rusya cephesinde şanla şerefle öldü, diğeri bir doktor olarak uzun yıllar ülkesine hizmet etti.»

Sanki kitaptan okuyormuş gibi söylemişti bunları. Ama Judith'in bildiği kadarıyla, Rusya cephesinde kimse şan ve şerefle ölmemişti.

«Horace der ki,» dedi Dieter gençlik böbürlenmesiyle, «Bir insanın ülkesi uğruna ölmesi kadar güzel bir şey yoktur.»

«Belki Horace'ın zamanında öyleydi, bundan da kuşkuluyum ya... Ama yaşamak ve dünyayı güzelleştirmeye çalışmak daha iyi. Doktor olan dayın can kurtarırken, diğerleri can alıyordu. Çelişki yok mu bunda?»

«Ailemin her iki tarafı da, Wallner'lar olsun, von Traban'lar olsun, Almanya onlara gerek duyduğunda bir an bile duraksamamıştır.»

«Wall?..» Bir anda başından aşağı kaynar

su boşandı ve tüm vücudu külçe gibi oldu. İçinden bir ses onu uyarıyordu. **Dur, sakin ol, belki bu Almanya'da yaygın bir addır.** Kendini zorlayarak sordu. «Wallner mı? Dayının adı Wallner mıydı?»

«Evet, annemin kardeşi. Kurt Wallner.»

Judith başını pencereden yana çevirdi, ama hiçbir şey görmüyordu. Bunun bir şey değiştirmeyeceğine kendini ikna etmeye çabaladı. Bu genç, o adam değildi, belki onunla hiç karşılaşmamıştı. Soysuz kan masalını diline dolayanlar, o doktor bozuntularıyla Nazileri. Ama kaderin garip cilvesi, ülkedeki onca genç arasından tutup Dieter'i karşısına getirmişti. Niye o? Niye onunla şimdi yan yana oturuyordu? Yine üşümeye, titremeye başlamıştı. Az önce tanrıçalardan, şövalyelerden söz ederlerken biraz neşelenir gibi olmuştu, oysa şimdi yine eli ayağı buz gibiydi. O adamın adının anılmasıyla, sanki arabanın havası zehirlenmişti.

«O sırada ülkelerimiz birbirine düşmandı, diyordu Dieter alçak sesle, «Ama bu çok geride kaldı. Düşmanlık bitti.»

«Evet, bitti,» diye mırıldandı Judith.

Bir ara Köln'ün ışıkları göründü, sonra sis içinde yine kayboldu. Az sonra otobanda ilerleyerek kentten uzaklaştılar, batıya Aachen'e doğru yol almaya başladılar.

«Dayımla hiç karşılaşmadım,» diyerek Dieter konuşmayı sürdürdü. «Ben doğmadan önce, kırk sekizde ölmüş. Annemle teyzemin dediğine göre, savaş sırasında çok çalışmaktan hasta-

lanmış. Kendini bilime adamış, kusursuz bir insanmış. Benim yaşımdayken düello yapmış ve **Schmisse'**sini kazanmış.»

Düellodan söz ederken gözleri parıldayan bu gence demek o iki kadın bunları anlatmıştı. Acaba kadınlar gerçeği biliyor muydu,yoksa bilmiyor mu? Ama bu çocuk bilmeliydi, ona gerçek anlatılmalıydı. Böyle Valkyrie masallarıyla, kasap doktorlara hayranlıkla büyürse nasıl olgunlaşırdı? Söyleyebilirdi. Evet, ona gerçeği anlatabilirdi. Birden düşüncelerinin acımasızlığını fark ederek kendine şaştı. Bu mavi gözlerdeki gençlik pırıltılarının bazıları sönecekti. Yine de söylemeliydi...

Ateş gibi yanan alnını soğuk cama dayadı. Söyleyemeyeceğini biliyordu. Çocuğun ne suçu vardı? Tek suçu ,kendisine söylenenleri kabul etmekte aşırı istekli olmasıydı belki.

Dieter, «Yoksa bilmeden sizi gücendirdim mi?» diye sordu.

Judith'in öfkesi daha tam geçmemişti. «Yoo, hayır. Ne diye gücendirecekmişsin?» dedi ters ters.

Dönüp bakınca, gencin yüzünün gerilmiş olduğunu gördü ve onu haksız yere incittiği için kendinden nefret etti. Eğilip eline dokundu. «Bağışla beni, Dieter. Zalimce davrandım. Yorgunluktan. Sözlerimi ciddiye alma. Beni gücendirmiş filan değilsin. Yalnızca yorgunum, hepsi bu.» Hemen başını öte yana çevirdi, çünkü gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı.

«Bir şeyler yemelisiniz,» dedi Dieter. «Aachen'de bir şeyler bulurum.»

Judith buna zamanı olmadığını söyleyebildi.

«İzin verin sizinle geleyim. Nereye gitmek istiyorsanız, oraya götüreyim.»

«Olmaz,» dedi Judith, önerinin çekiciliğini düşünmemeye çalışarak. «Bunu yapmana izin veremem... ve açıklayamam da.»

Başını arkaya yasladı, az sonra da gözleri kapandı. Gözlerini yeniden açtığında, biraz dalmış olduğunu anladı. Başı Dieter'in omzundaydı ve araba anayoldan bir çıkışa sapıyordu. İleride sisler içinde bir kasabanın ışıkları donuk donuk parıldıyordu.

«Aachen'e geldik,» dedi Dieter, Judith başını kaldırınca.

Judith'i arabada bırakıp gitti, geri döndüğünde elinde kocaman bir sargı bezinin yanı sıra, nereden bulduğuysa çörekle kahve de vardı. Bir anda romantik bir okul çocuğundan, becerikli bir genç adama dönüşmüştü. Judith'in şişmiş bileğini ustaca, çarçabuk sardı, bir yandan da eczanede plastik bandaj bulamadığını, ama bunun daha iyi olduğunu anlatıyordu.

«Oldu,» dedi ve paçalarını silkeleyerek doğruldu. «Şimdi daha rahat edersiniz.»

Judith plastik kahve kabının üzerinden ona gülümsedi «Rahatladım bile.»

Kiralık araba bulmak için epey dolanmak zorunda kaldılar, ama sonunda katedralin yan tarafında küçük bir acenta buldular. Sahibi aksi, sinirli bir tipti ve garajın arkasındaki evde

oturuyordu. Kapısını ısrarla vurmalarını öfkeyle karşıladı. Kapalıydı işte. Bu Amerikalılar ne sanıyorlardı kendilerini? Kendi vatandaşlarına bile çalışmadığı saatleri onlara mı ayıracaktı?

Adamın sözlerini Dieter sansürden geçirerek çevirdi. Adamın kabalığının nedeni, daha önce de iki Amerikalının kiralık araba için gelip onu uğraştırmalarıydı. Üstelik çok açtı, bir an önce evine dönüp yemeğinin başına oturmak istiyordu.

«Lütfen ona zahmet verdiğim için üzgün olduğumu söyle.»

Dieter bunu nazik bir biçimde aktardı ve adam biraz yumuşar gibi oldu, hatta Judith pasaportunu çıkarıp kâğıtları imzalarken gülümsedi bile. Geç saatte gelmesini telafi etmek amacıyla, Judith de ücreti biraz fazlasıyla ve peşin ödedi.

Araba bir Saab'tı. Adamın elinde şu an başkası yoktu. Bir Mercedes vardı, ama öteki iki Amerikalı almıştı. «Temiz araba, iyi çalışır,» dedi adam ve arabayı garajdan çıkardı. Sonra hiçbir şey demeden içeri gitti, kapıyı çarparak kapadı.

Judith, Dieter'e döndü. Bu işin zor yanıydı ve uzatmak istemiyordu. Böylesi her ikisi için de daha iyi olurdu. Dieter'in o becerikli genç adam hali kaybolmuştu. Yine o çocuksu haliyle VW'nin yanında kararsız, kederli duruyordu.

Çok genç, dedi Judith kendine, eski ve nefret dolu yükü kaldıramayacak kadar genç. Biraz amcasının ve dayısının kuşağı taşısın. Şim-

di babası olsa, o da böyle düşünmez miydi? Kuşkusuz düşünürdü, yine de... Leah daha yirmisinde ölüme mahkûm edilmişti.

Gencin yanına yaklaştı, yüzünü elleri arasına aldı ve hafifçe yanağından öptü.

«Sağol, benim için yaptığın her şey için sana minnettarım. Şimdi bir şey için bana söz vermeni istiyorum.»

«Ve istersen,» dedi Dieter boğuk bir sesle. Elleri arasındaki yüzü kızarmış, sıcaklaşmıştı. Onu bıraktığında, gencin kaskatı kesildiğini gördü.

«Yoo, yine topuklarını çarpıp selam verme. Bu halinle çok daha çekicisin. Şimdi bana söz ver. Dosdoğru evine gideceksin, hiç oyalanmadan...»

«Kendimi gözetecek yaştayım,» dedi genç soğuk bir tavırla.

«Elbette. Onu demek istemedim. Senden istediğim şey, bu yolculuktan, beni nereye bıraktığından kimseye söz etmemen... eğer böyle davranırsan daha güvenli olur.»

«Güvenli mi?»

Aslında bunu söylemek istememişti. Yorgundu ve yeniden yalnız kalmanın korkusu içinde büyümeye başlamıştı. «Yani demek istediğim, seni kendi sorunlarıma karıştırmak istemiyorum. Aachen'e geldiğimizi unut, beni tanıdığını unut. Söz veriyor musun?»

Dieter başka seçeneği olmadığı için isteksizce başını salladı. Judith koyu gözlerini sürekli onun üzerinde tutarak, sorusunun yanıtını

zorla almıştı. Kadından ayrılmak istemiyordu. Omuzlarına ellerini koyup onu tutmak, bırakmamak istiyordu. Kafasında, kalbinde neler olduğunu, onu böylesine üzen şeyin ne olduğunu bilmiyordu, ama ısrarla bakan gözlere karşı koyamazdı. Dili tutulmuşcasına başını salladı, Judith'in elini tuttu, başını eğip topuklarını çarptı.

Sonra Judith gitti. Küçük Saab'a binişini ve yağmurda uzaklaşmasını seyretti. Köşeden dönerken elini hafifçe salladı ve sonra kayboldu.

26

Judith gözünün önüne düşen bir tutam nemli saçı geriye attı ve dikiz aynasından arkaya baktı. Evet, arkadaki araba uzun süredir peşindeydi. Bundan emindi. O kadar yakından geliyordu ki, Mercedes'in amblemini ve panjurunu rahatlıkla görebiliyordu. Otoyoldaki diğer arabalar ya hızla gelip geçiyor, ya geride kalıyor ya da yoldan ayrılıyorlardı. Ama bu araba belli bir uzaklıktan arkasından geliyor, yavaşlarsa yavaşlıyor, hızlanırsa hızlanıyordu. Bu takibin Aachen'den beri bunun böyle sürdüğü belliydi.

Bir şeyden daha emindi, niye bilmiyordu, ama arabadakilerin aksi adamın Mercedes'ini kiralayan iki Amerikalı olduğundan kuşkusu yoktu. Adamlar kendilerini gizlemek için çaba harcamıyorlardı.

Bir şeyler düşünmesi gerekiyordu. Sınır az ilerdeydi. Kontrol noktalarının ışıkları siste hayal meyal görünmeye başlamıştı. Hızlansa da fark etmezdi, çünkü Saab'ın Mercedes'i geride bırakması olacak şey değildi. Onları yavaşlatacak, kendine birkaç dakikalık kazandıracak bir şey bulmalıydı. Ama ne?

Arabayı yavaşlatıp yolun kenarına çekti ve torpido gözündeki birkaç haritadan birini alıp inceliyormuş gibi yaptı. İçinden haritayı bırakana teşekkür ederken, direksiyonun üzerine yaydı, sözde incelemesini sürdürdü ve dikiz aynasından arkaya bir göz attı. Mercedes de yolun kenarında, ondan elli metre kadar uzaklıkta duruyordu. Artık hiç kuşku yoktu.

Haritayı yeniden katlayıp torpido gözüne koyarken kafasında bir fikir şekillenmeye başlamıştı. Arabayı yeniden yola sokarken üzerinde biraz daha düşündü. Mercedes hareket etmemişti. Kuşkusuz daha zamanları olduğunu düşünüyorlardı. Judith nasıl olsa her iki sınır kapısında da biraz bekleyecekti.

Kapıya yaklaşırken aklına bir şey daha geldi... onu otelde elinden kaçıran Kemmler, sınırda alıkoyabilirdi. Bir an paniğe kapıldı. Ne diye sanki adama Hollanda'ya arkadaşlarını ziyarete gideceğini söylemişti? Yoksa bunu söylediği için, adam artık onun Hollanda'ya gidecek kadar aptalca davranmayacağını mı düşünürdü? Evet, böyle düşünebilirdi. Acaba bu cinayet soruşturmasında önemi ne kadardı? Az sonra bunu öğrenecekti.

Her şey umulmadık derecede kolay oldu. Alman memur uykulu ve ilgisizdi. Deklere edecek bir şeyi var mıydı? Hayır, birkaç günlüğüne Heerlen'deki arkadaşlarını ziyarete gidiyordu. Haritaya bakarken, kasabanın adı gözüne takılmıştı, şimdi de hiç düşünmeden ağzından çıkıvermişti. Adam üstünkörü pasaportuna, arabanın kâğıtlarına, uluslararası ehliyetine baktı, esnedi, iyi Noeller dileyip elini salladı.

Hollandalı memur daha ağır, hatta biraz can sıkıcıydı, ama çok nazikti. O da aynı işlemleri yaptı, fazladan Hollanda'da ne kadar kalmayı düşündüğünü sordu. «Yalnızca birkaç gün,» dedi. Bu doğruydu, ama Maastricht yakınında oturan arkadaşı Cornelius Steen'i ziyaret edeceğini söylemesi yalandı. Adı söylerken adamın yüzüne dikkatle baktı, ama memur yalnızca başını sallayıp gülümsedi ve ziyaretinden memnun kalmasını diledi. Gözü kapalı bir atış yapmış ve tutturmuştu. Herhalde bir sınır muhafızın Maastricht yakınında yaşayan Cornelius Steen adlı birini tanıması pek olası değildi.

Ya şimdi ya hiç, diye düşünerek kararını verdi. Adam pasaportla kâğıtlarını uzatırken, ona kararsız, ama ciddi bir ifadeyle baktı ve, «Arkamdaki araba...» dedi.

«Evet,» dedi memur yardıma hazır bir şekilde.

İngilizceyi iyi konuşuyordu. İyi de anlıyor olmasını diledi Judith içinden.

«Aslında ne anlama geldiğini bilmiyorum... ama bana biraz tuhaf göründü... ne çok uyuş-

turucu kaçakçılığı olduğunu biliyorum...» Memurun bakışları, «uyuşturucu» kelimesini duyunca değişti.

Adam geriye baktı, sonra başını pencereye eğip salladı ve konuşmasını sürdürmesini bekledi.

«Aachen'de bir benzin istasyonundaydım, arkadaki Mercedes de oradaydı. Sürücüsü onu kuytu bir yere çekti ve bagajdan bazı paketler çıkardı... bilmiyorum neden, bana tuhaf göründü... paketler büyük değildi, ama epey vardı, sonra bunları alıp...» Hikâyenin devamını o an uydurdu ve buna kendi de şaştı. «Lastik jantlarının içine koydu ve bantla oraya yapıştırdı.»

Olmamıştı, bunu görebiliyordu. Adam ingilizce jant kelimesini bilmiyordu. Özür dileyip arabadan dışarı çıktı. Göz ucuyla bakınca, Mercedes'in Alman sınır kapısından hareket ettiğini gördüm. Adamın anlamasını sağlamalıydı... hemen. Eğildi, jantı tuttu, çekiyormuş gibi yaptı ve eliyle göstererek, «Bunun içine,» dedi. Adam gözleri parıldayarak başını salladı. Tamam, anlamıştı. Doğruldu ,ellerindeki tozu silkeledi ve yeniden arabaya bindi.

«Bilmeniz gerekir diye düşündüm.» Ellerini iki yana açıp adama gülümsedi. «Doğru mu yaptım bilemiyordum...»

«Doğru ,doğru.» Adam gülümseyerek başını salladı. Omzundan geriye Mercedes'e doğru bakınca gülümsemesi kayboldu. Bakışlarından arabayı didik didik arayacağı belliydi. Judith'e teşekkür edip iyi yolculuklar diledi.

Judith hızla oradan uzaklaşırken, dikiz aynasından Mercedes'in durdurulup yan tarafa çekildiğini gördü. Sonra sürücü dışarı çıktı, öfkeyle ellerini kollarını sallamaya başladı. Sisten pek iyi seçemiyordu, ama ufak tefek, zayıf birine benziyordu. Daha sonra iri kıyım arkadaşı da ona katıldı ve ikisi birlikte gümrük karakolunun basamaklarından yukarı çıkmaya başladı.

Onları tanıdığından emindi. Ufak tefek olanıyla daha önce iki kez karşılaşmıştı. Kennedy Havaalanında ve uçakta. Bonn'da onları hiç görmemişti, ama şimdi orada da peşinde olduklarını anlıyordu. Arabanın kilitli kapıları, radyatörden yayılan sıcaklık, motorun düzenli sesi ona rahatlık ve güven duygusu verdi. Ama bu geçiciydi. Biraz zaman kazanmıştı, fazla değil. Güçlü bir arabaları vardı ve gümrük araması bittikten sonra yine peşine takılacaklardı. Gördüğü ilk tali yola saparak anayoldan çıktı. Maastricht'e giden birçok küçük yol olmalıydı. Böylelikle onu bulmaları daha zor olurdu.

Bir virajı alıp yavaş yavaş dikleşen uzun bir rampada ilerlemeye başladı. Sis açılıyordu. Şiddetli bir rüzgâr çıkmıştı. Bulutlar dağılıyor, ön cama vuran yağmur taneleri azalıyordu.

27

Hava gece birden değişmiş ve kar yağmaya başlamıştı. Aralıksız yağan iri kar taneleri toprağı örtmüştü. Yama gibi orada burada kalan karsız toprak parçaları beyaz örtüyü daha da belirginleştiriyordu.

Bütün gece dar, tali yollarda direksiyon sallayan Judith sessiz çiftlik evlerinden, uyuyan köylerden geçmişti, ama siyah Mercedes'in karanlıklardan yırtıcı bir hayvan gibi aniden çıkacağından korkarak hiçbir ışıklı alanda durmamıştı. Aynı nedenle otel, motellerden de uzak durmuştu.

Sonunda artık direksiyon başında uyuklamaya başladığında, saklanacak bir yer aramış ve küçük bir ağaç kümesi içinde öyle bir yer bulmuştu. Arabayı yoldan çıkarıp oraya sokmuştu.

Gecenin geri kalanı geçmek bilmemişti. Arabanın içindeki daracık yerde bir o yana bu yana dönerek uyumaya çalışmış, kimi zaman dalmış, kimi zaman kâbuslarla sıçrayarak uyanmıştı. Sonunda birkaç saat uyumuş olmalıydı, çünkü yerdeki kar epey kalınlaşmıştı.

Arabadan çıkmak için bir hareket yapınca, acıyla inildedi. Her yanı tutulmuş, sızlıyordu. Bileği kaskatı olmuş, neredeyse üstüne basılmaz hale gelmişti. Uyuşmuş parmaklarıyla kontağı çevirdi, radyatörü açtı ve aynı anda yüzüne çar-

pan soğuk hava dalgasıyla irkildi, yeniden kapadı. Motoru çalışır durumda bırakıp arabadan indi, önce yavaş yavaş yürümeye başladı, sonra yola çıkıp topallaya topallaya ileri geri dolandı, az önce ayaklarında kan deveranının başladığını hissetti. Kendini zorlayarak yarı zıplama, yarı koşu şeklinde hareketler yaptı, biraz soluklandı, sonra da bir süre vücudunu sertçe sıvazlayıp ayaklarını yere vurdu.

Bir tepenin üzerindeydi. Çevresinde varlıklı görünüşlü, güzel çiftlik evleri göze çarpıyordu, az ötede de bir köy vardı. Hafifçe yağan karda çan sesleri kulağına geldi. Saat yediydi.

Yoldan ayrılıp bir açıklıkta yürümeye başladı, az sonra kendini kocaman bir vadinin her yönüne yayılmış bir kente bakar buldu. Kubbeli bir katedralin sivri kulesi göğü delercesine yükseliyordu. **Kulesi göğe ulaşıyordu.** Bir süre ona baktı, sonra gözleri daha ilerilere gitti. Şu gördüğü geniş yol otoban mıydı? Ve şu daha yakındaki yer, sınır kapıları mı?

Bu bir tür serap mıydı, yoksa kader yine ona oyun mu oynamıştı? Çevresine bakınırken hastalık, yorgunluk ve açlığın onu aptallaştırdığı duygusuna kapılarak gördüğü şeylerden bir anlam çıkarmaya çalıştı. Sol tarafındaki kavşaktaki levhada az buçuk tanıdık kasaba adları vardı. Vaals, Kerkraade, Herleen... Herleen! Evet, durum açıktı. Dün gece büyük bir daire çizerek başladığı yere geri dönmüştü ve şimdi Aachen'e bakan bir tepenin üzerindeydi.

Yürüyüşlerim sırasında kasabanın dışına,

kırlara çıkıyordum. Bir keresinde bir tepeden Alman sınırına bakarken, güzel vadisinde uzanan Aachen'i seçebildim.

Heyecandan kalbi sıkıştı. Artık soğuğu filan hissetmiyordu. Neredeyse babasının elini omzuna koyduğunu ve kulağına fısıldadığını duyar gibiydi. **Geldin sayılır artık.**

Hollanda'nın bu küçük köşesinde, buralarda bir yerde kalmıştı babası. Dün gece boyu araba sürdüğü yollar 1945'de savaştan harap olmuş durumdaydı. Babası umutsuzluk ve çaresizlik içinde bu yollarda yürüyüp durmuştu. Franz Halman da bu yollardan birinden yarı ölü olarak çıkagelmiş ve arkadaşıyla son kez buluşmuştu.

Bu konuyla ilgili düşünceler ve imgeler birden kafasında dans etmeye başladı. Kitaplar. **Ezberle onları.** Charlie Forrester'ın havaalanları hakkındaki şakası... **harflerin şifresi...** Belli bir sırayla ezberlenmesi gereken belli sayıda kitap. Bu doğru muydu? Doğru mu anımsıyordu? Babası onları daima belirli bir sırayla mı söylemişti? Tamamen kendini verebilmek için gözlerini kapadı ve havaalanında gümrük tezgâhına üst üste sıralanmış kitapları gözlerinin önüne getirdi. Hammet, O'Connor, Lawrence, Dinesen, Updike, Camus. Kitapların adını düşünme. Babasının ilgisi daima yazarların adları üzerindeydi. En basit kod, her adın ilk harfiyle yapılandı. H-O-L-D-U-C. Gözlerini açtı ve yol işaretlerine baktı. Aslında orada Holduç diye bir ad olmadığını biliyordu, ama bu önemli değildi. Fele-

menkçe bir ada benziyordu. Öyle olmalıydı. Öyle olması gerekiyordu.

Arabaya koştu ve torpido gözünden haritayı aldı. Motor kapağı üzerindeki karı eliyle süpürdü ve haritayı yaydı. Maastricht'in doğusundaki tuhaf adlar üzerinde, titreyen parmağını gezdirmeye başladı. Vaals, Valkenburg, Hoensbroek, Beek, Margretan, Heer, Wittem, Mheer, Meerssen... Yeni baştan aldı... bir daha... parmağının fazla güneye ya da kuzeye gittiğini görünce hemen düzeltiyordu.

Ayrıntılı bir haritaydı, ama araştıran parmağı Holduç adında hiçbir yere rastlamadı. Yanılmıştı... yanılmıştı! İçindeki heyecan söndü. eskisinden daha beter eli ayağı buz kesti. Bir süre inanmaz, öfkeli gözlerle haritaya baktı, sonra hızla kolunu savurup haritayı yere çaldı. Geri döndü ve sert adımlarla düzlükte yürüdü. İlerde uzanan Aachen'e çaresiz gözlerle baktı ve düş kırıklığı içinde mırıldandı. «Denedim, denedim.»

Denedim, ama tüm bunlar bir delilik, bir kâbus. Mektup filan yok. Annem haklıydı. Max da. Bitti baba, bitti. Senin ölümün, Charlie Forrester'ın ölümü... boşu boşuna.

Başını geriye attı, kurşuni göğe baktı. Yüzü acıyla gerilmişti. Dosya kapandı, dedi kendi kendine. Leah için, diğerleri için... adalet yok. Klausing-Wallner için ceza yok. Yatağında rahat rahat ölecek. Kurbanlarını kısırlaştırması, kemiklerini kırması, bayıltmadan yaptığı çılgınca ameliyatlar yanına kâr kalacaktı. Bu son yenilgi. Dosya kapandı, baba. Onlar kazandı.

Judith orada öyle ne kadar kaldığını bilmiyordu. Buruşuk yağmurluğuyla, yüzüne inan kar taneleri altında sessizce dururken zaman da sanki durmuştu. Ya da geride kalmıştı, belki de ileri gitmişti, hepsi aynı şeydi. Çan sesleriyle kendine geldi, geri döndü ve topallaya topallaya arabanın yanına geldi, başındaki, omuzlarındaki karı dalgın dalgın silkeledi.

Haritayı yerden aldı, özenle katladı ve yeniden torpido gözüne koydu.

Bir eli direksiyonda, diğeri viteste, gitmeye hazır, bir an öyle durdu. Nereye gidecekti? Bu soruyu düşünürken uyurgezer halinden kurtuldu. Nereye? Babasının onun için çizdiği rotadan yoksun, kaybolmuş gibiydi. Kararsızca çevresindeki tepelere, vadilere, beyaz örtüde kara benekler gibi duran evlere göz gezdirdi. Tepenin eteklerinde, biraz yüz metre ileride bacalarının birinden kıvrıla kıvrıla duman yükselen bir çiftlik evi gözüne çarptı. Nedense güvenli, emin bir yer gibi görünüyordu. Oraya gidecek ve Bonn'a... ya da Maastricht'e nasıl gidebileceğini soracaktı. Yeniden haritayı çıkartıp inceleyemeyecek kadar kendini bitkin hissediyordu.

Judith farkında değildi, ama asıl neden birini görmek, biriyle konuşmak ve bu korkunç yalnızlığından kurtulmak için dayanılmaz gizli bir istek duymasıydı.

Düzlüğe veda edercesine son kez arkasına bakıp arabayı vitese taktı ve hızla oradan ayrıldı. Davet edercesine göğe yükselen dumanın yönünde, engebeli yoldan aşağı indi, sonra da

çiftlik evinin kapısına kadar uzanan dar yola girdi. Küçük bir kız veranda da çömelmiş, karla oynuyordu. Yanında bir köpek vardı. Judith arabadan inerken kız başını kaldırıp baktı ve masum gözlerle onu inceledi.

«Günaydın,» dedi Judith gülümseyerek.

Çocuk da gülümsedi. Köpek doğruldu, gerindi, çocuğun yüzünü yaladı, sonra tembel tembel Judith'in yanına geldi, ayaklarını, bileklerini kokladı. Bir karara varmış gibiydi. Yere oturup Judith'e baktı. Kuyruğu karları süpürmeye başlamıştı. İri, güçlü bir hayvandı. Bir eskimo köpeğiyle bir kurdun çiftleşmesinden oluşmuşa benziyordu. Ama onlara göre biraz ince yapılıydı ve bakışları cin gibiydi.

Judith, «İngilizce biliyor musun?» diye küçük kıza sordu.

Kız başını salladı ve «İngilizce,» diye tekrarladı. Altı yaşından büyük değildi. İri mavi gözleri, ufacık bir burnu, geniş ve gülümseyen bir ağzı vardı. Kepinin altından bir tutam sarı saç yanağına düşmüştü.

«Ben Amerikalıyım. Yolumu kaybettim. Maastricht'e gitmek istiyorum,» dedi Judith,

«Maastricht.» Çocuk başını ciddi ciddi salladı.

«Hangi yoldan gidebilirim, söyler misin?»

«Evet,» dedi çocuk ve sustu.

«Hangi yol?» Judith önce bir yönü, sonra diğer yönü işaret ederek omzunu silkti.

Kız güldü, bu oyundan hoşlanmıştı. O da eldivenli küçük ellerini önce bir yana, sonra ö-

bür yana çevirdi ve omuzlarını silkti.

«İngilizceyi hiç anlamıyorsun, değil mi?» dedi Judith yavaşça. «Yalnızca nazik olmaya çalışıyorsun, değil mi?»

Çocuk başını salladı, gülümsedi. «Evet.»

«Baban burada mı?» dedi Judith evi göstererek. «Ya da annen?» Herhalde çocuk köpeğiyle yalnız başına burada değildi.

«Opa,» dedi kız doğrularak. Judith'e yaklaştı **«Opa,» dedi yine ve Judith'in elini tutup onu** kapıya doğru çekti. O sıra kapı açıldı.

«Mariet?»

Kapı eşiğinde yaşlı bir adam belirmişti. Uzun boylu, zayıftı. Geniş omuzları, büyük elleri vardı. Belli ki ,açık arazide yıllarca çalışmaktan cildi kayış gibi sert ve yanıktı. Keskin, zeki bakışlı açık mavi gözlerinin yanları kırış kırış olmuştu. Küçük kıza gülümsedi, sonra soran bakışlarla Judith'e baktı.

«Opa, American,» diyerek Mariet ona koştu ve Judith'i göstererek, kıkırdayarak soluk soluğa bir şeyler anlatmaya başladı. Bu arada adam bakışlarını Judith'in yüzünden hiç ayırmadı. Küçük kızın anlattıkları sona erdikten sonra bile, merakla Judith'e bakmayı sürdürdü.

Judith kimbilir ne kadar pasaklı ve hırpani göründüğünü düşündü. Bu kez de o açıklamaya girişti. Gece yolunu kaybettiğini, arabada uyuduğunu anlattı. «Buraya yolunu kaybetmiş bir yabancıya yardımcı olacağınızı umarak geldim.» Belli belirsiz gülümsedi. Ancak bu kadarını başarabilmişti.

Çiftçi için karşısındaki kadın, bir tür Araf'ta umutsuzca gezinen kayıp bir ruh gibiydi. Kemikleri çıkık yüzünün neredeyse yabani bir görünüşü vardı. Çevresi halkalanmış, çukura kaçmış gözleri çok parlak ve acı doluydu. Çok yıllar önce şimdi onun durduğu yerde bir başka biri daha yüzünde aynı ifadeyle durmuş, ona gülümsemeye çalışmıştı.

Adam kapıyı açıp yana çekildi. «Soğukta durmayın, içeri girin,» dedi, sonra çocuğa bir şeyler söyledi. Çocukla köpek karda hoplaya zıplaya evin arka tarafında kayboldular.

Holde adam Judith'in yağmurluğunu ve eldivenlerini çıkarması için ısrar etti. «Az sonra kahvaltı edeceğiz. Bize katılırsınız.» Judith cılız bir sesle karşı koydu, ama adam başını iki yana salladı.

«Uzaktan mı geliyorsunuz?» diye sordu adam.

«Yoo, Bonn'dan. Ama daha önce de New York'tan.»

«Demek New York'tan. Buraya tatilde arkadaşlarınızı ziyarete mi geldiniz?»

«Bir bakıma.»

«Arkadaşlarınız Maastricht'de mi oturuyor.»

«Evet... yani... arkadaşlarımın arkadaşları.» Sesi yorgunluktan boğuk çıkıyordu. Buraya geldiğine pişman olmaya başlamıştı. Doğru yapmamıştı. Haritadan yolu bulsa daha iyi ederdi. Kuşkusuz adamın evine aldığı bir yabancıya soru sorması çok doğaldı, ama soruların ardında aşırı bir ilgi vardı. Yaşlı adam telaşlı, sarsılmış

görünüyordu ve heyecanını zorlukla bastırıyordu. Açık mavi gözler bir çeşit hayranlıkla onu inceliyordu. Judith bu bakışlardan kurtulmak istercesine duvara dayandı. Nedenini anlayamadığı bir şey onu ürkütmüştü. Konuyu değiştirmeye çalıştı. «Evinize bir yabancıyı buyur etmeniz büyük bir incelik.»

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra yaşlı adam, «Yabancı değilsiniz siz sanırım, yalnızca...» dedi yavaşça. «Ama hayır, yanılmış olamam. Siz yabancı değilsiniz.»

Hol soğuktu ve herhalde ısıyı korumak için odaların kapıları kapalıydı. Ama titremeye başlamasının asıl nedeni karşısındaki adamın da titrediğini görmesiydi.

Başka tek bir laf etmeden adam onu kolundan tutup sağdaki kapıya götürürken Judith ne bir şey düşünebiliyor, ne de düşünmek istiyordu. Adam kapıyı açtı. Az kullanıldığı belli, tertipli bir oturma odasına girdiler. Burası holden de soğuktu. Odanın karşı tarafındaki şömine boş, süs gibi duruyordu. Kolunu tutan el onu hafifçe çekiştirerek şömineye doğru gitmeye zorladı. Şöminenin üzerindeki raf irili ufaklı resimlerle doluydu. Kimi eski ve sararmış, kimi yeni çekilmiş fotoğrafların bazılarında doğal, bazılarında kaskatı poz verilmişti.

Adam uzun parmağını bunlardan birine işaret etti. Karton çerçeve içindeki büyütülmüş ve zamanla sararmış resimde üniformalı bir grup genç adam görünüyordu.

«Şaşırtıcı bir benzerlik belki de...» Adamın

sesi heyecandan incelmişti. Judith adamın parmağıyla gösterdiği resimdeki kişiye eğilip yakından baktı. Bu babasının gençlik haliydi. «Kendi gelemezse, sizin geleceğini yazmıştı. Onun arkadaşıyım, adım Cornelius Steen. Herhalde size benden söz etmiştir. Bu yüzden buraya gelmiş olmalısınız. Bana doğru düşündüğümü söyleyin. Gözlerimin beni yanıltmadığını söyleyin.»

Judith büyülenmişcesine, yavaşça başını salladı ve, «Hayır, yanıltmadı,» diye mırıldandı.

Yaşlı ses heyecanla, mırıldanırcasına konuşmayı sürdürdü. «Bana yazardı... her yıl bu zamanlarda. Son mektubu birkaç gün önce geldi... ama garip bir mektuptu... diğerleri gibi değil. Beni çok şaşırttı. Aklı başından gitmiş gibiydi. Hasta mı diye merak ettim. Şimdi burada olduğunuza göre bana anlatabilirsiniz.»

Judith dönüp kaygılı mavi gözlere baktı, başını salladı, sonra bakışlarını yeniden resme çevirdi. Olanları algılamaya başlıyordu. Daha on beş dakika öncesi gri gökyüzüne vazgeçtiğini, yenilgiyi kabullendiğini söylemiş miydi? Daha az önce babasının ve diğerlerinin hayallerine sırtını çevirmemiş miydi? Oysa şimdi Cornelius'un evindeydi.

«Hiç düşünmemiştim...» Sesi yabancı ve uzaklardan geliyor gibiydi. «Evet, sizi bulmak istiyordum. Bu yüzden Hollanda'ya geldim, ama nerede olduğunuzu bilmiyordum. Buraya geldim çünkü... beni bir şey buraya çekti.» Judith hafifçe gülümseyip ekledi. «Belki de bacanızdan çıkan duman.»

İhtiyar ince, heyecanlı bir sesle yine konuşmaya başladı. «Babanızla birlikte bu odada çok oturduk, Bayan Weber, bu şöminenin önünde. Geç saatlere kadar konuşur, cin içerdik, biraz da sarhoş olurduk. Daha doğrusu ben olurdum. O ne kadar uğraşırsa uğraşsın olamazdı. Hep yeniden gelmesini, sizi de birlikte getirmesini bekledim... ne kadar çok ona benziyorsunuz... ama bir daha buraya gelmeyi hiçbir zaman göze alamadı. Nedeni tahmin edebiliyorum.»

Fotoğraf dışarıda çekilmişti. Adamlar onun az önce girdiği kapının önünde duruyorlardı. Kıştı ve yerde kar vardı. Hepsi askeri trençkotları giymiş, yakalarını kaldırmışlardı. En uzunları babasıydı ve ciddi gözleri dışında çok genç görünüyordu. Resme biraz daha eğildi. Babasının yanındaki yüzbaşı rütbeli kısa boylu, zarif adamın yüzü hiç yabancı değildi... Eliyle onu gösterdi. «Ya şu kim?»

«Bob Babcock.» Steen başını salladı. «O sırada o da buradaydı, Leo onu pek sevmezdi. Aklımda kaldığı kadarıyla...»

«Franz Halman geldiğinde burada mıydı?» **Bob rapor vermek üzere geldi... ama geri gitmek bilmedi. Ondan gitmesini istedim, ama o benim arkadaşa ihtiyacım olduğunu söyleyerek kaldı.**

«Evet, ondan kısa bir süre sonra da ayrıldı.» Yaşlı adam duraksadı ve yanıtını zaten bildiği soruyu gerilmiş bir yüzle sordu. «Buraya babanız gelemediği için mi geldiniz?»

«Babam öldü.» Judith'in fısıltılı sesi odaya bir ölüm sessizliği çöktürdü.

«Ne zaman?» dedi adam neden sonra.

«Daha... daha..» Ne zamandı? Sanki zaman kavramını yitirmişti. «İki gün önce.» Gerçekten daha bu kadar mı zaman geçmişti? Yeniden konuşmak üzereyken Cornelius Steen onun kolunu tuttu. «Daha sonra. Sonra anlatırsınız.»

«Evet, sonra.»

Bir süre suskun durdular. Adam odadaki üzüntülü havayı dağıtmak için mutlu anıları anımsamaya çalışırken, Judith nereye gitmesi gerektiğini düşünüyordu. Belki de burası, diye düşündü. Belki bu oda araştırmasının son noktasıydı.

Kollarını bedenine dolayıp Steen'e döndü. Kaderin ona, **Buraya kadar gelmene izin verdim, ama daha ilerisi yok,** diyeceği korkusuyla boğuk bir sesle, «Öyleyse Franz Halman'ın babama getirdiği mektupla fotoğraftan haberiniz var, değil mi?» diye sordu.

Adamın yanık tenli kırışık yüzü ciddileşti, kaşları çatıldı. «Halman'ın getirdiği...» Sustu, başını sallayıp öte yana baktı.

«Evet, evet! Halman'ın getirdiği mektupla resim.»

«Mektup? Resim? Yoo, bunlardan hiç haberim yok,» diye adam geveledi. Hâlâ ondan yana bakmıyordu. «Onları çoğu zaman yalnız bıraktık, yani karımla ben. Birbirlerine söyleyecek çok şeyleri vardı ve hepimiz Halman'ın ölmek üzere olduğunu biliyorduk. Sanıyorum, geldiği-

nin ertesi günü babanız onu hastaneye yatırdı ve çok geçmeden de öldü.»

Judith yeni bir umutsuzluk dalgasına kapılmamak için kendini zorlarken, heyecanla konuşmaya başladı. «Buraya neden geldiğimi biliyor olmalısınız. Babam buradayken ya da mektuplarında, o belgelerden söz etmiş olmalı...» Bir an duraksadı. Aklından çılgınca bir düşünce geçti. Bu adam da onlardan biri olabilirdi. Yoo, hayır, artık gerçekleri göremiyordu. Bu adam babasının dostuydu. «Belge, kanıt, Bay Steen, Franz Halman'ın kamptan getirdiği, babamın bu bölgede bir yere sakladığı ve şimdi Karl Klausing adı altında Amerika'da yaşayan eski SS doktoru Kurt Wallner'ı mahkûm edecek kanıtlar. Onun hudut dışı edilip Almanya'ya getirilerek yargılanmasını sağlayacak kanıtlar. Leah'nın ölümünden o sorumluydu... Bunları biliyor olmalısınız!»

Steen, Judith'in soğuk elini avuçlarının arasına aldı. «Leah'nın, yani Leo'nun ilk karısının ölümünden sorumlu olan adam,» diye mırıldandı. «Şimdi niye o mektubu aklı başından gitmiş gibi yazdığını anlıyorum. İnan bana, çocuğum, sana yardım etmek isterdim. Onların nerede olduğunu bilseydim sana söylerdim, ama bilmiyorum. Leo hiç sözünü etmedi... ama dur... belki biraderler bilir.»

«Biraderler mi?»

«O sıralarda bu evde başkaları da vardı. Leo mektubu saklamak için emin bir yer aradıysa, burayı seçmiş olamazdı, çünkü daha emin bir yer var. Holduc'daki manastır. Fransis-

kan keşişlerinden birine...»

«Holduç... bir manastır!» Üzerine çöken umutsuzluk bir anda dağıldı. «Orası köy değil mi, manastır mı?»

Steen başıyla onayladı. Kadındaki bu ani değişiklik, o karamsar halinden sıyrılıp böyle birden coşkuya kapılması onu bayağı şaşırtmıştı.

«Ve elbette haritalar bir manastırı göstermez!»

«Baban orada, kilisedeki orgun başında epey zaman geçirirdi. Bu yüzden olmayacak şey değil...»

Babası ne yazmıştı? **Biraderler... sevgili dostlarım...**

«Sanırım bunu bilecek kişi, Birader Joseph'dir,» dedi Steen.

28

Acaba ne kadar zamandır manastır bu kasvetli görünüşüyle tepenin çevresine yayılmış çiftlik ve köylerin ortasında duruyordu? Belki üç asırdır. Taş yapının orta bölümünde bir çan kulesi yükseliyordu. Yan binalar da dik açılarla keşişerek ortası açık bir kare oluşturuyordu. Kare biçimindeki avlunun ortasında, beton bir kaidenin üzerinde bir İsa heykeli vardı. Hem inananları, hem günahkârları kucaklar gibi kolla-

rını iki yana açmıştı. Bu hoş karşılamaya karşın, Judith'i, duraksatan bir şey vardı bu sahnede. Bir şey... yoksa final sahnesi mi? İstediği kelime bu muydu? Kocaman çift kanatlı kapıya çıkan basamakların başında kararsızca durdu, çevreye bakındı. Gökyüzü yine kasvetli, kurşuniydi. Bacalardan çıkan duman yağan karda savrulup kayboluyordu. Havanın soğukluğunun ötesinde, başka bir şey içini ürpertti. Sanki buraya daha önce gelmişti. Aşırı zorlanmış düş gücü, bembeyaz karlar içinden seslenen, şaşılacak derecede berrak bir ses duyuyordu.

Leah... Kar senin için çirkin ve acımasızdı. Kanlı, mikroplu ve sonunda öldürücü. Otuz yıl önce bu karların içinde can verirken, kazınmış başı, bir deri bir kemik kalmış bedeniyle insanlıktan çıkmış bir haldeydi. Kimbilir karlar içinde ne kadar küçük bir yer kaplamıştı...

Çıngırağın ipine asıldı ve taş binada sesin yankılanışını dinledi. Az sonra kapılardan biri gıcırdayarak yavaşça açıldı. Kısa boylu, yuvarlak gövdeli bir keşiş kahverengi kukuletasının altından iri, sakin gözlerle ona baktı. Dev kapının yanında hepten cüceleşmişti.

«Adım Judith Weber. Mümkünse Birader Joseph'i görmek istiyorum. Beni Cornelius Steen yolladı.» Korkunç sessizlikteki muazzam holde sesinin yankılanıp dağıldığını duydu.

Keşiş bir adım geri çekilip ,ona başıyla içeri girmesini işaret etti. Kapı gıcırdayarak arkasından kapandı.

«Acaba onu kilisede beklememin bir sakın-

cası var mı? Orada bir org varmış galiba...»

Keşiş ellerini cübbesinin geniş kol ağızlarından geçirerek yine başını salladı ve geri döndü. O sırada adam gülümsemiş gibi geldi Judith'e.

Keşiş onu kocaman kemerli holden ucu bucağı görünmeyen bir koridora soktu. Yan yana, asırların aşındırdığı taş zeminde yürürlerken kendi lastik tabanlı ayakkabısından ses gelmiyordu, ama adamın sandaletinden hafif şap şap sesler çıkıyordu.

Adam sağa döndü ve başka bir koridorda ilerlemeye başladılar. Judith koridorun sonundaki çift kanatlı oymalı kapıyı fark etti. Kapıya ulaştıklarında keşiş kapının birini aşıp içeri girdi ve Judith'in girmesi için tuttu. Arkalarından kapı hızla kapandı ve keşiş ansızın sessizce kaybolup Judith'i yalnız bıraktı. Judith çevresine göz gezdirdi. Yüksek kemerli tavan, loş ışıklar, koyu gölgeler, renkli ireskli pencereler, tütsü kokusu, titreşen mum alevleri onu etkiledi ve bir süre her şeyi unutturdu.

Kilise oldukça büyük sayılırdı, ama karşı duvarın üçte birini kaplıyan orgun görkemliliği karşısında küçük görünüyordu. Pırıl pırıl parıldayan borularıyla hayranlık ve ürküntü veren bir aletti. Judith orgun yanına gitti ve klavyelerden birine dokundu. Ama bir ses duyunca suçüstü yakalanmış gibi hemen elini çekti. Orgun öteki tarafından süzülerek çıkan bir keşişi fark etti. Adam hafiften ayağı aksayarak ona doğru yürüdü. İyice yaklaşınca, Judith onun buruş bu-

ruş yüzlü, çok yaşlı biri olduğunu gördü. Ama tel çerçeveli gözlüklerin ardından bakan gözleri canlı ve keskindi.

«Bayan Weber? »

Judith başını salladı.

«Sanırım bizim dilimizi bilmiyorsunuz. Peki, fark etmez. İngilizceyi sizin ülkenizde öğrendim. Wisconsin'de. Savaştan önce biraderlerimle orada bir süre kalmıştım.» Gözleri ışıldadı, «Dostum Cornelius nasıl? Ya küçük Mariet?»

«Çok iyi görünüyorlar, Birader Joseph.» Yine içinde beliren o «daha önce görmüştüm» duygusuyla huzursuz oldu. Ne diye böyle düşünüyordu? Babası ona bu adamdan söz etmiş miydi?

«Sevindim. Demek acıyla yaşamayı öğreniyorlar.»

«Acıyla mı?»

«Ah, demek bilmiyorsunuz. Bir yıl kadar önce, küçüğün babasıyla annesi, yani Cornelius' un oğluyla eşi trafik kazasında öldüler. Oğlu savaştan... tüm o tehlikelere rağmen sağ çıkmıştı. Direniş örgütlerinin liderlerinden biriydi ve sonra böylesine... Cornelius bizim mezhepten değil, ama uzun süre buraya geldi ve olanların ilahi anlamını bulmaya çalıştı. Galiba bunu başardı da.»

«Umarım.»

Adam ona iyice yaklaştı ve gözlerini kısarak yüzünü incelemeye başladı. «Daha önce tanışmıştık. Bana yardım edin. Nerede? Ne zaman?»

Keşiş çok yaşlıydı. Nasıl anımsayabilmişti?

«Sanıyorum babamı tanıyordunuz. Ona çok benzerim. Savaş bitmeden önce, kırk beşte buradaydı. Org çalmak için kilisenize gelirmiş.»

«Weber.» Adam kaşları çatılı, yüzünü incelemeyi sürdürdü. Sonra başını salladı. «Leo Weber.» Yüzü canlı bir gülümsemeyle aydınlandı. «İyi bir adamdı, ama çok kederliydi. O mu yolladı sizi?»

«Evet, size yolladı.»

«Belki de sahip olduğum şu güzelliği görmeniz için gönderdi.» Orgun cilalı, parlak tahtası üzerinde elini okşarcasına gezdirdi. «Tanrı biliyor ya, bu benim tek zaafım. Umarım bağışlıyordur.» Gözlerindeki ışıltı Tanrı'nın onu bağışladığına inandığını gösteriyordu. «Bach çaldığımda, sanki Bach bu müziği Tanrı için bestelemiş gibi çalıyorum. Bu bir Silberman. On sekizinci yüzyıl ortalarında yapılmış. O yıllar orgların altın çağıydı. Kimse yoksul keşişlerin kilisesinde böyle görkemli bir aletin ne aradığını bilmiyor. Belki de cennetin kapısını açmak isteyen zengin bir taşralı tarafından armağan edilmiştir. Onu görsem, ne kadar minnettar olduğumu söylerdim. Her neyse, ayinden sonra kendiniz çalarsınız.»

«Çok isterim,» dedi Judith. «Ama aslında bunun için gelmedim. Birader Joseph. Babam beni buraya, emanet bıraktığı bir şey için gönderdi. Onu bulmam konusunda son umudum sizsiniz. Bir mektup ve bir fotoğraf... şu büyük-

lükte bir zarfın içinde...» Zarfın büyüklüğünü göstermek için kaldırdığı elleri hafiften titriyordu. «Savaş sırasında, bin dokuz yüz kırk beşin ocak ayında bırakmış.» Yukarı kaldırdığı ellerinden biri, yalvarırcasına hâlâ havadaydı. Lütfen mektup burada olsun Tanrım...

Adam kısa bir kararsızlık geçirdi. Keskin gözleriyle yine yüzünü inceliyordu. Belki orada gördüğü bir şeyden sormak gereğini duydu. «Babanız kendisi gelemedi, öyle mi?»

Judith başını iki yana salladı.

«O sıralarda buraya çok sık gelirdi,» dedi keşiş alçak sesle. «Zavallı çok dertliydi, burada huzur bulmaya çalışırdı...» Orga dokundu. «Acaba huzur bulabildi mi hiç?»

«Belki... sonunda,» diye mırıldandı Judith.

«Onun için dua edeceğim,» dedi adam ve Judith'in elini avuçlarının arasına aldı. «Kendinizi üzmenize gerek yok. Babanız mektubu bana vermişti. O zamandan beri saklıyorum.»

Judith irileşmiş gözlerle ona baktı. «Sizde mi? Mektup sizde mi?» Onca umutsuzluk ve çaresizlikten sonra, amacına bu kadar kolay ulaşmış olabilir miydi?

«Mektup bende,» dedi adam onu inandırmak istercesine. «Babanız onu saklayabileceği emin bir yer arıyordu. İçinde ne olduğunu bilmiyorum... onun için çok önemli olduğu belliydi. Beni karıştırmak istemediğini söyledi, ama başka çaresi olmadığını söyledim ona. Hem eğer mektubu sadece kendisinin bildiği bir yere gizler de bir daha geri dönmezse, başkası onu na-

sıl bulabilirdi? Babanızı ikna etmek çok güç oldu. Aradan çok zaman geçti, ama halini hâlâ çok iyi anımsıyorum. Mektup onu çok sarsmıştı. Sonunda bana verdi. Eğer o dönmeden ölecek olursam, mektubu başka biri biradere verip babanızla temas kurmasını sağlayacaktım. Ama görüyorsunuz, çok şükür Tanrı bana uzun bir ömür verdi... her neyse. Mektubu istiyorsunuz. Bekleyin getireyim.»

Orgun diğer tarafındaki küçük kapıya doğru aksak aksak yürüdü. Kapıya ulaştığında durdu, dönüp kararsızca ona baktı. «Bir şey daha vardı...»

«Bir şey daha mı?»

«Bir çocuk. Babanızın arkadaşı, Bay... Bay...»?

«Halman mı?»

«Halman, evet, zavallı adam. Yanında bir çocuk getirmişti... daha doğrusu bir bebek.»

«Yoo, hayır...» Judith başını iki yana salladı. «Nasıl olur? Öyle bir şey olsaydı, babam söylerdi bana.»

«Süt bulmak için çok uğraştığımı anımsıyorum. Sanıyorum Steen'ler...» Sesi kesildi, kuşkulu kuşkulu başını sallayıp yanağını kaşıdı. «Belki yanılıyorum, belki başka biriydi,» diye mırıldandı. «Savaşın son aylarında burada o kadar çok çaresiz, başı dertte insan geldi ki...» Topallayarak kapıdan girdi ve ardından kapıyı kapadı.

Judith'in bacakları birden titremeye başladı, onu taşıyamayacak kadar güçsüzleşiverdi.

Burkulmuş bileği zonkluyordu. Orgun sırasına kendini bıraktı, gözlerini kapadı. Joseph'in yaşına göre bayağı güçlü bir belleği olduğu kesindi, ama yine de onca yıl sonra bazı şeyleri karıştırması doğaldı. Kimbilir kaç yüz mülteci geçerken buraya uğramıştı?

Babasına ona yalnızca Leah'dan... onun ölümünden, mektuptan, fotoğraftan ve Wallner'dan söz etmişti. Hep Leah, Leah...

Zaman yaşlı keşişin anılarını birbirine karıştırıyordu, o kadar. Az sonra mektup elinde olacaktı, bu iş de bitecekti.

Belki Birader Joseph'ın zihni yaşlılık yüzünden ona azizlik ediyordu, ama Judith'inki de ona rahat vermiyordu. **Franz Halman yüzlerce mil katedip bana ulaştığında, bir mucize gerçekleştirmişti,** diye yazmıştı babası O'Connor'ın kitabında. **Bana getirdiği şey, o zamana kadar duymadığım bir acıyı tattırdı bana. Başka türlü de olamazdı zaten.** Ama babasının bununla ima ettiği şey mektuptu... mektup.

Judith kapının açıldığını duyunca başını kaldırdı. Birader Joseph elinde sarı bir zarfla ona yaklaştı. Judith ayağa kalkmak istedi, ama yapamadı. Zarfı almak için hiçbir harekette bulunmadan öylece durdu. Kendini birden çok yorgun hissetti, çok da korkuyordu. Babasının dairesinden robot gibi körlemesine çıktığında, acaba gerçekten mektubu bulacağına inanmış mıydı?

Birader Joseph zarfı onun kucağına bıraktı. Mühürlüydü. Herhalde babası otuz yıl önce mü-

hürlemişti. Başını kaldırıp keşişe baktı. Adam başını sallayarak ona gülümsüyordu. Daha ne bekliyorum, dedi kendi kendine. Suç delilleri elimde. Şöyle bir bakar, sonra yola koyulurum. Okumayacağım, yalnızca mektupla resmin zarfta olup olmadığına bakacağım. Titreyen parmaklarla zarfı yırtarken içindeki fotoğrafın düz kartonunu hissetti, sonra içinden kâğıtları çıkardı. Kirli, paçavra gibiydiler. Acaba Leah bu kâğıtları nereden bulmuştu? Üzerlerindeki yazılar, dikkatsiz bir çocuk yazmış gibi kargacık burgacıktı. Lean'ın bunları nasıl yazmış olabileceği gözünde canlandı.

Dayanamadı ve loş ışıkta okumaya başladı.

Bu dünya senin bildiğin dünya değil. Bu gökyüzü senin bildiğin gökyüzü değil. Böyle bir yer ne duydun, ne gördün. Bu ölüm çemberinin dışındaki biri bizim neler çektiğimizi, ne hale geldiğimizi nereden, nasıl bilebilir?

Leo... Leo... Leo...

Artık senin adını söyleyebilirim. Artık seni düşünebilirim. Uzun zamandır seni aklımdan silmiştim. Dışarıdaki yaşamı düşünmek zehir gibi bir şey. İnsanı güçsüzleştiriyor, kırbaçlara ve köpeklere karşı savunmasız bırakıyor. Burada sağ kalabilmek için yalnızca nasıl sağ kalabileceğini düşünmek zorundasın.

Şimdi seni gözümün önüne getirmeye çalışıyorum, ama çok geç. Yüzün sisler i-

çinde. Sadece gözlerin, tıpkı ilk karşılaşmamızdaki gibi kafamda belirgin... öylesine mavi... öylesine ciddi... Yoksa bir düş müydü?

Orada mısın, Leo? Gerçekten orada bir yerde misin? Gerçekten sen var mıydın? Artık hiçbir şey bilmiyorum... ve fark etmiyor da.

Yazdıklarıma kendimi verebilmem çok zor oluyor.Aklım sürekli başka yerlere gidiyor. Ama yazmalıyım. Bu mektup eline ulaştığında ben ölmüş olacağım ve sen bunun nasıl olduğunu, kimin yaptığını bilmelisin. Eğer yaşayabilirse, sevgili Franz sana bu mektubu getirecek.

Aslında öyle uzun bir hikâye değil. Beni Prag'da bulduktan sonra Theresienstadt'a götürdüler. Nasıl buldular bilmiyorum. Ama arkadaşlarım ele vermedi. Belki bir komşunun ihaneti. Piyanoyu ya da tuhafına giden bir ses duymuştur. Arkadaşlarımı öpüp onlarla vedalaştım. Kuşkusuz bana yardım ettikleri için onlar da götürülmüştür. Bu dünyada kimse kimseye yardım etmemeli. Çok tehlikeli. Gestapo beni bulduktan sonra piyanoyu parçaladı... bin parçaya ayırdı. Aynı şeyi bana da yaptılar. Yalnız biraz daha uzun sürdü.

Doktor Kurt Wallner. Bu adı unutma. Her şeyden o sorumlu. Onun evinin kâhyası ve metresiydim. Onunla isteyerek gittim... evet, isteyerek... gittim... evet, is-

teyerek... çünkü onu ilk gördüğümde, umuda kapıldım. Şimdi şaşıyorum, nasıl böyle bir şey olabildi?.. Kader bana neden böyle kötü bir oyun oynadı?

Oraya vardığım gün platformdaki seçme taburunda beni tanıdı. Berlin'de bir kere beni dinlemiş. Müziğe tapıyordu. Hiç kimse hepten kötü olamaz, değil mi? Tanrım, müziği seviyordu! Beni evinde, yatağında ve piyanosunun başında görmek onu eğlendiriyordu.

İnsan vücudunu teslim etse de, ruhu el sürülmemiş olabilir.

Onun evinde geçirdiğim sürede rahattım. Kıyaslama yapabileceğim bir şey yoktu. Yatakta olduğu kadar dışarda da sadistti... ama fark etmiyordu. Bedeli ödemeye hazırdım. Evde piyano vardı. Onun için... her şeyi yapabilirdim. Görüyorsun, özür dilemeye, kendimi haklı göstermeye çalışmıyorum. Sağ kalabilirim sandım. Aşağılanmış da olsam, cehennemde de olsam, yaşamak istiyordum.

Tanrı beni bağışlasın. Sen de bağışla, Leo. Seni düşündüğüm bazı anlar, senden nefret ettim. Bağışla beni!

İstediğim şey müzikti.

Ve çocuk. Onun evinde bir çocuk doğurdum... onun çocuğu. Onu hiç görmedim. Kız mıydı, oğlan mıydı, bilmiyorum. Önemli de değil. Öldü, eminim bundan ve böylesi daha iyi oldu. Burada hiçbir şey

yaşamıyor. Burası ölüler diyarı.

Ondan sonra beni başından savdı. Onun metresi olduğum aylar yok edilmeliydi. Kliniğe götürüldüm ve kısırlaştırma deneylerinde kobay oldum. Sana bunu tarif edemem... o acı. Kadınlar bağrışıyordu.. Sağımda solumda çığlık çığlığa, ölüyorlardı. Çok ameliyat yaptı. Doktorların şefiydi.

Kurt Wallner. Unutma.

Dünya bu kâbustan kurtulacak mı bilmiyorum. Aklım karışık. Hastayım. Vücudum ateş içinde yanıyor. En kötüsü susuzluk. Rüyalarımda buz gibi pınarlar görüyorum, içiyorum, içiyorum, ama aynı yakıcı susuzlukla uyanıyorum ve diğerleriyle birlikte sabah «çayı»nın hasretini çekiyorum. Sabah... sabahlar burada üçte başlıyor. Çayımı yavaşça içiyorum. Pis, iğrenç kokulu, ama sıvı. Tek iyi olan şey de bu.

Alles raus! Herkes dışarı! Yüz ve bacak lara inen pis kokulu kayışlar. Hepimiz yokla ma için sıraya giriyoruz. Kar üstünde dikilen on beş kadını saymak ne kadar zaman alır dersin? Bazen ceza olarak akşama kadar orada tutuluyoruz. Kaç kere bayıldığımı hatırlamıyorum. Arkadaşlarım beni ayakta tutuyor.

Rüzgâr donmuş bataklıkta esiyor, esiyor. Üzerimize esiyor. Zebra çizgili paçavralar içindeki biz hayaletlere esiyor. Paçalarımızda köpekler, kayalara eğiliyo-

ruz. Kayaları kaldırıyoruz, vagonlara yüklüyoruz. Sırtımıza sopalar iniyor. Acı... ellerim parçalandı ve çok çirkin. Bu bütün gün böyle. Her gün böyle. **Schnell!** Çabuk! Bağırıp çağırmalar, küfürler. Hiç kimse burada nazik konuşmuyor. Hiçbir şey yaşamıyor. Burası dünyanın sonu. Burada kralı ölüm ve bir de anlamsız zorbalık.

Bunu yazan yirmi iki yaşındaki kadın sanki birden ihtiyarlamış ya da felç olmuş gibi, yazı giderek silikleşiyor, harfler titrekleşiyor ve şekilsizleşiyordu.

Yarın karla arkadaş olacağım. Onunla mücadele etmeye kalkışırsan üşüyorsun. Mücadele etmezsen, sıcak bir arkadaş olur. Eğileceğim, içinde kendime yer açacağım ve oraya yatıp dinleneceğim. Yarın orkestra vals çalarken, kızlar güzel elbiseleriyle Wiener Blut'u söylerler belki. Tek istediğim, onlar görmeden önce, köpekler yetişmeden önce ölmek.

Bağırıp çağırmalar bitecek ve huzur dolu sessizlik başlayacak. Tıpkı daha önce benim de yaptığım gibi, başkaları da benim üzerime basıp geçecek. Daha sonra beni yirmi beşinci koğuşa götürecekler.

Olabilir mi? Ah, Tanrım, bir yaşam böyle sona erebilir mi?

Hepsi bu kadardı. Ne başlangıçta duygulu bir selam, ne sonunda sevgi sözcükleri vardı.

Sadece en altta bir düzine kadar ad vardı ve adresler... Fransa'da, Belçika'da, Hollanda'da, Yunanistan'da, Çekoslovakya'da, Macaristan'da, Polonya'da... ev adresleri. Hiç kuşkusuz çoğunun bir daha göremediği evler.

Judith'i bir titremedir almıştı. Kafası karmakarışıktı, bir şey düşünemez haldeydi. Duyduğu bir sesle irkilerek sıçradı. Kafese kapatılmış, çıkacak bir delik arayan biri gibi ürkek, kesik hareketlerle başını o yana bu yana çevirdi.

«İyi misiniz?» dedi Birader Joseph. Kadının benzinin birden ölü gibi sararmasından ürkmüştü. «Ayin başlamak üzere. Burada kalın, çocuğum, daha sonra konuşabiliriz.»

İkisi kilisenin yan tarafında, orgun gölgesinde dururlarken, taş zeminde yürüyenlerin yavaş ve ritmik sandalet sesleri giderek yaklaşıyordu. Kutsal eşyalar bölmesinden iki keşiş ortaya çıktı ve sessizce mihraba çıkıp mumları yaktılar.

Judith elindeki fotoğrafa göz ucuyla bir baktı. Loş ışıkta gözüne ilk çarpan şey bir yüz oldu, gazetedekine benzeyen bir yüz, ama bir fark vardı, bu sanki onunla alay eder gibi bakıyordu. Elini yakmışcasına telaşla mektupla resmi zarfın içine soktu, orgun başına oturmuş olan Joseph'e uzattı.

«Lütfen... bunlar sizde kalsın şimdilik... lütfen.»

Adam başını salladı, zarfı hiçbir şey söylemeden aldı ve zarf bir anda cüppesinin katları arasında bir yerde kayboldu. Sonra Judith'e sır-

tını dönüp org çalmaya başladı. Artık Judith'in varlığını unutmuş gibiydi.

Neden içinden bir ses zarfı adama geri vermesini söylemişti? Geniş kilise girişinden içeri tek sıra halinde, iki yana sallana sallana giren kahverengi cüppeli keşişlerin görünüşü onu neden işkillendirmişti? Mumların titrek ışığında keşişler ,suskun, ayaklarını sürüye sürüye sıralar arasındaki geçitten ilerliyor, sonra yerlerini almak üzere dağılıyorlardı.

«Birader Joseph!» Cılız bir çığlık gibi çıkmıştı sesi, ama adamdan hiçbir tepki gelmedi. Gelemezdi de, elleri tuşların üzerinde, başı geride, kendini tüm benliğiyle çaldığı ilahi müziğe vermişti.

Kuyruğun en sonundaki iki keşiş içeri girdikten sonra diğerlerinden ayrıldı, sıraların yan tarafından süzülürcesine orgun olduğu bölüme yöneldiler. Judith gerileyerek duvara dayandı. Duvarı delip geçmeye çalışır gibi, hâlâ kendini geriye itiyordu. Panik içinde, kapana kısılmış bir hayvandan farksızdı.

Tam sonuna gelmişken yakalanmak ne aptalcaydı. Orgun diğer tarafındaki ufak kapı yalnızca birkaç adım ötedeydi. Oraya doğru hamle yaptığı an, iki keşişi duvar gibi önünde buldu. Biri kısa boyluydu ve kukuletasının altından sansar gibi sivri, ince yüzü görünüyordu. Dudakları alayla kıvrılmıştı. Diğeriyse çok iri yarıydı. Cüppesi omuzlarını kasmış, bedenini sarmıştı.

Müzik gür, net, parlak dalgalar halinde ya-

yılıyor, döne döne yükseliyor, kiliseyi kaplıyordu.

Hiç değilse orgun sesini duydum, dedi Judith içinden, kolunu kavrayan eli hissettiği an duyduğu dehşeti hafifletmek istercesine. İriyarı adam mengene gibi parmaklarıyla acımasızca kolunu sıkınca, tüm vücuduna müthiş bir acı yayıldı, ama güçsüzlük ve mide bulantısından sesi çıkmadı.

Kulağına fısıltı halinde konuşan genizden gelen sesi, kiliseyi dolduran müziğin sesi boğuyordu. «Şimdi birbirimizi üzmeden sakin sakin yürüyüp kiliseden çıkacağız. Din kardeşlerimizin hiçbirine zarar vermek istemiyoruz, ama gerekirse hiç çekinmeyiz.» Kol ağzının altından büyük, çirkin bir silah göründü. «Bunu kullanacağımı bil ve bir hata yapma.»

Judith inanmıştı. Kullanırdı. Charlie Forrester'ın üzerinde kullanmamış mıydı? Kuşkusuz babasına da ateş etmek istemiş olmalıydı. Gözleri kendisine bakan küçük parlak gözlerde, başını salladı. Alnında biriken ter taneleriyle ayaklarını sürüyerek ikisinin arasında yürümeye başladığında, kendini koyvermemek için bir şeyler düşünmeye çalıştı. Tam sonuna gelmişken... biraz daha çabuk davransaydı keşke. Yoksa uzun zamandır burada onu mu bekliyorlardı?

Sıraların yanından dolanarak kilisenin kapısından çıktılar. Kimse onları fark etmemişe benziyordu. Keşişler Tanrı'larıyla baş başa, ölümlü dünyayla ilişkilerini tamamen kesmiş gibiydiler.

Uzun, soğuk taş koridor boyunca yürürler-

ken, iki adam ne ona baktı, ne konuştu. Sonra döndüler, başka bir koridor... yürüdüler, yine döndüler, yine bir koridor...

29

Kiliseden gelen sesler giderek hafifledi, sonunda duyulmaz oldu. Kaç koridordan geçtikleri, koca binanın neresinde oldukları hakkında en ufak bir fikri yoktu. Kolunu tutan kaba el onu durdurdu sonunda. İnce yapılı adam bir kapıyı iterek açtı, küçük, hücre gibi bir odaya girdi. İçeride bir portatif karyola, bir ufak masa ve biri kollu, biri kolsuz iki tahta iskemle vardı.

Arkasındaki kaba el Judith'i içeri itti. Kapaklanmak üzereyken zayıf adam onu kolundan yakaladı, döndürdü ve yağmurluğunu üzerinden çekip çıkardı. Parmakları cepleri yokladı, astarın içine girdi, evirdi çevirdi, buruşturdu, sonra karyolaya fırlattı. Ardından hiç karşı koymayan Judith'in kollarından ceketini çekip çıkardı ve alçak sesle küfürler savurmaya başlayarak onu da aradı. Ceket de yağmurluğun yanına gitti. Sonra sıra çantaya geldi.

«Yok,» diye hırladı. «Nerede?»

«Ne nerede?» Judith anlamsız, boş gözlerle adama baktı.

«Bilmiyormuş gibi numara yapma... mektupla fotoğraf!»

«Ben almadım.» Sesi kendine yabancıydı. Loş ışıkta yanındaki sandalyeye yapışmış, ruh gibi duruyordu.

«Almadığını biliyorum, ama nerede olduğunu biliyorsun. Tek yapacağın şey, yerini söylemek. O zaman ne senin canın yanar, ne de ben boşuna zaman kaybederim.»

Judith suskun, boş gözlerle adama bakmayı sürdürdü.

«Bir Tanrıça,» dedi adam yılan gibi tıslarcasına. «Bir tanrıçayla karşı karşıyayız, Ernst.»

Düşmüş bir tanrıça. Parlak zırhlı şövalyesi neredeydi acaba şimdi?

«Lütfen oturunuz, Tanrıçam.» Eğilerek onu selamladı. «Ernst, yardım et de tanrıçamız istirahat buyursun. Yaptığı uzun yolculuk onu yormuş olmalı.» Yeniden eğildi ve eliyle sandalyeyi gösterdi. Havaalanının restoranında yaptığı nezaket gösterilerini burada da tekrarlıyordu.

İnsan azmanı sessizce durduğu kapı ağzından öne çıktı. Arkasından kapıyı özenle kapadı ve dudaklarında hafif bir gülümsemeyle Judith'e yaklaştı. Judith gerilemeye çalıştı, ama adam onu bileğinden yakaladı ve hızla çekerek iskemleye oturttu. Cebinden halka halinde sarılı bir tel çıkardı ve açmaya başladı. Çelimsiz adam karyolaya yarı uzanmış, sırıtarak onları seyrediyordu.

Başındaki kukuletayı geri attı. «Ustadır. Epey zamandır bu işi yapıyor ve işini seviyor,» dedi. Dudakları kıpırdıyor, gözleri parlıyordu. Aziz kılığında bir şeytan.

Ernst denilen adam büyük bir ciddiyetle ve özenle işe koyuldu. Önce teli Judith'in gögsünden dolayıp sandalyenin arkasından geçirerek iki ucunu bitiştirdi ve iyice büktü. Öyle ki, Judith'in bir kolunu tutup sandalyenin kolu üzerine koydu ve daha kısa bir telle sandalyeye bağladı. Aynı işlemi diğer kola da yaptı. Bu arada hiç konuşmuyor, yalnızca derin derin soluyordu. Dudaklarındaki yarı gülümseme de duruyordu.

Bu bir düştü... sanki odanın karanlık bir köşesinden, iskemledeki kadına yapılanları üzüntüyle seyreden bir yabancı gibiydi. Sonunda insan azmanı bir adım geri gidip, yaptığı işe hayran hayran bakarak başını salladı. «Birazcık okşa, Ernst. Nasıl bir şey olduğunu hissettirecek kadar. Bu onun aklını başına getirir,» dedi zayıf olanı. Judith havaya kalkan kocaman eli gördü ve yüzünde şaklayan müthiş bir tokatla başı öte yana savruldu. Yoo, olayı uzaktan seyreden bir yabancı değildi, iskemledeki kadın kendisiydi. Alev alev yanan yüz, tellerin kestiği eller, vücut onundu. Öbür taraftan inen ikinci darbeyle başı, bedeni öteki yana savruldu. Müthiş bir acı tüm bedenine yayıldı. Midesi kalktı, kustu, ama çıkan sadece safraydı. Başka bir şey yoktu içinde. Çevresinde dönüp duran kırmızı ve siyah bir buluttan başka bir şey görmeyen gözlerini kapadı.

Genizden gelen ses yine konuşmaya başlamıştı. «Pekala, tanrıça, yerini söyle bakalım. Gümrükte oynadığın oyun, seni aramakla geçen uykusuz bir geceye mâl oldu bana. Eğer sekiz

saatlik normal uykumu alamazsam, çok aksi ve huysuz olurum.»

Aldığı her solukla, Judith'in göğsüne sanki bıçak saplanıyordu. «Bilmediğim şeyi size nasıl söyleyebilirim?» Başını arkaya yaslayıp gözlerini açtı. Adamın yanakları kızarmıştı, sadistçe bir heyecanla gözleri parıldıyordu.

«Buralarda bir yerde ve sen nerede olduğunu biliyorsun. Söyle. Burayı dümdüz etmek istemiyorum. Söyle bana, canın da daha fazla yanmasın.»

«Kitaplardan öğrenmediniz mi? Onları okumama fırsat vermeden çaldınız.» İçinden bir ses, oyala onu, diyordu. Belki bir şey olur, belki biri gelir... belki bir keşiş... Cornelius Steen beni kahvaltıya bekliyor.

«Kitapları biz almadık.» Genizden gelen ses kelimeleri tükürürcesine söylemişti. «Ortak bir dostumuz onları havaalanında aşırdı.»

«Ortak bir dost...» Judith yutkundu. «Smith!» Birden içini bir umut kapladı. O soğuk bakışlı adamın onu kurtaracağını nasıl ümit edebiliyordu? Buraya gelse bile, zamanında yetişebilecek miydi? Ve onu kurtardı diyelim, o zaman o da mektupla fotoğrafı istemeyecek miydi?

«Evet, Smith, o sinsi hergele. Ama sen elimizdesin. Kitaplarda ancak daha işimize yararsın, çok. Anlarsın ya, yüz yüze daha iyidir.» Bir sigara yaktı ve elini ona doğru salladı. «Sonuç olarak, mektubun yerini bize tatlılıkla söyleyeceksin ve hepimiz kendi yoluna gidecek.»

«Charlie Forrester'ın gittiği gibi.»

«Charlie inatçı bir adamdı.»

«Bilmiyordu.»

Adam omzunu silkti. «Artık çok geç, değil mi?»

«Ya... ya babam?» Judith gözlerini kapadı. Midesi bulanıyor, başı zonkluyordu. Mektubun yerini söylemek istiyordu, ama söyleyemeyeceğini de biliyordu.

«Bak, babana insan demek zor. Acıya bu kadar dayanıklı bir insan olamaz. Sanki zevk alıyordu. Ama sen dayanamayacaksın. Kızın babaya çekmesi bir yere kadardır. Ernst kadınlar üzerinde çalışmaktan özellikle zevk alır. Acı-zevk ilişkisi... duymuşsundur. Senin acın ona zevk verir.» Sesinin tonu değişti. «Yeter, boşuna zaman harcıyoruz. Neyi kanıtlamaya çalıştığını bilmiyorum, tanrıça, ama göreceğiz. Ne kadar bağırırsan bağır fark etmez, duyacak kimse yok.» Judith'in başında dikilen azmana başıyla işaret etti.

Ernst, Judith'in yüzüne baktı, sonra bakışları ellerine kaydı.

«Yoo... hayır! Ellerim olmaz... lütfen! Neresi olursa olsun, ama ellerime dokunmayın!»

Balyoz gibi yumruğun inmesiyle avazı çıktığı kadar bağırdı. Babası da öyle bağırmış mıydı? Ya Leah? Dişlerini dudaklarına geçirdi. Balyoz bu kez öbür eline indi. Ağzına kan tadı geldi. Biri bağırıyordu... Bedeni acımasız balyozdan, etine gömülen tellerden kurtulmak için çırpını-

yordu... Bir acı denizinde yüzüyordu... boğuluyordu.

Bir sesin, «Elinizde kalacak, geri zekâlılar!» dediğini duydu. Sonra kendini bıraktı, gözleri karardı.

«Onu öldüreceksiniz, aptallar!»

Smith ıslak pardösüsü içinde kamburunu çıkarmış, kapı ağzından soğuk, gri gözleriyle içeri bakıyordu. Kaşının üzerindeki yara izinin kızarıklığı soluk yüzünde iyice belirginleşmişti. Yavaş yavaş yürüyüp koltuğunun altındaki altı kitabı masanın üzerine koydu.

«Yalnızca başına neler gelebileceği hakkında ona birkaç örnek veriyorduk.» Zayıf adam karyoladan sıçrarcasına kalkarken, sesinde biraz tedirginlik vardı.

Smith ince, kara sarı benizli adama gözlerini dikti. «Örneklerin ucunu kaçırırsanız, ağzından hiç laf alamazsınız. Hele mektubun yerini hiç.»

«Söyleyecek.»

«Güzel, demek ki daha söylemedi. Ama sen galiba doğru dürüst düşünemeyecek kadar heyecanlanmışsın,» dedi Smith. Sandalyede yığılıp kalmış olan Judith'in bedenine kayıtsızca baktı. «Bu iş seni gerçekten heyecanlandırıyor, değil mi, Beeder? İşkenceyi kendin yapamıyorsun, ama seyretmekten zevk alıyorsun, değil mi? Lastiğim patlamasaydı, bu geri zekâlılar başlamadan burada olurdum. Yine de dua edin ki, zamanında geldim.»

«Zamanında mı?»

Smith ikisini de umursamadan karyolaya gitti, battaniyeyi çekip aldı ve Judith'in üzerine örttü. Bir süre kısılmış gözlerle kadına baktı. Yüzü şişmeye ve morarmaya başlamıştı. Hafif hafif soluk alıp veriyordu. Birden iskemledeki hareketsiz şekle bağırdı. «Tanrı aşkına, ne diye söylemezsin? Ne değişir ki?» Hızla geri dönüp Beeder'e baktı. «Klausing sana onu öldüresin diye para ödemiyor, aptal! Söyle goriline çözsün onu...»

«Parayı ödeyen o,» dedi Beeder. «Ve benim için iş ahlâkı her şeyden önce gelir, ama senin deyişinle gorilim, bu işi zevk için yapıyor.»

«Yine de çözün onu. Senin işin mektubu ve fotoğrafı bulup yok etmek, yani benimkinin aynı. Bu işi birlikte...»

«Benim işimin ne olduğunu sen nereden biliyorsun, Smith?»

Smith adamın cüppesinin bir yerinden çıkıp kendisine doğrulan namluya baktı ve kaskatı kesildi. Gözlerinde şaşkınlık vardı. Bu adamın başına iş açacağını hiç düşünmemişti.

«Dokunaklı. Gerçekten dokunaklı.» Beeder elindeki tabancayla üzeri battaniyeyle örtülü Judith'i gösterdi. «Ne sevecenlik! Şimdi senin patronun...»

«O tabancayı kaldır, Beeder. Gerek yok. İkimiz de aynı şeyin peşindeyiz.»

«Bildiğim bir şey var... o da senin patronun bizim kaçık doktordan çok daha fazla o mektupla fotoğrafı istiyor olması. Çünkü Weber'in öldürülmesinde onun da parmağı var.»

«Senin eşi bulunmayacak kadar acemi bir yalancı olduğunu düşünmüşüm hep, Beeder...»

«Hah! Bir elin yaptığını diğeri görmez, öyle mi? Artık öyle şeyler yok!»

Smith'in eli cebine gidince, Beeder ona doğru bir adım attı ve sinirli sinirli silahı salladı. «Eller ceplerden uzakta.»

«Yalnızca biraz içmek istemiştim.»

«Zıkkımlan bakalım,» dedi Beeder hor gören bir sesle.

«Herkesin bir zaafı vardır, Beeder.»

«Anladık iç, ama yavaş yavaş.»

Smith şişeyi cebinden çıkardı, kapağını açtı, koca bir yudum aldıktan sonra Beeder'e uzattı. «İçer misin?»

«Hiçbir zaman hoşlanmadım o meretten.»

«Tabii, başka zevklerin var,» dedi Smith ve Ernst'e dönüp bu kez şişeyi ona uzattı. «Ya sen gorilcik? İşe başlamadan bir tek atmaya ne dersin?»

«Ernst'ın kafası bir tek şeye çalışır. Yerinde olsam üstelemezdim.»

Smith, «Üstelememem öyleyse.. Zaten başka çarem de yok,» derken birden dönüp elindeki şişeyi Beeder'e doğru fırlattı. Şişenin alnına çarpmasıyla Beeder sendeledi karyolaya bir elini atarak dengesini sağladı. Smith'in eli cebinden tabancasıyla birlikte çıktı ve küçük odada iki el silah sesi top gibi patladı. Cılız bir çığlık. Judith iniltiyle kıvrandı. Sonra sessizlik.

«Evet...» Genizden gelen ses bir parça titriyordu. «Silahını iyi çektin, ama yeterince iyi de-

ğil. İşe duygularını karıştırırsan işte böyle olur, aslanım.»

Beeder yerde hareketsiz yatan Smith'e baktı, ayağının ucuyla dürtükledi ve küçük kan gölünü görünce yüzünü buruşturdu. Sonra sırıtarak azmana döndü. «Eğlencemize sonra devam ederiz, Ernst, becerikli dostum. Şimdi gizli yerimize gidelim, tanrıça da kendine gelsin. Susmanın ona neye patlayacağını düşünmesi için biraz zaman verelim. Yoldan çıkmış dostumuzu da birlikte götürelim.»

Ernst, Smith'i yerden tüy kaldırırmış gibi alıp sırtına vurdu. Hücre büyüklüğündeki odadan çıktılar ve arkalarından kapıyı kilitlediler.

30

Judith kendine gelip gözlerini açtığında, başındaki her zonklamayla birlikte karşıdaki taş duvarlar da sarsılıyordu sanki. Başını kaldırmasıyla sancı vücudunun her yanına dağıldı, nefesi kesildi. Müthiş bir mide bulantısı yükseldi, gözleri karardı, öğürdü, inildedi, yeniden öğürdü. O kadar uzun zamandır bir şey yememişti ki, acı safradan başka bir şey çıkmadı.

Gitmişler, onu yalnız bırakmışlardı, ama geri geleceklerdi. Başını iskemlenin arkasına yasladı, gözlerini kapadı, bir süre öyle durdu. Yeniden gözlerini açtı, şimdi biraz daha iyiceydi. Yu-

karıdaki daracık pencereden parlak güneş ışığıyla aydınlık, masmavi gökyüzünü görebiliyordu. Buraya geldiğinde kar yağıyordu. Ne zaman durmuştu? Ne kadar yağmıştı? Görmek istedi, ama pencere çok yüksekteydi. Burada yapayalnızdı, tüm dünyayla ilişkisi kesilmişti. Geri gelecekler, diye düşündü, umutsuzluk içinde. Artık kayıptı.

Gözleri odada yavaşça gezindi ve masada durdu. Altı kitap üst üste duruyordu. Daha önce onlar burada yoktu, değil mi? Anımsamaya çalıştı, ama duyduğu acıdan her şey bir sis perdesi içindeydi. Anımsamaya kendini zorladıkça, kayıp gidiyorlardı. Kitapları Smith almıştı. Kitaplar buradaysa, Smith neredeydi? Üzerine örtülmüş battaniyeyi fark etti. Kim örtmüştü? Smith mi? Eğer öyleyse, neredeydi şimdi? Sorusuna yanıt ararken, gözleri ayaklarının dibindeki kurumaya yüz tutmuş kan gölcüğüne takıldı. Gözleri orada hayal meyal bir şeyler anımsamaya başladı. Sesler vardı, sonra bir patlama. Tabanca... kimin?

Kitaplar şimdi ona küçük, önemsiz görünüyordu. Ama babası onlar için ölmüştü, Charlie Forrester onlar yüzünden öldürülmüştü ve aynı nedenle kendisi de şimdi burada hayvan gibi bağlıydı. Çünkü kitaplarda gizli olan hikâye ve adlar genç bir kadının katilinin kimliğini açıklıyordu. Ama hepsi bu kadar mıydı? Kilisenin loş ışığında okuduğu Leah'nın mektubu gözünde canlandı. **Doktor Kurt Wallner... Onu unutma... onun metresiydim...**

Düşünceleri bu sözcüklerin bataklığından kurtulup Birader Joseph'e kaydı. Acaba ayin bitmiş miydi? Hâlâ ortalıkta görünmediği için meraklanarak aramaya çıkar mıydı? Yoksa yokluğunu normal karşılayıp tespih çekerek, Bach çalarak bekler miydi? Ya Mariet'le büyükbabası... hâlâ dönmediğini görünce kalkıp buraya gelirler miydi?

Gelseler de ne fark ederdi? O zamana dek çoktan zorba ellerin ,acıların içinde yitip gidecekti... **İnsan vücudunu zorbaların ellerine teslim etse de ,ruhu el değmemiş kalabilir...** Bir insanı hayvani tepkilere indirgemek bu kadar kolayken, bu dediğin nasıl olabilir, Leah?

Koridorda uzaktan gelen ayak sesleri duydu, ama sandalet sesleri değil, tok sesler. «Bağışla beni, Leah,» dedi yutkunarak. «Ben senin kadar güçlü değilim.» Kalbi göğsünü delecekmiş gibi atmaya başlamıştı. Korku ve acıyla vücudu titrerken, onu bu dönüşü olmayan yere getiren düşünce ve imgeler gözünün önünde sinema şeridi gibi geçmeye başladı... Annesinin parlak Noel süsleriyle dolu mutfak masası, otel odasının penceresinden görünen kalabalık New York caddeleri, Max'ın yumuşak dudakları, mavi gözleri... Dieter, sanki Max'ın kardeşi, aynı incelik, güzellik, canlılık, Bad Godesberg'deki otelin piyanosu... **istediğim tek şey müzikti... bir çocuk vardı...** Anahtar kilitte döndü. **Söyle onlara,** diye bağırıyordu aklı, **söyle onlara!** Ama birisi yaklaşıp tepesinde durduğunda hareket edemedi. Başı göğsüne düşmüş, gözleri kapalı kaldı.

Bir el omzuna dokundu. «Hâlâ baygın mı? İnanmıyorum,» dedi genizden gelen ses. Battaniye üzerinden çekip alındı. **Söyle onlara.** Şişmiş dudakları aralandı.

«Çözün onu,» Garip, donuk bir ses söylemişti bunu.

Omzundaki zorba el duraksadı ve o garip ses yine konuştu. Almanca kısa, sert bir emir ve el omzundan çekildi. Az sonra biri ellerini çözerken, başka birinin de iskemlenin arkasından teli gevşetmeye başladığını hissetti. Desteksiz kalan vücudu öne doğru düştü. Yere çarpmadan biri onu yakaladı ve karyolaya taşıdı. Battaniye yaralı bereli bedenini sıcacık kapadı.

«Dışarı çıkın,» dedi garip ses.

Kapı kapandı, oda sessizliğe gömüldü. Judith gözleri kapalı, ne olacağını beklemeye başladı. Her nefes ona büyük acı veriyor, vücudu kasılıyordu.

Bu da oyunun bir parçası mıydı, yoksa işkence şimdilik ertelenmiş miydi? Gözlerini aralayıp kirpikleri arasından baktı. Bir adam onun az önce kaldırıldığı sandalyeye dayanmıştı. Zalim, kesici tel, halkalar halinde yerde duruyordu. Daracık, yüksek pencereden giren güneş ışığı adama arkadan vurmuş, yüzünü gölgede bırakıyordu. Görebildiği yalnızca köşeli, iri kemikli, gözleri içine kaçmış bir yüz ve asker tipi kesilmiş kır saçlardı. Odanın loşluğunda adamın yüzünü sırı dökülmüş, eski bir aynadan görür gibiydi. Yabancı gelmeyen, uzun boylu, geniş omuzlu...

Adam başını çevirince ışık yüzüne vurdu. Şişmiş dudaklarından bir inilti çıkan Judith, bu yüzden kaçmak ister gibi başını duvara çevirdi. Yoo, bir göz yanılması, ışık oyunu olmalıydı, bir kâbusun aldatmacasıydı...

Uzun bir aradan sonra, adamın garip, cansız sesi sessizliği bozdu. «Leah'nın da gördüğü buydu. Bunun için bana geldi.»

«Sana geldi...» dedi Judith her kelime içine işleyerek.

Bir sandalye çekildi ve Judith istemeye istemeye başını çevirip adama baktı. Kitapların durduğu masaya sandalyeyi çekmiş, oturuyordu. Kitapların yanında, sanki sihirli bir değnekle ortaya çıkarılan bir brandy şişesiyle iki kadeh duruyordu şimdi. Adam kadehleri doldurdu.

Güneş ışığı yine yüzüne vurdu. Gözleri, gördüğü şeyin bir düş olmadığını Judith'e söylerken, aklı buna şiddetle karşı koyuyordu... **Kader nasıl böylesine çirkin bir oyun oynayabilir...** Herkese karşı öylesine sevecen, anlayışlı olan babası, nasıl olur da yaşamını mahveden, nefret ettiği tek kişi olan bu adamın bir kopyası olabilirdi? Karşısındaki adamın Wallner olduğundan hiç kuşkusu yoktu. Nereden ya da niçin geldiğinin hiç önemi yok gibiydi şu anda.

«Onunla bana kardeş denebilirdi.»

«Asla,» diye fısıldadı Judith. «Asla.»

Adam elinde bir kadehle yanına geldi. Şu anda şeytanın ta kendisi bile bu içkiyi veriyor olsaydı, Judith geri çeviremezdi. Yatakta doğrulmak için yapacağı hareketle saplanacak acı-

ya, derin bir soluk alarak kendini hazırladı. Adam yardım etmek için elini uzattı.

«Hayır,» diye soludu Judith ve kendini geri çekti. Adam elini yana bırakıp, onun bin bir zahmetle oturma pozisyonuna kendini ağır ağır getirişini seyretti. Judith battaniyeyi yine üzerine çekti, sonra kadehe uzandı, ama kolları acıyla kasıldı. Şişmiş, işe yaramaz haldeki ellerine baktı. Yaralı bir hayvan gibi kuytu bir köşeye sürünmek ve yaralarını yalamak istedi. Belki bunu yapacaktı da, ama adam tepesinde dikilmiş, bekliyordu. Bu yüzden iki elini uzatıp birinin avuç içi, diğerinin bileği arasına kadehi sıkıştırdı ve dudaklarına götürdü. İçkinin birazı battaniyeye döküldü, ama aldırmadı. İçkiyi ağzına almasıyla, patlak dudakları, boğazı kavruldu, ama az sonra uyuşturucu sıcaklığın vücuduna yayıldığını hissetti.

Ellerinin arasında tehlikeli, çarpık duran kadehten içmeyi sürdürürken, adamın sandalyesine geri döndüğünü gördü. Sonra adam bıkkın bir kaş çatışıyla kitapları gösterdi. «Judith... baban seni benim kellem için mi gönderdi, Judith Weber?»

Gazetedeki resimde, mektupla birlikte olan fotoğrafta benzerliği görülmüştü, ama düşünmek, kondurmak istememişti. Ya babası... otuz yıl boyunca sır olarak saklamıştı... bu müthiş benzerliği.

«Doktor Wallner,» diye mırıldandı başını ona doğru kaldırıp. Gözleri buluştu. Adamın içine çökmüş, koyu renk, boş gözleriyle Judith'in içi-

ne kaçmış, koyu renk, öfke ve nefretle yanan gözleri. Adam ince dudaklarında hafif bir gülümsemeyle, Wallner adını kabullendiğini gösterir biçimde başını salladı.

«Kimbilir Leah ne kadar umutlanmıştı, tâ ki...»

«İtiraf etmeliyim ki, kampa geldiğinde nefis, olağanüstü bir varlıktı. Gördüğüm en güzel kadınlardan biriydi.» Yeniden masanın yanına oturdu, ayaklarını uzatıp birbiri üzerine attı, iki eliyle kadehini tuttu. Sanki çalışma odasında, şöminenin karşısında önemsiz bir konuyu tartışıyordu. «Büyük bir ustalıkla işlenmiş bir mücevher gibi...»

«Bir hayvan vagonunda Theresienstadt'tan gelen bir mücevher.»

«Gariptir ki, bu ona zarar vermemişti. Hatta güzelliğini daha da bilemiş, daha kusursuz, daha belirgin hale getirmişti. Tahmin edebileceğin gibi, müziği, vücudu ve güzelliği bana büyük zevk verdi.»

Judith boğuk bir sesle, her kelimeyi acı içinde soluyarak karşılık verdi. «Evet, tahmin ediyorum. Peki sizin gibi asil kandan olanların aşağı ırktan olanlarla ilişki kurmasını yasaklayan yasalarınıza ne oldu? Onun âşığıydın...»

«Anlamıyorsun,» dedi adam bu bilgisizliğe şaşmışcasına. «Âşık sözcüğü eşitlik getirir. O benim evimde bir hizmetçiydi... aslında o kadar bile değildi. Canım çektiği zaman onu yatağıma alıyordum. Ve kuşkusuz benim özel zevkim dı-

şında başka nedenlerle de ,orada bulunuyordu. Ben bir bilim adamıydım.»

«Tarih senin gibiler için başka bir ad kullanıyor.»

«İnsanların tarih kitaplarında ne okudukları beni hiç ilgilendirmez. Önemli olan ne yaptıkları. Yaptıkları da, anma günlerinde göstermelik bağlılıklarını dile getirmek. Sonra her şeyi unutup küçük dünyalarına, küçük işlerinin başına dönerler.» Kadehiyle oynarken yüzünde bezgin bir ifadeyle konuşmasını sürdürdü. «Kamyonlar bazılarını gaz odalarına boşaltırken, sanıyor musun ki, geride kalanlar talihleri yaver gittiği için sevinmediler? Hem de nasıl sevindiler. Bunu kendilerine bile itiraf edememişlerdir, ama öyleydi. Kurbanlar insanı rahatsız eder. Herkes onlara sırt çevirir.»

«Leah da seni rahatsız etti mi?»

«Sonlara doğru ,evet. Değişti, çok çirkinleşti, gerçekten.» Durup brandyden bir yudum aldı. «Tat vermez oldu.»

«Tat vermez oldu, haa!» Judith öne doğru eğildi ve bu hareket acıyla inlemesine neden oldu. Karmakarışık saçları terden alnına yapışmış, gözleri öfkeyle kısılmıştı. «Ama şu var... aklından çıkaramıyorsun ,onu, değil mi? Geceleri seni uyutmuyor ,değil mi? Beni görmeye de bu yüzden gelmedin mi?»

Adamdan uzun bir süre ses çıkmayınca, Judith belki de duymadığını düşündü. Adam başını elindeki kadehe eğdi, masadan şişeyi aldı, yeniden kadehi doldurdu ve yudumladı. Sonunda

başını kaldırıp Judith'e baktı, dudaklarında çirkin bir gülümseme belirdi. Judith adamın güneş vurmuş gözlerinin, sönmekte olan ateşin son alevleri gibi ışıldadığını ve içindeki sadistliğin yüzüne vurduğunu bir an görür gibi oldu. Sonra adam yaşlı bedenini sandalyede dikleştirip heyecan dolu bir sesle konuşmaya başladı.

«Vicdan azabı içinde kıvrandığımı söylememi bekliyorsun, değil mi? Yaptıklarımın kefaretini ödediğimi... Yoo ,doğru değil bu, Judith Weber. Şunu anlamalısın, ben yaptığım işi seviyordum. Önemliydi. Benim için bir anlamı, bir amacı vardı. Yalnızca ben mi böyle düşünüyordum sanıyorsun? Binlercemiz, deneyleri planlayanlar, yapanlar, seçenler, hatta kamçıları, sopaları kullananlar bile bu işe yürekten bağlıydı. Geceleri suçluluk duygusuyla kıvranmıyoruz. Aksine rahat yatağımızda, yanımızda ılık vücutlarla birlikte, huzur içinde uyuyoruz. Yüce ideallar peşindeydik ve onlara yürekten inanmıştık. Hâlâ da inanıyoruz. Leo Weber gibiler kendilerine suçluluk duygusuyla eziyet edebilir. Ama bizim de aynı şeyi yaptığımızı düşünüyorsan, aptallık ediyorsun.»

Judith konuşmaktan aciz, sandalyesinde dimdik oturan adama gözlerini dikmiş, bakıyordu. Boğazından sessiz bir çığlık koptu... Senin için şimdi ne yapayım, baba? Ve Leah için? Adamı öldüreyim mi? Onu öldürmek istiyorum... İçinde uyanan bu istek onu hiç şaşırtmamıştı.

Nasıl babasıyla bu adam arasında bir benzerlik görmüştü? Nasıl sevecen babasıyla bu sa-

pık düşünceli adamı birbirlerine benzetebilmişti?

Judith battaniyenin altında büzüldü, gözleri içkisini yudumlayan adamda, bekledi bekledi... ama beklediği soru geldiğinde, adam çok doğal bir biçimde sorduğu için ,hazırlıksız yakalandı.

«Ne diye Connecticut'taki rahat evimden ayrılıp seni görmek için tâ buraya kadar geldiğimi merak etmiyor musun, Judith Weber?»

«Herhalde beni kurtarmak için değil,» diye mırıldandı, Judith.

Adam başını ona çevirdi, yüzünde gerçek bir şaşkınlık ifadesi vardı. «Tam aksine, bunun için. İster kendini beğenmişlik, ister bencillik, ister merak de, kısacası ne dersen de...» Adam gülümsedi, çünkü sıra bundan sonraki sorudaydı, bu da ona zevk veriyordu. «Ah, tabii, bilmiyorsun, değil mi? Leo Weber sana söyleyecek cesareti bulamamıştır.» Adam hâlâ gülümsüyor ve istekle onun soru sormasını bekliyordu.

Judith başını ondan öteye çevirdi ve sığınacak bir şey ararcasına, gözlerini dar pencereden içeri vuran güneş ışığına dikti. Hayır, orada ne bir sıcaklık, ne de sığınacak bir yer vardı. Kapana kısılıp kalmıştı. Bakışlarını yeniden adama çevirdi. Boğuk bir sesle, «O çocuk... kampta mı öldü?» diye sordu.

«Fırınlarda eriyip gittiğini söylememi istiyorsun, değil mi?» Adamın gözleri zevkle ışıldıyordu.

Franz Halman... Franz Halman... bana ge-

tirdiği şey... bana getirdiği... Sözcükler beyninde çın çın ötüyordu. «Keşke bu doğru olsa,» dedi Judith zor duyulan bir sesle. Adama baktı. Başını sallamasını ve çocuğun öldüğünü söylemesini umutsuzca, ama dayanılmaz bir istekle bekliyordu.

«Çocuk ölmüş olsaydı, şimdi ikimiz konuşuyor olmazdık.» dedi adam, her sözcüğün üstüne basa basa.

Judith'in elleri arasında çarpık duran kadeh kaydı ve içki battaniyeye döküldü. Judith adamın yumuşak, alaylı sesini duymamak için elleriyle kulaklarını kapadı.

«Saçın tıpkı Leah'nınki gibi. Kuzguni siyah. Onun beyaz, yarı saydam cildine de sahipsin. Başka yönlerden, bunu söylemekten mutluluk duyuyorum, babana çekmişsin. Uzun boy, iri kemikli vücut ve güçlü, güzel eller. Onun yeteneği de sana geçmiş. Seni bir kere dinlediğimi biliyor muydun?»

Başı dönüyor, midesi bulanıyordu, ama bunlarla başa çıkacak gücü kalmamıştı. Duymak istemediği, ama duyduğu o donuk ses giderek canlanarak konuşmasını sürdürüyordu.

«Masum ve aciz bir bebek... geleceğin benim ellerimdeydi. Seçimimi yapmak zorundaydım ve sanıyorum doğru yaptım. İtiraf etmeliyim ki, bunu biraz da gurur duyduğum için yaptım, ama boş bir gururlanma değildi. Leah'nın olduğu kadar, benim de kanımı taşıyorsun. Onun kanı biraz lekeliyse de, yine de iyidir. Leah'nın ve Franz Halman'ın anneleri kardeşti ve soylu, kök-

lü bir aileden gelirler. İleride Max'la evleneceksin... Tam bir Kuzeyli. Zeki ve hırslı bir adam. Seninki kadar onun meslek yaşamını da inceledim. Çocuklarınızla birlikte kanın temizlenmesi başlayacak... ve onların çocuklarıyla, torunlarıyla sürüp gidecek. Diğerleriyle birlikte, sizin çocuklarınız ve torunlarınız da üstün ırkın geleceğini ellerinde tutacaklar. Üstün kişilikleriyle... kültür ve yaratıcılıklarıyla. Güç kullanmaktan çekinilmemeli...»

Ne diyordu bu adam? Üzerine çöken uyuşukluğun arasında, adamın sözlerine kulak kabartırken, deli bu adam, diye düşündü... hasta, kötü bir ihtiyar. Öyleyse kendi de hastaydı. Delilik ve ölüm gölgeler arasında bekliyordu...

«Kuşkusuz her şey bunun için. İyi bir başlangıç yaptık. Üstün ırkı yücelterek, soysuz ırkları ezip yok ederek, gelecekteki kahramanlarımızı yetiştirmeliyiz. Altı milyon Yahudi yok ettik, evet, çingenelerden, Slavlardan ve diğerlerinden de bir beş milyonu gitti. Gitmesi gerekiyordu. Arıtma...» Sesi giderek mırıldanmaya dönüşmüş, adam sanki kendi kendine konuşmaya başlamıştı. «Savaş ve toplu imha yoluyla arıtma, üremede kesinkes kurallara bağlı kalarak arıtma. En soylu ,en saf Ari ırkını ortaya çıkarmak için sürekli arıtma...»

Judith artık iyice sersemlemiş, düşüncelerini toparlayamaz hale gelmişti. Adamın sesi çok uzaktan geliyor gibiydi. Sesteki canlılık gitmiş, ateş sönmüştü.

«Yaşlıyım. Bunları görecek kadar yaşama-

yacağım, ama görevi başkaları sürdürecek. Ve kuşkusuz engel olmaya çalışanlar da olacak, tıpkı o aptal Rosen gibi, ama başarılı olamayacaklar. Bir gazetede bir yazı çıkar ,ortalığı biraz karıştırır, ama çok geçmeden soruların ardı kesilir ve olay kapanır. Her zaman bu böyle oldu. Zaman, kuşkusuz bizden yana.»

Judith dönüp duran başını yarı bilinçsizce taş duvara dayadı. Tüm bedeni acıyla yanıyordu. Ağrılarını dindirmek için o brandyden biraz daha içmek isterdi. Battaniyeye dökülen içkinin kokusu, diğer kokularla -kan, ter, safra- birlikte burnuna geliyordu. Konyak ona cesaret verebilirdi.

«Daima yardım etmeye istekli kişiler olur. Birleşik Devletler'e nasıl girdiğimi merak etmiş olmalısın.»

Adam ondan yanıt beklemiyordu. Zaten Judith'in de verecek yanıtı yoktu.

«Parasını ödedim ve karşılığını aldım. Bana yardım eden kişi inanmış görünüyordu. Böyle olması beni sevindirir, ama parayla işi sağlama almış oldum. Parayla iş görmek her zaman iyidir.»

Judith'in kafasının içindeki ritmik ses, tıpkı bir valsteki vuruşlar gibi giderek büyüdü. **Pazar günü kızlar güzel elbiseleri içinde... Wiener Blut...**

«Babcock bana ve arkadaşlarıma yardım ederek zengin oldu. Yardım eden yalnızca Babcock değildi. Şimdi sorular sorulmaya başlanınca, kendilerini korumak zorundalar. Bazı baş-

lar birkaç gece yastıklarında biraz rahatsız yatacak, ama sonra her şey unutulup kapanacak. Çünkü kimin umurunda? Kim gerçekten inanıyor?»

Judith bir kâbusun içinde, yapayalnız, kimsenin erişemeyeceği bir yerde gibiydi. Yalnızca kafasındaki o ritmik, tok ses. Hayır, kafasının içinden gelmiyordu bu ses. Koridordan geliyordu. Ölçülü ayak sesleri giderek yaklaşıyordu. Ama emin olamıyordu. Sonra birinin bağırdığını duydu. «Hayır! Daha fazla dayanamam!» Hızla başını çevirdi. Kimin sesiydi bu?

Sonra yuvarlanan bir kadehin sesi, bir kumaş hışırtısı ve bir klik sesi. Bir sis perdesi arasından ölü gözleriyle kibirli yüzü görebiliyordu. Omuzları öne düşmüş, vücudu küçülmüş gibiydi. Üzerine vuran güneş ışığında, kucağındaki bir silah soluk soluk parıldıyordu.

«Ben üzerime düşeni yaptım. Artık başkaları sürdürmeli. Max Halman'a gorillerimi geri çektiğimi söyleyebilirsin. Sen de canımı alabilirsin, Judith Weber, çünkü artık bir değeri yok. Yaşamak benim için artık çekilmez bir yük oldu.»

Judith hayvansı bir refleksle duvara yapıştı, elleriyle yüzünü kapadı. Ritmik ses kesilmişti. Başka sesler vardı. Kapı kırılarak açıldı ve taş odada iki el silah sesi kulakları sağır edercesine yankılandı. Ama Judith yalnızca birini duydu. Başını bir şeyin yaktığını hissetti ve döne döne, dipsiz, sessiz bir karanlığın içine yuvarlanıp kayboldu.

31

Karanlığın içinden bir ışık kümesine doğru yükseldi, çok uzaklarda hayal meyal görünen yüzler, şefkatle dokunan eller, mırıltıyla konuşan sesler vardı. Sonra etine batan bir iğnenin keskin acısıyla yeniden karanlığa gömüldü.

İkinci kez ışığı bulmakta güçlük çekmedi ve geniş yumuşak bir yatakta, eski tip kuştüyü bir yorganın altında yattığını gördü. Birisi üzerindeki elbiseleri çıkarmış, ona beyaz, hafif lavanta kokulu bir pamuklu gecelik giydirmişti.

Uzun bir süre gözleri hafif aralık, hiç kıpırdamaksızın öylece yattı. Acıdan kurtulmanın, kendini güvencede hissetmenin ve yatağın sıcaklığının tadını çıkarmak için tüm soruları kafasından defetti. Yalnızca biraz başı ağrıyor, biraz da orası burası sızlıyordu. Günü, zamanı, yeri hiç düşünmüyor, umursamıyordu. Kafasının içi bomboştu, vücudu da sanki ona ait değildi.

Sonunda başını kımıldatıp kayıtsızca yabancı odaya bakındı. Uzun ve alçak tavanlıydı. Eski tip, ağır eşyalarla döşenmişti. Pek kullanılmamış görünüyordu.

Odanın öteki ucundaki, tülleri arasından ışığın içeri vurduğu pencere sırtı dönük biri tarafından yarı kapatılmıştı. Demek gündüzdü. Uzun, ince adam geri döndü ve Judith onu tanıdı. Arkadan vuran ışık sarışın başı aydınlatı-

yordu. Judith onun burada oluşunu, hiç şaşırmaksızın, kafasına hiçbir soru takılmaksızın, hemen kabulleniverdi.

«Hepsi geçti,» dedi adam yavaşça ve her zamanki zarifliği, sevecenliğiyle yaklaştı. Niye sevecen olmayacaktı ki? Değişmesi için ne sebep vardı?

«Hepsi geçti,» dedi adam yine.

Yatağın başucunda duran adamın yüzünün ne kadar solgun ve süzülmüş olduğunu görebiliyordu. Ağzının yan taraflarında çizgiler belirmiş, mavi gözleri donuklaşmıştı. Judith şişmiş dudaklarıyla gülümsedi ve gözüne dolan yaşlar yanaklarından aşağı damladı. Gözyaşlarını silmek için elini yorganının altından çıkardığında, bileğine kadar sarılmış olduğunu gördü. Öteki eli de aynı şekildeydi. Ellerine inen demir yumruklar gözünde canlandı ve bitkin bir sesle mırıldandı. «Unutmuşum, unutmuşum.» Ve yine gözlerinden yaşlar aktı.

«Hayır, sevgilim,» diye atıldı Max. «Ellerin kırık değil. Doktor ciddi bir şey olmadığından kesinlikle emin...»

«Nasıl?»

«Filmleri çekildi. Buraya getirmeden önce seni hastaneye götürdük.» Sargılı elleri özenle tuttu. «Bir süre için sancıyacak ve kullanamayacaksın. Doktor fizik tedavisini salık verdi. Sonra konuşuruz bunu, ama yine piyano çalabileceğin kesin.»

Max sessizce başını sallayan ve çukura kaçmış, koyu halkalarla çevrili gözlerinden hâlâ

yaşlar süzülen kadına baktı. Kendi gözlerinin de yaşla dolu olmasını onun görmesine aldırmıyordu. Yatağa oturdu, Judith'i kollarının arasına aldı, sargılı başını omzuna yasladı. Uzun bir süre hiç konuşmadan öylece oturdular.

«Seni kaybettim diye çok korktum,» dedi sonunda ve mendilini çıkarıp Judith'in yüzünü, incitmemeye çalışırcasına, büyük bir dikkatle sildi. «New York'ta otelde Ted Rosen'a telefon ediyordum... muhabir, biliyorsun. Seni ikna edebileceğini sanmıştım...»

Omzundaki başın sallanmaya başladığını hissedince sözlerini sürdürdü. «Bırak konuşayım. Bazı şeylerin söylenmesi daha iyi. Senin gitmiş olduğunu görünce aklım başımdan gitti. Belki de sana ihanet ettiğimi düşünüyordun. Ah, Judith...» Kollarını ona daha sıkı sardı. «Benim tek ihanetim, seni tehlikeye atmamak istememdi. Bunun için beni bağışlamanı da isteyemem.»

Judith başını hafifçe sallayıp boğuk bir sesle, «Buna gerek yok,» dedi. «Hiçbir zaman da olduğunu düşünmedim.» Eli ıslak yanaklarına gitti. Max'ın otel odasında nasıl ağlamak isteyip de ağlayamadığını, hıçkırıkların boğazında düğümlenip kaldığını anımsadı. Artık onu kısıtlayan bir şey yoktu. Şimdi gözyaşları dipsiz bir kuyudan gelir gibi akıp duruyordu. «Sanki aradan çok uzun zaman geçti,» diye mırıldandı ve Max'ın yanağına dokundu.

Max çok ağrısı olup olmadığını sordu. «Pek yok,» dedi ve bunu söyleyebildiğine şaştı. «Bi-

raz var tabii. Her yanım tutulmuş gibi. Daha doğrusu uyuşturucu almış gibiyim.»

Max gülümsedi ve onu bereli dudaklarından hafifçe öptü. «Yalan da değil hani. Doktor dün gece sana morfin yaptı.»

Demek ondan karanlıklar içinde yüzüp durmuştu.

Sonunda gözyaşları dindi ve sorular gelmeye başladı.

«Saat kaç? Hangi gündeyiz?»

«Bugün Noel sabahı. Cornelius Steen'in evindesin.»

«Bütün bir gün kendimde değildim demek.»

«Mariet senin şerefine süslenen Noel ağacını göstermek için sabırsızlanıyor. Cornelius da zengin bir kahvaltı sofrası hazırlıyor. Saatlerdir uğraşıyor. Bunu senin için zevkle yaptığını söyledi. Birader Joseph sana bir armağan yolladı, ben de Tommy'ye yolladım. Bugün akşama doğru uçakla Bonn'a gelecek.» Max bu iyi insanlardan, ne yaptıklarından söz ederek, onu kollarında tutarak, ayrılıklarını, dört günde olanları unutturmak için sahte bir neşeyle konuşup duruyordu. Aslında bunun bir yararı olmayacağını biliyordu, ama yine de sürdürüyordu. «Aşağı inebileceğin ânı dört gözle bekliyorlar. Seni görmek isteyen başka biri daha var...»

«Başka biri mi?»

«Bana zorunlu olduğu için katlanan, çok romantik, genç bir adam.»

«Dieter mi?» Judith hafif bir şaşkınlıkla ona baktı.

Max başını salladı. «Onun yardımıyla bulduk seni.»

«Bulduk mu dedin?»

Aslında hiç konuyu açmak istemiyordu. Daha çok erkendi, ama kadının bakışlarından onu oyalayamayacağını anladı. Belki de ne kadar çabuk öğrense o kadar iyiydi. Böylece olayı daha çabuk sindirip iyileşmeye başlardı.

«Bulduk dedim, çünkü Kemmler da vardı. Asıl işi o yaptı. Hollandalı gümrük memuruna kadar izini sürdü. Memur seni ve peşindeki iki adamı anımsamakta hiç güçlük çekmedi. Steen'den söz edişini de anımsadı. Kemmler, Maastricht polisine telefon edip Cornelius'un evini öğrendi. Ben Bonn'a dün sabah gelmiştim. İlk gördüğüm kişi de Kemmler oldu.» Kemmler kırmızı burnu ve kederli gözleriyle onu alıp morga götürmüş ve dostunun işkence edilmiş cesedini göstermişti. Max içini çekip alçak sesle konuşmasını sürdürdü. «Charlie'ye olanları anlattı.» Ve hemen konuyu değiştirdi. «Sonra Bad Godesberg'teki otelde Dieter'i buldu Kemmler. Biri ona Dieter'le seni birlikte gördüğünü söylemiş. Onu ancak epey zorladıktan sonra bildiklerini anlatmaya ikna edebildik. Sana söz vermiş. Sözüne bu kadar sadık bir adam az gördüm doğrusu. İnatçı bir keçi gibiydi. Ama yine de garip bir şeyler olduğunun farkındaydı ve senin tehlikede olabileceğini anlayınca yanımdan hiç ayrılmadı. Ne zaman olduğunu pek hatırlamıyorum, ama onun yanında Wallner'dan söz etmiş olmalıyım ki, yol boyunca onun hakkında bir yı-

ğın soru sorup durdu. Ne amaçla bu soruları sorduğunu düşünemeyecek kadar kafam meşguldü, kuşkusuz onun Wallner'la akraba olduğunu da bilemezdim... aptal çocuk! Seni öldürebilirdi...»

«Anlamıyorum. Yani Dieter...»

«Yanında silah varmış. Silahı çekip Wallner'a doğrultuncaya kadar bundan haberim yoktu. 'Ailemin şerefine leke sürdün!' diye bağırıp silahı ateşledi. Daha önce silah kullandığını hiç sanmıyorum. Doğru dürüst tutmadığı için silahın geri tepmesiyle hedefini şaşırdı ve mermi seni buldu. Tanrıya şükür ki, şakağını sıyırıp geçti. Wallner kendini vurmayı başardı. Kemmler, Maastricht polisinden bir an önce burada olmalarını istemişti... birden saldırmak istemedik, daha ne olduğunu bilmeden...»

Daha bilmeden... Max bu aramanın ne uzun, ne zor olduğundan söz etmedi kuşkusuz... Bonn'dan Maastricht'e gitmeleri... manastıra iki kez gidip gelmeleri... Birader Joseph'i bulmaları. Bitmek tükenmek bilmeyen koridorları aramaları... ve bütün bu süre içinde Charlie Forrester'ın morgdaki halinin sürekli gözünde canlanışı.

«Dieter...» diye mırıldandı Judith. «Benim sevgili, romantik, genç şövalyem. Silah... acaba polis onu?»

«Bilmiyorum. Bu onlara kalmış bir şey. Ama o kendi kendini cezalandırmış durumda zaten. Eh, artık sen biraz dinlen, ben de kahvaltıya bakayım. Daha sonra konuşmaya devam ede-

riz.» Daha fazla konuşmak istemiyordu, çünkü hatırladıkları hâlâ ona acı veriyordu. Dieter yaptığı şeyi görünce bir çığlık atmış, Judith'i karyolada öyle canlı mı cansız mı olduğu anlaşılmayan bir halde yatar görünce, Max'ın aklı başından gitmişti. Yan taraflardaki bir odada Ernst ve Beeder'i hâlâ cüppeleriyle sigara içerken bulduklarında, onları parçalamak için ileri atılmış, ama Kemmler hiç beklenmedik bir güçle onu durdurmuştu. Buna hiç gerek olmadığını, zaten yaptıklarının yanlarına kalmayacağını, aleyhlerinde pek çok delil bulunduğunu söylemişti. Sonra orada yerde yatan Smith'i, Judith'le birlikte ambülansla hastaneye yetiştirmişlerdi.

«Ortak dostumuz Smith'den sana bir mesaj var,» dedi sesi hafiften alaylı.

«Smith... evet.» Bir şeyler hatırlamaya çalışırcasına, Judith'in kaşları çatıldı. «Kan,» diye fısıldadı sonunda. «Yerde kan vardı galiba.»

«Şimdi hastanede. Durumu ağır, ama iyileşecek. Çetin cevizdir, öyle kolay kolay ölecek tiplerden değildir. Sonunda farenin kedinin üzerine yürüdüğünü söylememi istedi sana. En azından durum öyle gösteriyormuş. Artık bu kedi fare oyununu bırakmayı düşünüyor. Ve sanıyorum bu konuda ciddi.»

«İyi olduğuna sevindim,» dedi Judith usulca.

Aslında insanları belli kategorilere ayırıp ona göre değerlendirmek doğru değil, diye düşündü Max. Smith'le birkaç dakika görüşmesine izin verildiğinde, adamın bir damla kan kalmamış yüzünü görünce çok sarsılmıştı. Beyaz

hastane yatağında, o duygusuz, koruyucu maskeden yoksun, güçsüz ve yapayalnız yatıyordu. İçinde ona karşı acıma duygusu uyanmıştı, ama bunu belli etmemeye çalışmıştı, çünkü Smith'in bundan hiç hoşlanmayacağını biliyordu.

Bir ara Max aralarındaki eski bir şakayla ona takılmıştı. «Senin gibi üç çift gözlü adam, nasıl oldu da buralara düştü?» Smith'in gözleri donuklaşmış, bir süre sesi çıkmamıştı. «Aptalca bir yanlış hesap yüzünden,» diye mırıldanmıştı sonra.

Max adamın dilinin altında başka şeyler de olduğunu hissetmiş, ama kurcalamamıştı. Adamın ölmemiş olmasına ne kadar sevindiğine, son karşılaşmalarında aralarında oluşan düşmanlığı düşününce, çok şaşırmıştı. «Birkaç yanlışından biri.»

«Ve pahalıya oturanlardan.»

Max ne demek istediğini sormamıştı. Judith'e mesaj yollarken, adamın gri gözlerindeki soğukluğun tamamen kaybolduğunu fark etmiş, yine de buna pek inanmamıştı. Çünkü az sonra sorduğu soruyla yeniden buz gibi bakmaya başlamıştı Smith. «Başından beri bu işleri tezgâhlayan Babcock'tu, değil mi?»

Max başıyla onaylayınca, Smith yavaşça bir küfür savurmuştu. «Bilmem gerekirdi. Ne gerzeklik?.. Bu meslekte öleceğimi söylemiştim ve iki kez de neredeyse ölüyordum. Artık bırakıyorum. Bu seni şaşırtmasın. Gerçek şu ki, başka seçeneğim yok. Herif omzumu iyi dağıtmış. Parayla tutulmuş, aptal bir bücür tarafın-

dan altedilmek insana koyuyor, bu oyunda çok sürpriz olur. Bu işten şan şöhretle ayrılmak istemiştim hep.» Max'a yan yan gülümsedi. «Neyse, boşver. Her şey unutulur zamanla. Vermont'ta bir evim var. Kışın karı, yazın çiçekleri seyredebilirim. Washington'da işimi bitirir bitirmez oraya yollanacağım. Tuhaf geliyor, değil mi? Ama öyle. Yolun düşerse uğra. Oturma odasında iyi stoklanmış bir bar göreceksin... haa, bar dedi de aklıma geldi. Tanrı aşkına, bana içeçek bir şey getirebilir misin? Burası kerbela gibi.»

Max gülümseyerek elini cebine sokmuş, yassı şişeyi çıkarıp Smith'e vermişti. «Döşemeye düştüğü yer biraz ezilmiş. Önce Beeder'in kafasına çarptığından pek hızlı düşmemiş. Hedefi iyi tutturmuşsun.»

«O kadar da iyi değil. Bu şişeyi silah olarak kullanacağım hiç aklıma gelmezdi.» Şişeyi kulağına tutup salladı.

«Dolu,» demişti Max. «En azından bunu yapabilirim diye düşündüm.»

Smith'in sesi giderek zayıflıyordu ve ağrısı olduğu belliydi. Hemşire gelip Max'a gitmesi gerektiğini söylemişti. Max kapıda durmuş, Judith'e sırt çevirmediği için teşekkür etmek ve New York'daki sert davranışı için özür dilemek istemişti, ama kelimeler dudaklarından çıkmamıştı. Odadaki hava birden gerginleşmiş, yine New York'taki o karanlık ,soğuk avludaki gibi, birbirlerine dik dik bakmaya başlamışlardı.

«Boşver,» demişti, Smith sert bir sesle. «Ben işimi yapıyordum. O kadar.» Yüzü terle ıs-

lanmıştı. «İçki için teşekkürler.» Sonra başını duvar tarafına çevirmiş, artık pek iyi gizleyemediği duygularını göstermemeye çalışmıştı.

Max uzun süredir sessiz duruyordu, Judith kollarının arasında rahatsızca kımıldanınca onu daha sıkı sarıp alnından öptü. «Seni yine kollarımın arasında tutmaktan ne büyük mutluluk duyduğumu bilemezsin.»

Judith belli belirsiz gülümsedi. «Geri kalanını da öğrenmek istiyorum, Max.»

«Anlatacak pek bir şey yok.»

«Saklama. Ne varsa söyle.» İnatçılığı tutmuştu yine. «Canım kahveyle sigara istiyor, lütfen getir ve anlatmaya devam et.»

Max, «Daha yararlı şeyler yemen gerek,» diyerek karşı çıktı. «Cornelius'un ziyafeti seni bekliyor.»

«Sonra.» Adamın kararsız halini görünce ekledi. «Bak, Max. Her şeyi bilmek istiyorum. Ancak o zaman bunu kafamdan atabilirim.»

Atmak... Kök salmış bir ıstırabı anılardan söküp çıkarmak... Max bunun o kadar kolay olmayacağını düşündü umutsuzluk içinde. Ama boyun eğmekten başka çaresi yoktu.

Max odadan çıkıp gittiğinde, Judith tembel tembel çevresine bakındı. Doktorun yaptığı iğnenin etkisi hâlâ sürüyor olmalıydı, hâlâ hareketleri ağır, kafası bulanıktı. Odanın bir köşesinde duran valizi gördü. Max onu otelden getirmiş olmalıydı. Kitaplar da orada, valizin üstündeydi. Judith'in içinde yine o tanıdık ürperti uyandı. Şimdi onları ne yapacaktı? Yataktan kal-

kıp onları almak ve geri kalan bölümleri okumak istiyordu, ama bunu yapacak gücü kendinde bulamıyordu. Zaten orada yazılı olanları bilmiyor muydu? Bilmediği ayrıntıları da Max anlatabilirdi. Belki sonra, uygun bir zamanda onları okur ve babasının kütüphanesine yerleştirirdi. Onları da, şu son birkaç gün gibi, hiçbir zaman hayatından çıkarıp atamayacaktı.

Bakışlarını pencereye çevirdi ve ansızın bulutlar arasından çıkan güneş içerideki her şeyi aydınlattı... valizi, kitapları, yattığı yatağı ve gerçeği. Gerçek... bir kâbus bitmiş, yenisi başlıyordu. Artık hiçbir zaman eskisi gibi olamayacaktı. **Kötü bir rüya,** demişti Sheila, **nereye gidersen git beraberinde götüreceksin.** Acaba bunu söylerken gerçeği biliyor muydu?

Max geri döndüğünde, onu yastıklara sırtını dayamış, yatakta kaskatı oturur buldu. Dalgın dalgın sargılı ellerine bakıyordu. Max ondaki değişikliği sezdi. Bazı korkunç şeyleri anlamış gibiydi.

Tepsiyi yatağın yanındaki ufak masaya koydu. Cornelius'un iyi gelir diye yolladığı Bols cininden azıcık ona içirdi. Sonra üzerinde yağ eritilmiş, fırından yeni çıkmış poğaçayı yemesine yardım etti. İkisi de konuşmuyordu. Judith'in zorlukla tuttuğu sigarayı yaktı, sonra kahveyi dudaklarına götürdü. Tüm bunları yaparken, sezdirmeden onu inceliyordu.

«İyi misin?» diye sordu sonunda.

«Evet,» dedi Judith ve sargılı yüzünü ona çevirip bekledi.

Tanrım, dedi Max içinden, bir daha onun gerçekten gülümsediğini göremeyecek miyim? «İyi değilsin, Judith, bunu görebiliyorum.» Fincanını masanın üzerine koydu, kadının yanan gözlerini görmemek için sırtını döndü.

Pencerenin yanına gitti ve Babcock'un tâ ilk günden beri bu işin başında olduğunu söyledi. Adam dünyaya olan nefreti, kini, para ve makam hırsıyla, hiçbir şeyden çekinmemişti. Hangi yolla olursa olsun, yoluna kim çıkarsa çıksın, tek amacı güçlü olmaktı. Max'ın babası Franz, Steen'lere geldiğinde o da buradaydı. Herhalde Leo'yla Franz arasında geçen konuşmalara kulak misafiri olmuştu. Wallner'ı nerede bulacağını biliyordu... Franz Halman'ın geldiği mülteci kampındaydı. Nazilerin ganimetlerini çeşitli yerlerde sakladıklarını biliyordu ve kendi payını koparmak için işe girişmişti. Savaş sırasında haberalmada görev yaptığından, gerekli bilgi ve kaynaklara sahipti. Wallner'la kısa sürede tezgâhlarını kurmuşlardı. Doktor, Auschwitz'den ayrılırken, hemen paraya çevirebileceği altın ve mücevherin yanı sıra, belki onlardan daha da değerli bir yığın belge almıştı. Bunlar pasaportlar, çalışma izinleri, kimlik belgeleriydi. Kampın son zamanlarına doğru, titizlikle seçilmiş özel bir mahkûm birliği kurulmuştu. Bu mahkûmlar sahte belge hazırlamakta çok usta kişilerdi. İşlerini tamamladıktan sonra hepsi öldürülmüştü tabii. Wallner bu belgelerden iyi para yapmıştı, Babcock daha da fazla. Wallner ve Babcock, Almanya'dan kaçmak isteyen SS suçlularının ye-

rini belirliyorlar, yüklü bir para karşılığında onlara sahte belgeler veriyor ve ülkelerine geri gönderilecek yabancı uyrukluların kamplarından birine sokuyorlardı. Max derin bir soluk alıp anlatmaya deva metti. «Herhalde 'üstün' ırktan olan bu Nazilerin, o kadar hor gördükleri insanlardan birinin kimliğine bürünmek çok zoruna gitmiş olmalı. Ama bu sayede canlarını kurtardılar, istedikleri de buydu. Sonunda Birleşmiş Milletlerin Uluslararası Mülteci Örgütü tarafından yürütülen toplu göçmen programı sırasında, bu adamlar da diğerlerinin arasında gemilere bindiler, Kanada'ya, Birleşik Devletler'e, Avustralya'ya ve çeşitli ülkelere yerleştiler. Babcock'un daha başka kimlere yardım ettiğini bilmiyoruz, hâlâ yaşayıp yaşamadıklarını da bilmiyoruz. Henüz değil, ama Kemmler, New York polisine bilgi yolladı...»

«Kemmler mi?»

«Elbette. Beeder ve Ernst'i gözaltında tutuyor ,onlar Leo'nun ölümünden de sorumlu.»

«Evet,» diye mırıldandı Judith.

«Babcock'un bin dokuz kırk beşte mektup ve resmin varlığından haberi yoktu,» diye Max sürdürdü. «Bunu çok yakın zamanda öğrendi. Belki Leo, Wallner'ın sağ olduğunu öğrendikten sonra, bir konuşma sırasında ağzından kaçırdı. Babcock'tan kuşkulanmaya başladığında, onunla yüzleşip her şeyi açıklamasını istemiş de olabilir. Bu hareket Leo'dan beklenirdi. Babcock ya yalanladı ya da gerçeği söyledi...»

Judith onun sözünü kesti. «Pete, yani kapı-

cı, o gece üç adam olduğunu söylemişti. Üçüncüsü Smith değildi.»

«Hayır, değildi,» dedi Max. «Babcock'tu. Smith son zamana kadar bunu bilmiyordu... ama benim bilmem gerekirdi. Yoksa bir şeyler anlamaya başlamış mıydım? Bilemiyorum.» Derin bir soluk alıp Judith'e döndü. Artık Judith, Babcock hakkında her şeyi bildiğine göre, belki de işin en kötü yanı bitmişti. Belki birlikte o korkunç şeyin üstesinden gelebiliriz, diye düşündü. Ona zaman tanı ve gerçeği kabullenelim. «Birlikte,» dedi sesli olarak. «Anahtar kelime bu.» Gülümseyerek onun yanına oturdu.

Judith onu dinlemiyor gibiydi. Gözlerini karşıya dikmiş, sargılı ellerini oynatıp duruyordu.

«Babcock mektubu ne pahasına olursa olsun ele geçirmek zorundaydı, evet, ama bana söylemiş olsaydı...» Elleri daha çok sallanmaya başladı. «Eğer babam...» Baba sözcüğünü söylerken zorlanmıştı. «Eğer gerçeği bana başından söylemiş olsaydı... niye söylemedi? Niye?» Bir yanıt ararcasına çevresine bakınırken Leo'yu hem seviyor, hem ondan nefret ediyordu. Sonunda mantığı ona acı gerçeği söyledi. «Hiçbir zaman söylemeyecekti, değil mi? Eğer Wallner'ın yaşadığını keşfetmeseydi, hiçbir zaman gerçeği öğrenemeyecektim. Onun sağ olduğunu öğrendikten sonra, Leah'nın öcünü almaktan başka bir şey düşünmedi. Ve aldı da!»

«Judith...» Max ellerini kadının kıpırdayıp duran elleri üzerine koydu. Onun neden söz ettiğini bilmiyormuş gibi davranamazdı. Artık ka-

çamazdı, gerçeği yüz yüze konuşmanın zamanı gelmişti. «Hayır, sana söylemeyecekti. Bunun ne yararı olurdu ki?»

«Annem... Sheila,» Yine kelimeyi söylerken zorlanmıştı. Bir anda tüm aile bağlarına yabancılaşmıştı. «Sheila biliyor muydu?»

Max başını evet anlamında salladı.

«Ya sen, Max?»

«Leo hikâyeyi bana iki yıl önce anlatmıştı.»

«Yani benimle tanışmadan az sonra? Öyleyse kiminle birlikte olacağını biliyordun... Evlenseydik, çocuklarının annesi kim olacaktı?»

«Tanrım, Judith!» Kadının konuşmayı nereye çektiğini anlıyordu ve buna engel olmaya çalıştı. «Böyle bir şey düşünmedim. Böyle bir şey düşünmeyeceğimi bilmelisin.»

«Wallner'ın neden beni kurtardığını bilmiyor musun yani? Kendini beğenmişliğindenmiş, ama dahası da var. Kanımdaki leke giderilebilirmiş, arıtılabilirmiş, ikimizin birleşmesiyle...»

«Judith...»

«Çocuklarımız... onlar bizden daha saf kana sahip olacaklarmış ve onların çocukları... ah, evet, birer kahraman olacaklarmış!»

«Yeter, Judith, yeter!» Max onu susturmak için bağırmaya başladığını fark etti.

Judith sustu ve Max'a uzun süre boş gözlerle, sanki karşısında bir yabancı varmış gibi baktı. Sonunda onun da bildiği bir gerçeği dile getiriyormuşcasına, çok sakin, ama kararlı bir sesle konuştu. «Anlıyorsun, Max... artık seninle neden evlenemeyeceğimi çok iyi anlıyorsun.»

«Bu konuşan sen değilsin, Judith. İnanmıyorum. Sen bundan daha güçlüsün. Olaylara daha geniş açıdan bakabilirsin. Kendini alıştırman zaman alacak, ama eninde sonunda gerçekle uzlaşmak zorundasın.»

Max aslında boşuna konuştuğunu, sözlerinin ikisi için de bir anlam taşımadığını biliyordu.

«Onun mirasıyla uzlaşmak... evet,» dedi Judith kendi kendine konuşur gibi. «Yaptığı işten zevk aldığını söyledi bana. İşini seviyormuş. Hiç vicdan azabı çekmemiş.»

Doktorun yaptığı morfinin etkisi azalmış ve sancıları pençeler atmaya başlamıştı. Ama fiziksel sancılar, beynini yiyip bitiren düşünceler yanında hiç kalıyordu. Leo'nun onu aldatışı, kim olduğunu, nasıl olduğunu öğrenişi içini kasıp kavuruyordu. Kollarını bedenine sarıp başını eğdi. «Kendimi çirkin ve pis hissediyorum,» diye mırıldandı. «Ben bu gerçekle nasıl yaşarım?»

Max suskun, korkulu gözlerle kadına bakıyordu ve onun şu son birkaç günden daha beter bir bataklığa gömüldüğünü görüyordu. New York'ta dikkatsiz davranmıştı. Az daha onu kaybediyordu. Yine aynı tehlikeyi yaşamaya niyeti yoktu.

«Şimdi iyi düşünemiyorsun, Judith. Düşünmeye de çalışmamalısın. Şu birkaç gün cehennemin içinden geçtin, ama eskisinden hiç farklı değilsin.» Ona yaklaştı ve heyecanını dizginleyerek konuşmaya çalıştı. «Babam seni bu eve, kimbilir belki de bu olaya getirdiğinden bu yana, hep Leo Weber'in kızı oldun. Leo seni ku-

cağına aldığı an, onun ve Leah'nın çocuğu oldun. Leo bitmek üzere olan savaşın son bir, iki ayında seni Cornelius ve eşiyle bırakmak zorunda kalmış ve bunun onun için ne kadar zor olduğunu bana anlatmıştı... Onunla ve Sheila'yla birlikte geçirdiğin bunca yıldan sonra, onların kalplerindeki yerinden nasıl kuşku duyarsın? Seni çocukları gibi görüp görmediklerinden nasıl kuşkulanırsın?»

«Kuşku duymak artık kolay.» Judith'in şişmiş dudakları acılı bir gerginlikle titriyordu.

Açık, taze bir yaraydı henüz. Max onun neler hissettiğini yalnızca tahmin ediyor ve bununla mücadele etmeye çalışıyordu, ama aklından geçenlere erişemiyordu.

«Kazanmış olacak,» dedi Judith ifadesiz bir sesle. «Ne yargılama olacak, ne de ceza.»

«Rosen bu konuyla ilgilenecek, söz veriyorum. Hikâyeyi yazacak. Leah'nın mektubu bende. Rosen'le birlikte olayı istediğin gibi ortaya dökersin.»

Judith onu duymamış gibiydi. «Seninle evlenirsem, son zaferini de kazanmış olacak.»

Max çaresizlikten gelen acımasızlıkla sert bir sesle konuşmaya başladı. «Sanki sen böyle yaparsan kazanmış olmayacak mı? Senin mantığına göre, ne yaparsan yap yine o kazanmış olacak. Böyle düşünüyorsun, değil mi? Onu kazanmasına izin vereceksin. Şimdi yaptığın gibi boynunu eğecek, kabullenecek ve yaşamdan elini ayağını çekeceksin, değil mi? Sanırım bir daha piyano da çalmayacaksın, çünkü doktor

müziği çok seviyordu? Tamam, kader sana büyük bir darbe indirdi, ama bu duruma düşen ilk sen değilsin. Tamam, Leo seni aldattı, ben de aldattım, ama bizler senin için en iyi olanı yaptığımızı düşünüyorduk. Hem unuttuğun bir şey yok mu? Şu ana kadar konuştuklarımızın hepsinden daha önemli bir şey? Tüm bu dehşete kapılmalar niye? Leah... o senin annendi. Wallner'ın mirasıyla kendini kirlenmiş, çirkin hissettiğini söylüyorsun... Ya peki Leah'nınki? Bunun çok daha fazla anlamı yok mu?»

Max'ın heyecanlı sesi kesildi ve odada uzun bir sessizlik oldu. Kadının içinde fırtınalar koptuğunu, çelişkiler içinde debelendiğini seziyordu. Ama Judith sonunda başını kaldırıp ona baktığında, gözlerinde yalnızca hafif bir şaşkınlık vardı. Kırık dökük, boğuk bir sesle mırıldandı. «Evet ,anlamı var... evet. Unutmuşum.»

Judith belki de ilk kez bu açıdan düşünmüştü. Belki de sonlara doğru Leah'yla kendini öylesine özdeşleştirmişti ki, ona yapılan zulüm, işkence ve aşağılamalar kendisine yapılmış gibi görmeye başlamıştı.

Başını yine öne eğerken, Max çenesinden hafifçe tutup kendininkine yaklaştırdı. «Asıl önemli olan bu değil mi? Sevgilim, bırak artık acılar son bulsun. İstersen kendini kurtarabilirsin... Leo'ya verdiğin sözü tuttun... hem de fazlasıyla. Öbür konuya gelince, sen öyle kolayca yıkılacak biri değilsin, koca kızsın.» Onu neşelendirme çabasına için için güldü. «Bunu kabullenip uzlaşacak kadar güçlüsün. Bırak sana

yardım edeyim. Beni dışlama. Bırak yardım edeyim.»

Sonra birlikte Cornelius Steen'in büyük, eski tip mutfağına indiler. Yeni durmuş karın ardından çıkan parlak güneş içeriyi ışığa boğmuştu. Açık şöminede ateş çıtırdaya çıtırdaya yanıyordu. Uzun, cilalı tahta masa Cornelius'un hazırladığı yiyeceklerle doluydu. Fırından gelen kokulara, bir köşede duran Noel çamının kokusu karışıyordu. Burası evin kalbinin attığı yerdi. Burada sevgi, sıcaklık, hayat vardı. Judith şöminenin yanı başına, Cornelius ve Dieter'in birlikte oturma odasından getirdiği kocaman koltuğa oturdu. Gergin bir hali vardı, ama Max onun etrafındaki sevgi yumağına katılmaya çabaladığını fark ediyordu. Soylu köpek Kees onu benimsemiş görünüyordu. Onun yanında yere uzanmış, gözleri kapalı, arada bir esniyordu. Bir pençesini de, kadını korurcasına onun ayağının üzerine atmıştı. Mariet, Cornelius'un verdiği Noel armağanı patenle meşguldü. Dieter'se kahvesini yudumluyordu. Gözleri sürekli Judith'deydi. Gencin solgun, acılı yüzü, bir gün öncesinden çok daha yaşlı görünüyordu. Bir daha hiçbir zaman o kadar genç ve romantik olamayacaktı. Birden aklına gelen düşünce pek hoşuna gitmedi Max'ın. Bu genç, Judith'in amcasının oğlu oluyordu. Ve onun üstünde hak iddia edebilirdi. Hayır, kendisinden fazla değil. Gözleri Judith'e kaydı. Zarif, aynı zamanda biraz hantalca, güzel Judith'i... o intikam için değil, müzik için yaratılmıştı. Özlemle onu seyrederken, ne kadar

incelmiş olduğunu görüyordu. Şişiklere rağmen elmacık kemikleri iyice belirgindi. İnce zarif boynu, başını taşımakta zorluk çekiyor gibiydi. Mariet bir ayağını onun dizine koymuş, pateninin bağcıklarını çözüyordu. Judith de sargılı eliyle onu omzundan tutuyordu. Max'ın kendisine baktığını hissetmiş olacak ki, başını kaldırdı. Göz göze geldiler.

Bitti demişti Judith'e, artık özgürsün. Ama ikisi de bu sözlerinin yalan olduğunun farkındaydı. Max kendini aldatmanın bir anlamı olmadığını biliyordu. Hiçbir zaman eskisi gibi olamayacaklardı ve Judith'in bu saplantıdan kurtulup kurtulamayacağını zaman gösterecekti. Gözleri hâlâ acı doluydu. Leo Weber kendi suçunu affettirmek uğruna Judith'i kurban etmişti. Kuşkusuz bu kadar basit değildi. Hiçbir şey basit değildi. Acaba Weber bunu başka bir yoldan yapabilir miydi ya da Judith gerçeği bilseydi buna izin verir miydi? Bilemiyordu.

Judith uzun uzun ona baktı ve dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. Belki de gülümsememişti, ona öyle gelmişti. Belki düş gücü, onu öyle görme isteği buna neden olmuştu. Bilemiyordu, ama gülümseme oradaydı ve onun içindi. En azından artık bir yabancı değildi, mutlulukla o da Judith'e gülümsedi.

BİTTİ

P. Sargent
HESAP GÜNÜ

"Mortal Encounter"

Önce vahşet dolu bir cinayet.
Sonra da bir dizi garip ipuçları
... ve genç kadın kendini
casusluğun karanlık ağı içinde buluverdi.

Aslında bu büyük sır
New York'tan Auschwitz'in kitle mezarlarına
ve dört yüzyıllık
Hollanda manastırına uzanıyordu.

Soluk kesen olaylar zinciri
nerede ve nasıl noktalanacaktı?...